

Buồn

như

DORA
NGUYEN

thế

Muốn

tan

ra

vh

NXB VĂN HỌC

Table of Contents

Lời cảm ơn
Tháng Chín
Tháng Mười
Tháng Mười một
Tháng Mười hai
Tháng Một
Tháng Hai
Tháng Ba
Tháng Tư
Tháng Năm
Tháng Sáu
Tháng Bảy
Tháng Tám

Là một cô gái nhỏ sở hữu nổi tự ti rất lớn

Thích viết lách và yêu Sherman

Sinh ra ở Việt Nam và sống trong tình yêu ở Malaysia

Luôn mong có thể viết ra những điều không khiến chính bản thân mình thất vọng

Lời cảm ơn

Tôi đã không mất quá nhiều thời gian để hoàn thành “*Buôn như thể muốn tan ra*” - cuốn truyện dài đầu tay của mình.

Những kỉ niệm như đã được xếp đặt một cách ngay ngắn trong ngăn trang trọng nhất của trái tim, chỉ chờ đến ngày được mỉm cười qua từng câu chữ. Song hơn ai hết, tôi hiểu để có được những trải nghiệm đó hoàn toàn không phải điều dễ dàng và tôi thực sự muốn cảm ơn những người đã cùng tôi làm nên những ngày tháng ấy.

Cảm ơn tòa soạn báo Điện tử Giáo Dục Việt Nam, Đại sứ quán Ireland tại Việt Nam và phòng Thương mại Ireland tại Hà Nội đã tổ chức cuộc thi “Tìm hiểu đất nước, con người và nền giáo dục Ireland”, tạo sân chơi cho những bạn trẻ mê viết lách và luôn mơ ước được hiểu sâu hơn nữa về đất nước của “cỏ ba lá”, của “khoai tây”, của “thánh Patrick” và những điều rất đổi bình dị... Cảm ơn chị Trần Phương Mai - chuyên gia tư vấn, cán bộ liên lạc của Phòng Thương Mại Ireland - đã giúp đỡ tôi rất tận tình trong quá trình chuẩn bị giấy tờ làm visa, đặt vé máy bay, mua bảo hiểm; hỗ trợ tôi trước, trong và sau khoảng thời gian tôi sang Ireland học tập.

Cảm ơn thầy Brendan, cô Carolyn, cô Youngsin đã chào đón tôi rất nhiệt tình và giúp tôi hòa nhập với môi trường học tập ở Trung tâm Ngôn ngữ thuộc Đại học tổng hợp Cork (UCC Language Center - University College Cork, Ireland).

Cảm ơn hai bác Patricia và Matthew Mulcai vì sự quan tâm chu đáo, về những bữa sáng có mì hoặc phở, về những bữa tối có cơm Việt Nam, về sự thương yêu rộng lượng chắc chắn tôi sẽ không bao giờ có thể quên.

Cảm ơn chị Quỳnh Vân và anh Đức Long, biên tập viên mảng truyện ngắn của tòa soạn báo Sinh viên Việt Nam - Hoa Học Trò đã cho tôi cơ hội được rèn giữa ngòi bút và thỏa sức vẫy vùng trong trí tưởng tượng của chính mình.

Cảm ơn Zbooks đã đặt lòng tin ở một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ của tôi, đã cho “*Buồn như thể muốn tan ra*” một cơ hội được xuất hiện trước bạn đọc.

Cảm ơn ông bà, bố mẹ, anh trai, chị dâu, Chuột Chít và Sherman đã luôn ở bên động viên, cổ vũ trên mỗi bước đường tôi đi.

Cảm ơn bạn đã chọn mua và đọc cuốn sách này khi mà Dora Nguyen chỉ là một cái tên rất lạ, rất mới.

Trong cuộc đời mình, tôi luôn mong có thể viết ra những điều không khiến bản thân mình phải thất vọng.

Nhưng hơn tất cả, tôi mong bạn - những người đã tin tưởng chọn cuốn sách này - sẽ có thể tìm thấy những câu chuyện bạn luôn muốn nghe, những điều trái tim bạn luôn muốn được an ủi.

Gửi từ Malaysia,

Dora Nguyen

Tháng Chín

Những ngày cuối tháng Tám, Hà Nội còn chưa hết oi nóng. Chuyến bay khởi hành từ sân bay Nội Bài lúc mười một giờ mười lăm phút đêm hạ cánh xuống sân bay Frankfurt lúc sáu giờ sáng. Tôi men theo những bảng hiệu chỉ dẫn vào ga, mất gần nửa tiếng đồng hồ xếp hàng ở cửa hải quan trước khi được một nhân viên sân bay tư vấn rằng những hành khách ghé Frankfurt như một điểm quá cảnh trên hành trình sẽ không phải làm thủ tục nhập cảnh. Thay vào đó, tôi cần men theo lối thang cuốn để xuống tầng hầm, tìm đường tới ga B và liên hệ với quầy thông tin hãng máy bay của mình.

Nhân viên của hãng máy bay hỏi tôi đã in thẻ lên tàu bay? Đó không phải lần đầu tiên tôi xuất ngoại nhưng lại là lần đầu tiên tôi sử dụng dịch vụ quá cảnh ở một sân bay nước ngoài, tôi lẽ ra nên lấy thẻ lên tàu bay của cả hành trình ngay từ sân bay ở Việt Nam. Cô gái trẻ tóc vàng, đeo kính trắng dịu dàng trấn an tôi. Vé được in ra ngay sau đó, những thông tin về chuyến bay được in trên nền bức hình của một người đàn ông trung tuổi diện áo sơ mi trắng, gile đen và cà vạt màu cà rốt, gam màu đặc trưng của hãng máy bay lớn nhất nước Đức.

Chuyến bay tiếp theo sẽ khởi hành lúc mười giờ bốn mươi phút, nghĩa là tôi còn gần ba tiếng đồng hồ để lang thang. Ở nhà, bố mẹ tôi cứ lo sợ tôi không biết bốn tiếng đồng hồ (từ sáu giờ đến mười giờ bốn mươi phút) có đủ để tôi xuống máy bay, di chuyển giữa các nhà ga, tìm kiếm thông tin, check in và tiếp tục lên máy bay. Sang đến nơi chỉ muốn thở dài khi không biết làm gì để giết đồng thời gian không lờ áy. Tôi bước vào một cửa hàng cà phê nhỏ, gọi một Latte⁽¹⁾ rồi đưa mắt ngắm nghía khoảng tường

bao quanh những chiếc ghế gỗ của hành khách được chủ cửa hàng trang trí bằng cách cho in những câu trích dẫn mang tính mời gọi khách hàng dừng chân. “A morning without coffee is like sleep⁽²⁾”, “Given enough coffee, I could rule the world⁽³⁾”...

Tôi mở laptop gỗ bắt wifi nhưng ngay lập tức chán nản khi biết chúng tôi được yêu cầu trả tiền để có thể sử dụng dịch vụ. Trước khi laptop tắt hẳn, tôi kịp nhìn chiếc đồng hồ ở góc màn hình và nhận ra đã gần hai giờ chiều theo giờ Việt Nam. Chiếc đồng hồ điện tử đính trên trần của tầng hai sân bay vẫn chỉ tám giờ. Ban này, khi máy bay hạ cánh và nữ tiếp viên có giọng nói truyền cảm cho biết giờ địa phương bên ngoài là sáu giờ sáng, tôi lo lắng không để ý đến chữ “địa phương” mà cứ ngỡ mình chỉ vừa ngủ một giấc thật sâu tới sáng trong ghế mềm của máy bay, có biết đâu ở nhà, mặt trời đã dịch chuyển sang phía núi bên kia. Vài ngày trước, một người bạn của tôi bay từ Australia lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút sáng và hạ cánh xuống sân bay của San Francisco lúc mười một giờ mười lăm phút buổi sáng cùng ngày. Điều này thật khó tin, nhưng nếu bạn tìm hiểu một chút về sự khác biệt múi giờ giữa các nước, bạn sẽ hiểu ra điều khó tin không hẳn là điều không thể xảy ra. Thật lạ lùng cái cách máy bay, phương tiện di chuyển nhanh nhất thế giới giúp chúng ta thay đổi thời điểm mình đang đứng, không phải bằng cách quay ngược chiều kim đồng hồ mà bằng cách gia tăng vận tốc bay, chạy đua với vị thần thời gian không bao giờ khoan nhượng.

Ông khách gỗ ở bàn bên cạnh liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay phải rồi vội vã đứng dậy, bỏ lại tờ báo trên mặt bàn. Tờ tin tiếng Anh của nước Đức. Bỏ qua những cập nhật chính trị, kinh tế, tôi lật mở đến trang tin về người trẻ. Tác giả một bài báo cho biết số lượng người trẻ Đức ra nước ngoài du học và làm việc đang dần tăng lên, điều này không khỏi khiến nước Đức lo ngại về hiện tượng

chảy máu chấ t xám. Tôi tặc lưỡi, đâu phải cứ đi là đi mãi không về , ai chẳng có quê hương để mà thương mà nhớ. Nghĩ đế n đây, tôi đột nhiên nhớ tới gia đình một em bé người Việt ngò i chung máy bay với tôi khi nãy. Trừ những lúc mệt quá ngủ thiế p đi, thắ ng bé khóc suố t không thôi. Hế t mẹ tới bà của thắ ng bé ôm nó vỗ về .

- Nín đi, nín đi Cún! Sắ p về ` đế n nhà rô i con!

Có thể đó chỉ là những lời dỗ dành con trẻ, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn thắ y buồn. Biế t bao người Việt đang bay đi và không muố n trở về , biế t bao người Việt gọi tên một mảnh đấ t khác là nhà, kêu tên một đấ t nước khác là quê hương.

Như Minh chẳng hạn.

Minh hơn tôi ba tuổi. Chúng tôi yêu nhau hò i Minh còn ở Việt Nam cày tiế ng Pháp để thực hiện giấ c mơ du học. Minh mê vẽ, muố n trở thành kiế n trúc sư. Mọi người bảo Pháp là mảnh đấ t lý tưởng để Minh thực hiện hoài bão của mình. Tôi đã từng sung sướng ôm chắ m lắ y Minh ngày anh thông báo nhận được học bổng toàn phầ n để rô i sau đó thờ người suố t nhiề u ngày trời khi nghe Minh thủ thi.

- Giáo sư nói với khả năng của mình, anh có thể ở lại Pháp làm việc sau khi tồ t nghiệp. Anh nghĩ về ` điề u ấy và thắ y đó là một gợi ý không tồ i.

Tôi sợ hãi tưởng tượng ra viễn cảnh Minh không trở về ` nữa và chuyện tình của chúng tôi phải kế t thúc tại đó. Tôi cuố ng cuố ng chuẩn bị hồ ` sơ, tìm kiế m học bổng từ mọi nguồ n thông tin với hi vọng có thể bay sang châu Âu sớm nhấ t có thể. Sau khi nhận bắ ng tồ t nghiệp đại học, tôi nhận được học bổng thạc sĩ của một trường đại học ở Tây Nam Ireland, khóa học Creative Writing⁽⁴⁾ đúng như nguyện vọng. Ireland và Pháp dẫu sao cũng nằ m trong khô i châu

Âu, không gâ`n nhưng cũng chẳng xa, tôi ít nhiề`u tin rằ`ng mình đã đê`n gâ`n hơn với Minh. Bô` mẹ nhìn tôi lắ`c đầ`u, cuô`i cùng mà`y cũng bỏ xú`r mà đi hạ con. Tôi nhìn ra khoảng không chứa đầ`y hơi lạnh bên ngoài những ô cửa kính của sân bay, thắ`y mình chẳng khác nào những đư`a đã hắ`m hỏ` bỏ xú`r ra đi dù không mắ`y tin rằ`ng những điề`u mình nhận đư`oc sẽ tồ`t hơn môi trường trong nước. Chỉ là khi người ta đã để tình yêu dẫn lố`i, mọi lời phân bua cũng đê`u trở nên vô lý tộ`t cùng...

Tôi không có ý định gọi điện cho Minh trước khi tới sân bay của Cork, nhưng giây phút á`y, tôi chợt tha thiế`t muồ`n đư`oc nghe giọng anh, để có thêm chút niề`m tin về` điề`u mình đã chọn. Gom vài đò`ng xu lẻ trong túi, tôi bỏ vào bó`t điện thoại công cộng, quay số` của Minh.

- Đầ`u số` của Đức, em đang chờ ở sân bay Frankfurt hả? Anh đang bận chút việc ở trường, lát về` Skype⁽⁵⁾ với em sau nhé. Nhớ đi đứng cẩn thận. Yêu em!

Minh cúp máy, không cho tôi cơ hội nói bắ`t cứ điề`u gì. Tôi mỉm cười nghĩ đê`n gương mặt ngơ ngác và mái tóc rồ`i bù không có thời gian chăm sóc của Minh. Chỉ vài tháng nữa thôi, khi kì nghỉ lễ Giáng sinh và Năm mới đê`n, tôi sẽ đặt vé máy bay sang thăm anh. Chúng tôi có thể gặp nhau, thực sự gặp nhau dưới bầ`u trời Paris, nơi ngày đầ`u tiên đặt chân đê`n Minh đã gọi điện phắ`n khích khoe.

- Góc phố` nào cũng có thể bắ`t gặp người ta hôn nhau. Paris là thành phố` của tình yêu hay sao á`y em ạ? Anh chỉ ước có em ở đây bây giờ...

Từ lúc rời sân bay Nội Bài, tôi chủ yế`u di chuyển trong những khoang hộp, từ khoang hành khách đê`n đường ó`ng dẫn vào ga rồ`i

liên tục di chuyển giữa các công, nhiệt độ đều không thay đổi. Bởi thế, lúc nhận đủ hành lý và ra khỏi sân bay của Cork, tôi có cảm giác như mình vừa bị thả vào một khối không khí mới, se lạnh nhưng dễ chịu vô cùng. Ít nhất, cuối cùng tôi đã có thể hít thở dưới ánh nắng mặt trời.

Tháng Chín, đất trời đang thu. Ở quê làm thủ tục nhập cảnh, nhân viên hải quan sau khi kiểm tra kỹ lưỡng đồ đạc, hỏi tôi về mục đích cũng như thời gian dự định lưu lại Ireland, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý cho tôi đi qua, không quên nhún vai giải thích.

- Xin lỗi vì cô đã phải đợi lâu! Cô biết đấy, chúng tôi cần phải kiểm tra kỹ lưỡng mọi đồ đạc để đảm bảo không người nào, à hừm, đến nhầm địa điểm. Giờ thì chào mừng cô đến với đất nước của chúng tôi. Thời tiết ở Cork đang rất đẹp, tôi nghĩ cô sẽ muốn lang thang ở ngoài trời cả ngày không biết chán!

Có lẽ anh ta nói đúng, về chuyện một số người đến nhầm địa điểm. Như nhiều trường hợp người ta mượn có đi du lịch nhưng kì thực lại chôn chui chôn lủi ở lại làm thêm. Như nhiều phụ nữ tìm cách lấy chồng Tây để hợp pháp đổi quốc tịch. Như nhiều sinh viên mang danh ra nước ngoài du học song thực ra chỉ là chạy theo tiếng gọi của tình yêu. Anh ta đã đúng, như tôi chẳng hạn.

Nhưng anh ta cũng đúng khi nói về thời tiết của Cork. Điện thoại báo ngoài trời đang là mười lăm độ, nắng vàng ươm và gió nhẹ, kiểu thời tiết không thể tuyệt vời hơn. Những chiếc xe bus màu xanh lá cây chạy phía bên kia đường, tới điểm dừng trước cửa sân bay thì dừng lại, đám hành khách với đồ đạc hành lý lục tục kéo nhau xuống rồi theo vạch kẻ đường dành cho người đi bộ để sang đường. Luật giao thông của Ireland khá giống với Vương Quốc Anh, bao gồm cả việc lái xe phía bên tay trái. Dù đã biết trước điều này, nhưng khi ngồi trên xe bus vào trung tâm thành phố, tôi vẫn không

khỏi thót tim khi chiếc xe vào cửa ở những đoạn ngã ba, ngã tư hay thậm chí cả những đoạn vòng xuyến không lồ.

Jan là tên cậu bạn được trường cử ra sân bay đón tôi. Không quá khó để chúng tôi nhận ra nhau, khi mà tôi đã được dặn trước rằng Jan sẽ đứng chờ ở bên xe bus. Anh ta là người Séc, đồng thời là thành viên CLB Sinh viên quốc tế của trường. Ngồi ghé bên cạnh, Jan chứng kiến toàn bộ sự hoảng hốt của tôi nhưng thật may mắn, anh ta đã không bật cười chế nhạo.

- Đáng sợ đúng không? Tôi đã mất gần một tháng trời để quen với việc bắt xe bus từ nhà tới trường và từ trường về nhà. Chỉ bởi, nơi tôi ở nằm phía bên trái cổng trường, theo lẽ thường sẽ đứng đợi xe bus ngay trước cổng. Nhưng do xe cộ nơi này di chuyển phía bên tay trái nên tôi phải đón xe ở bên đối diện. Người dân nơi này thật tài giỏi khi có thể đi ngược chiều với thế giới, không chỉ trong giới hạn của văn đề luật lệ giao thông.

- Hả? Đi ngược chiều với thế giới sao? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Jan không trả lời ngay mà nháy mắt kêu tôi chờ một chút. Trên xe bus có wifi miễn phí nên tôi rút điện thoại, thay đổi giờ giấc rồi nhắn một tin cho Minh qua Skype, thông báo tôi đã đến nơi an toàn, và rằng mọi thứ thật sự rất lạ lẫm. “Những điều này, một năm trước anh đã trải qua đúng không Minh?”

- Đó, đó! Nhìn phía bên tay trái của em kìa! - tôi bị tiếng gọi của Jan làm cho giật mình, suýt chút nữa là đánh rơi điện thoại. Ngay lập tức, tôi phóng tầm mắt ra phía bên ngoài cửa sổ, và bắt gặp những chiếc cột xi măng màu nâu đang nhẹ nhàng đảo cánh.

- Là cột xi măng sao? Nhưng tôi tưởng ở đâu chẳng có những thứ này? Như thế đâu có nghĩa Ireland đi ngược chiều thế giới!? - Đó là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy cột xi măng chứ không phải

qua phim ảnh hay sách báo. Nhưng tôi không nghĩ Ireland là đất nước duy nhất trên thế giới sở hữu loại hình biến đổi năng lượng tự nhiên thành các dạng hữu dụng hơn này, đặc biệt khi Hà Lan mới là quốc gia nổi tiếng với biểu tượng của những chiếc cối xay gió cổ. Tôi căng óc nghĩ nhưng không thể tìm ra câu trả lời khả dĩ nên quyết định đầu hàng.

- Nếu em để ý sẽ thấy cối xay gió trên thế giới thường quay ngược chiều kim đồng hồ trong khi ở đây, chúng lại quay theo chiều ngược lại, nghĩa là xuôi theo chiều kim đồng hồ.

Phát hiện ra điều đó, tôi thích thú vô cùng nhưng khi quay người sang trái để tiếp tục ngắm những cỗ máy biến đổi năng lượng gió đặc biệt thì tất cả đã trôi tuột về phía sau. Tôi kéo ba lô, mở sổ để ghi chép lại vài thông tin thú vị Jan vừa chia sẻ. Jan không hiểu những dòng tôi viết bằng tiếng Việt, bèn tò mò hỏi tôi có đang kể xâu anh không.

- Dĩ nhiên là không. Nhưng chớ quên tôi học CW, nên nếu anh dám đả c tội với tôi, danh tính của anh sẽ ngay lập tức xuất hiện trong những tác phẩm sắp tới của tôi với những lời lẽ cực kỳ “tuyệt mỹ”. Tôi sẽ không hứa suông đâu, chắc chắn đấy! - Tôi gập sổ, bỏ vào túi, đột nhiên nghĩ tháng ngày ở đất nước này hẳn sẽ không quá tệ.

- Em học CW, nên tôi tưởng rằng chẳng em sẽ tông tôi vô WC, chứ vô tác phẩm của em thì tôi sẵn lòng thôi. Dẫu sao tôi cũng muốn nổi tiếng haha! - Cách chơi chữ của Jan khiến tôi đỏ mặt mà không biết đồi đáp thế nào mới phải. Vừa hay, xe bus giảm dần tốc độ rồi dừng hẳn ở St. Patrick's Quay. Jan hướng dẫn tôi cách bắt xe vào nhà Patricia, khu Bishoptown, nơi tôi sẽ ở *homestay*⁽⁶⁾ trong bốn tháng đầu. Sau đó, tôi có thể lựa chọn ở tiếp hoặc dọn vào kí túc xá hoặc ra ngoài tìm phòng thuê riêng. Brendan, thầy phụ trách

sinh viên quốc tế khuyến tôi nên sống cùng gia đình bản xứ, nơi sẽ giúp tôi có nhiều trải nghiệm hơn, nhiều cơ hội tiếp xúc với văn hóa bản địa hơn so với việc chia sẻ phòng ốc với những người bạn đến từ phương xa, những người có thể chẳng hiểu chút nào về Ireland. *Homestay* có lẽ không phải một lựa chọn tiết kiệm đối với những bạn du học tự túc, nhưng trong trường hợp của tôi, khi học phí và tất cả các khoản chi phí ăn ở, sinh hoạt đều được được cấp trong phạm vi của học bổng, *homestay* được đưa vào danh sách những điều nhất định phải thử nghiệm khi đi du học.

Patricia là một người phụ nữ dễ mến. Bà sống một mình trong căn nhà nhỏ một tầng gỗ có ba phòng ngủ, một phòng ăn kiêm phòng khách, một phòng tắm và một căn phòng nhỏ ba mặt tường được ốp kính, nơi bà thường nằm trên chiếc ghế mây để đọc sách những ngày trời nắng đẹp. Chồng bà mất trong một tai nạn nhiều năm trước, bà sống một mình nên đã quyết định dành riêng hai phòng để đăng ký chương trình tiếp đón sinh viên của UCC⁽⁷⁾. Ở cùng nhà với tôi là Maria, một chị bạn người Pháp đang học thạc sĩ Marketing. Tất cả các khóa học thạc sĩ đều bắt đầu vào tuần thứ hai của tháng Chín, nhưng vì muốn làm quen với môi trường sống nên Maria đã bay sang trước một tuần.

- Em sẽ thích thành phố này ngay trong ngày đầu tiên lướt ở trung tâm thành phố. Những cửa hàng mua sắm, những con phố nhộn nhịp... Nhưng em sẽ lập tức thấy nó nhàm chán ngay khi kết thúc tuần đầu tiên ở đây. Chị đang băn khoăn không biết sẽ làm gì trong những ngày sắp tới, nếu lịch học ở trường không quá căng!- Maria ngán ngẩm nói. Tôi không một chút nghi ngờ, bởi có thể với những người đến từ một đất nước lớn như Pháp, đến từ một thành phố hiện đại như Lyon, thì Cork là một điểm dừng chân quá bé nhỏ và không xứng tầm. Nhưng với một người bước ra từ một đất nước đang phát triển, những gì khác sâu trong ký ức chỉ là hình ảnh của

những thôn làng nghèo khó, những con đường chưa được xây dựng xong, những thành phố ngổn ngang ô nhiễm... thành phố nửa hiện đại nửa yên bình này là điểm đến lý tưởng của tôi.

- Cháu không nên tiêm nhiễm vào đầu con bé những định kiến của riêng mình. Hãy để con bé được tự mình khám phá và có đánh giá riêng. Giờ thì sắp xếp đồ đạc rồi ra ăn tối nhé. Bác đã chuẩn bị thịt nướng và khoai tây nghiền, nhất định hai đứa sẽ rất thích!

Nếu như bà không khí ám cúng ở nhà Patricia giúp tôi dần quen với cuộc sống như một người bản địa, nếu như những cuộc chuyện trò với Maria trên đường từ nhà ra bến xe bus mỗi tháng giúp tôi hiểu hơn về những du học sinh quốc tế, nếu như những tin nhắn và cuộc điện thoại buổi tối với Minh xoa dịu cảm giác buồn chán và nhớ nhà trong tôi thì những nỗ lực hòa-nhập-cộng-đồng của tôi ở trường dường như chỉ mang lại thất bại. Khi nhận được thông báo lọt vào danh sách nhận học bổng của Chính phủ nước này, tôi đã vui mừng chạy khắp nơi để khoe với tất cả mọi người. Bố mẹ, dù đặt kì vọng ở một cô con gái, an phận thủ thường, tốt nghiệp sẽ ổn định công việc rồi kiếm một tấm chồng, nhưng cũng không giấu được niềm tự hào khi biết tin tôi là một trong số ít những người giành được học bổng này.

Tôi đã rất tự hào, thực sự rất tự hào về bản thân mình. Cho đến khi nhìn vào profile của những sinh viên còn lại trong lớp. Người là nhà thơ nổi tiếng của Đức, người là cây viết trẻ phụ trách chương trình radio của thủ đô Dublin, người từng in ít nhất vài ba đầu sách... Trong khi, tôi chỉ là một cộng tác viên làm việc tự do cho vài tờ báo lớn nhỏ ở Việt Nam. Tất cả những gì tôi có khi ấy là đam mê và một quyết tâm theo đuổi lĩnh vực này, bất kể chuyên ngành tôi được học ở trường là Tài chính ngân hàng. Tôi đã cho rằng mình tài

giỏi, và rồi bất ngờ rơi vào trạng thái tự ti ngay từ những buổi học đầu tiên, khi thầy giáo giới thiệu tổng quan về khóa học. Bên cạnh những học phần bắt buộc là “The Business of Writing⁽⁸⁾”, “Writing and Experiment⁽⁹⁾” và “Dissertation⁽¹⁰⁾”, tôi phải lựa chọn thêm vài môn học tự chọn, chiếm tới ba mươi lăm tín chỉ trên tổng số chín mươi tín chỉ của toàn khóa. Ở Việt Nam, tôi là một cộng tác viên báo chí tự do, thỉnh thoảng vài bài ngắn ngủn sang các mảng cảm xúc hay truyện ngắn. Thế nên, ngay cả khi có dự tin vào khả năng tiếng Anh của bản thân, tôi vẫn không khỏi thở ngắn than dài nhìn vào danh sách những môn học tự chọn: Poetry⁽¹¹⁾, Fiction⁽¹²⁾, Food Writing⁽¹³⁾, Creative Industries⁽¹⁴⁾, Advanced Short Story⁽¹⁵⁾,...

- Tất cả những sinh viên còn lại của lớp đều rất xuất sắc. Họ đã sai lầm khi quyết định trao học bổng cho em. Rồi em sẽ bị bỏ lại, đúng không?

- Ngốc ạ, em không thể nghĩ lạc quan hơn một chút hả? Hội đồng xét duyệt học bổng hẳn đã cân nhắc rất kỹ, họ nhìn thấy tiềm năng của em. Nếu như các bạn sinh viên khác được đánh giá cao ở bảng thành tích nghề nghiệp dày dặn thì tầm bảng cử nhân chuyên ngành Ngân hàng chắc chắn đã mang đến cho em một vài điểm cộng. Dẫu sao, những người viết lách thường thiếu tư duy logic, điều này em đã có được nhờ những năm tháng rèn luyện trong trường kinh tế. - Minh tìm cách an ủi tôi lúc hai đứa chat video trên Skype. Thật tuyệt khi chúng tôi chỉ còn cách nhau một múi giờ đồng hồ, nhịp sinh hoạt gần giống nên có nhiều thời gian để chuyện trò hơn.

- Gấp sách vở, tắt laptop rồi ngủ sớm đi. Nếu sáng mai tỉnh giấc, em vẫn còn lăn tăn những điều vợ vẫn như thế này thì anh sẽ nghĩ... người ta chọn lầm thật đó!

- Á, đê´n anh cũng nói với em như thế´ hả? Huhu - Tôi giả vờ khóc, nũng nịu Minh. Điê`u anh nói không hẳn không đúng, nhưng tôi muố´n nghe Minh dỗ dành thêm nên cứ vờ chưa hiểu.

- Người Việt Nam mình cứ nghĩ giành được học bổng hẳn phải giỏi lắ´m, ghê gớm lắ´m. Trong khi giáo sư của anh nói rằ`ng tiêu chí trao học bổng của họ, không phải là tìm người giỏi nhắ´t mà là tìm người phù hợp nhắ´t với chương trình, khóa học. Người ta không bao giờ tùy tiện trao má´y chục nghìn euro cho một người không xứng đáng. Nên một khi em được chọn, em hoàn toàn có thể tự hào về` điê`u đó và tự tin vào bản thân mình, biế´t không hả?

Đột nhiên, tôi tha thiế´t muố´n được nhìn thắ´y Minh bắ`ng xương bắ`ng thịt, muố´n được Minh ôm vào lòng, muố´n được hít hà mùi nước hoa nhẹ nhẹ trên ngực áo Minh, muố´n được ở cạnh Minh và quên hế´t những rồ´i ren này. Trong cuộc đời mình, người ta có thể dễ dàng ôm vào lòng nhiê`u điê`u lo lắ´ng, muộn phiê`n nhưng lại dễ dàng quên hế´t khi nghe được những lời ủi an từ một người mình rắ´t mực yêu thương và cũng hế´t lòng quan tâm mình. Với tôi, người á´y là Minh.

- Em học bài rồ´i ngủ sớm nhé. Anh ngủ trước đây, ngày mai anh có lịch hẹn gặp giáo sư ở trường. Yêu em!

Tôi muố´n nói chuyện với Minh nhiê`u hơn, luôn muố´n nói chuyện với Minh nhiê`u hơn. Dường như Minh rắ´t bận, anh chỉ có thể dành cho tôi một chút thời gian buổi tồ´i. Nhưng như thế´ cũng khá hơn nhiê`u những cuộc nói chuyện rời rạc hờ`i tôi ở Việt Nam, khi mà buổi tồ´i tôi lên giường đi ngủ còn lớp học của Minh vẫn chưa kế´t thúc. Sang đây, mọi thứ đê`u mới mẻ, tôi như đứa trẻ phải học cách làm quen với tá´t cả từ đầ`u. Mỗi lâ`n như thế´, tôi đê`u nghĩ mình đang trải nghiệm những điê`u Minh đã đi qua, những điê`u đó sẽ giúp chúng tôi hiểu nhau hơn.

Phòng tôi ở có một chiếc cửa sổ rất lớn, được ngăn cách với bên ngoài bằng lớp kính dày. Tôi thích ngôi đó ngắm những đợt nắng ấm áp tràn xuống khu vườn nhỏ bé trước cửa nhà, nơi Patricia còn mãi tạo một chiếc hồ với cây cầu gỗ nhỏ xíu bắc ngang. Những ngày mưa, tôi tự pha cho mình một cốc cà phê, ngồi đọc sách trên bệ cửa sổ. Tôi sẽ vội vã chạy ra mở cửa nhà cho Patricia ngay khi nhìn thấy bà chậm rãi đẩy nhẹ then cài để mở cánh cửa lớn bằng gỗ. Bishoptown là một thị trấn nhỏ nằm ở ngoại ô Cork. Từ nhà ra bến xe bus, tôi phải đi ngang qua rất nhiều dãy nhà thấp tầng có chung một màu mái ngói, ấy là màu xám. Patricia bảo đó là truyền thống của vùng này và từ trước tới giờ, không ai muốn thay đổi hoặc làm trái. Một buổi tối rảnh rỗi, Patricia lôi từ trong tủ kính ra bức ảnh chụp Bishoptown từ trên cao. Khung cảnh hoàn toàn khác biệt. Một vương quốc nhỏ với những lâu đài có mái ngói giống nhau được bao trọn bởi những cánh đồng cỏ mượt xanh, nằm yên bình dưới ánh nắng của mùa xuân.

- Đẹp quá! Cháu không nghĩ thị trấn của chúng ta lên ảnh lại lung linh thế này đâu ạ!

- Không chỉ trong ảnh mà Bishoptown ở ngoài vẫn dĩ đã đẹp rồi, cháu gái ạ! Mười năm trước, khi Matthew còn sống, chúng ta đã thuê một chiếc trực thăng nhỏ có người lái để ngắm toàn thành phố từ trên cao. Bức ảnh này do Matthew chụp, đến tận lúc đó ta mới nhận ra tất cả những căn nhà trong khu phố này đều có chung một màu mái ngói và kiểu kiến trúc gần như không mấy khác biệt. Đôi khi, chúng ta phải đứng từ xa mới có thể xem xét toàn diện mọi vật thể!

Maria đang ăn kẹo chocolate, rồi như nhớ ra điều gì đó, chị dừng lại rồi quay sang nói với chúng tôi.

- Cháu biết một chỗ nơi chúng ta có thể đứng từ xa và ngắm những thị trấn nhỏ với những ngôi nhà thấp lè lè và giống hệt nhau! Từ trung tâm thành phố, chỉ cần đi bộ một chút là tới, hai người có muốn đi không?

Hôm sau là Chủ nhật, ba chúng tôi quyết định ra khỏi nhà, bắt xe bus 208 để vào trung tâm thành phố. Dừng ở đường St Patrick Street, chúng tôi đi bộ qua cầu rồi lên dốc, rẽ trái rồi men theo con đường nhỏ narrow lọt thỏm giữa hai dãy nhà cao tầng nhiều màu sắc. Ở cuối con đường, phía bên tay phải hiện ra khung cảnh chúng tôi muốn được nhìn thấy. Những ngôi nhà nhỏ được sơn màu trắng, có cửa sổ và mái ngói màu xám narrow rải rác trên thảo nguyên. Thấp thoáng phía sau là những hàng cây sắp vào mùa lá rụng nhưng vẫn vươn mình mạnh mẽ, hân hoan đón từng đợt gió. Tôi kể với Patricia và Maria rằng người Việt Nam không thích xây nhà giống nhau, ai cũng thích chơi trội, càng nổi, càng khác người càng tốt. Hai người bọn họ cười khẽ rồi bảo, khi mà cả thế giới đang tiến dần đến sự hiện đại đơn giản thì người Việt Nam dường như lại chọn cách đi ngược, càng phức tạp càng hợp mode. Sự thật về những điều “ngược chiều” này khiến tôi nhớ đến Jan. Ngoại trừ buổi chiều anh đón tôi ở sân bay và buổi học của tuần đầu tiên, anh dẫn tôi tới phòng quản lý sinh viên để làm thẻ rồi hướng dẫn cách làm vé tháng xe bus, chúng tôi hoàn toàn không giáp mặt thêm một lần nào nữa. Maria bảo UCC trông nhỏ mà lớn lắm, chiếm nguyên một khoảng trống to đùng trong bản đồ của thành phố nên khả năng tình cờ gặp một người rất khó xảy ra.

Tất cả những gì tôi biết về Jan chỉ là danh hiệu thành viên của CLB Sinh viên quốc tế. Thậm chí, tôi còn quên chưa hỏi Jan học khoa nào. Những ngày đầu tiên đặt chân đến Cork, tôi đã chỉ quan tâm đến văn đề của riêng mình. Sau giờ học môn “Writing and Experiment” của ngày thứ Hai, tôi hỏi đường tới văn phòng CLB Sinh

viên quốc tế, định bụng sẽ mời Jan đi uống chút gì đó để cảm ơn. Tất nhiên là, nếu anh chàng đó nhớ ra tôi là ai. Ai biết được? Thành viên của CLB Sinh viên quốc tế thường giúp đỡ phòng Quốc tế để tiếp đón sinh viên, mỗi người được phân công hướng dẫn biết bao nhiêu người. Ai dám chắc anh ta còn nhớ?

Tháng Mười

Tính gặp Jan từ cuối tháng Chín nhưng phải đến đầu tháng Mười, tôi mới rút toàn bộ ruột gan để tìm gặp chàng ân nhân nửa vời này. Văn phòng của CLB Sinh viên quốc tế nằm ở tầng hai khu nhà văn hóa sinh viên, ngay gần trung tâm ngoại ngữ của trường. Tôi gõ cửa căn phòng nhỏ nằm cuối hành lang, đứng chờ ba giây trôi qua rồi đẩy nhẹ cửa bước vào. Cô nàng trực văn phòng cho biết hôm nay Jan không đến rồi tôi tặc bụng đọc số điện thoại của Jan để tôi lưu lại. Ra đến hành lang, tôi phân vân không biết có nên bấm chuông gọi. Sau một lát, tôi nhét điện thoại vào túi áo, nhảy hai bậc một qua những bậc cầu thang để xuống sảnh tầng một. Có duyên, ắt sẽ gặp lại. Ngay lúc tôi cảm thấy xuống đất, lực lư theo giai điệu nhạc tự tưởng tượng trong đầu rồi lâm bầm như thế với chính mình, tôi đã vô tình va phải người đối diện mà không hề hay biết.

Tôi cúi đầu, rồi rít xin lỗi. Người đó không nói gì cả, nhưng cũng không có dấu hiệu nhúc nhích. Không lẽ, tính bắt đền sao?

- Em tới đây tìm tôi sao?

- Không có! Tình cờ đi ngang thôi!- Tôi rõ ràng đến tìm gặp Jan nhưng khi nghe câu hỏi đó của anh ta, tôi bỗng cảm thấy ngỡ ngàng như thể vừa bị bắt quả tang đang phạm lỗi.

- Em không gặp vấn đề gì với thủ tục nhập học cũng như theo kịp chương trình học ở trường chứ? - Trên tay anh ta khi ấy là một tập tài liệu của môn tài chính doanh nghiệp. Có lẽ anh ta theo học chương trình Thạc sĩ Tài chính hoặc Thạc sĩ Quản trị tài chính.

- Em không trả lời câu hỏi mà đang cố đoán tôi học ngành gì sao?
- Khi thật, ngày quái gì đây? Tại sao tôi lại bối rối đến hai lần

trong cùng một ngày trước cùng một người như thế này?

- Dạ không có. Mọi chuyện vẫn ổn, em xin phép đi trước. Tạm biệt anh! - Tôi tìm cách đánh bài chuồn trước khi để mình bị ngã m trúng tim đen thêm một lần nữa.

- Khoan đã, nếu em không bận, có thể cùng tôi uống một tách trà không?

Jan thú nhận anh ta đã muốn liên lạc với tôi ngay sau hai lần gặp gỡ đầu tiên.

- Nhưng tôi sợ mình đã c tội bị em đưa vô tác phẩm của mình nên đành nhịn!

- Aaaaa! Anh coi việc trêu chọc người khác là một thú vui đúng không? - Tôi giả vờ nghiêm túc. Anh ta, ngay lập tức, đầu hàng.

- Đừng nghiêm túc hóa mọi vấn đề. Tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Giáo sư của chúng tôi nói rằng những cô gái châu Á như em thường sống kín đáo và có nhiều tư tưởng, e hèm, lạc hậu.

- Hà?”

- Hãy khoan nóng vội! Chỉ là chúng tôi được cảnh báo rằng nếu chủ động mời một cô gái châu Á ra ngoài ăn tối hoặc uống cà phê khi mới quen nhau, họ sẽ ngay lập tức đánh đồng chúng tôi với những “badboy⁽¹⁾”. Tôi thì không muốn thế ...

- Nên anh chấp nhận trở thành một vị chủ nhà hiếu khách nửa vời bằng cách đem con bỏ chợ, hướng dẫn em làm thẻ sinh viên xong rồi chạy biếm, chẳng buồn quan tâm em hòa nhập như thế nào với cuộc sống ở đây, đúng không?

- Đem con bỏ chợ? Haha, em dùng từ hay đó. Trong trường hợp em đang muốn biến tôi trở thành một nhân vật phản diện trong tác phẩm của mình, hãy để tôi giải thích với em một điều.

- Điều gì? - Tay tôi đang giờ tách trà lên gần đến miệng liền lập tức hạ xuống, chờ đợi.

- Đón tiếp sinh viên, hướng dẫn sinh viên các thủ tục nhập học là TẤT CẢ những gì một thành viên của CLB Sinh viên quốc tế thường làm khi được trường phân công chào đón một sinh viên quốc tế mới đến - Cách anh ta nhấn mạnh chữ “tất cả” khiến tôi ngượng chín người. Người ngoài nhìn vào có thể sẽ thấy tôi đang nài nỉ anh ta quan tâm và chăm sóc trong khi anh ta đã hoàn thành tất cả nghĩa vụ của mình với một sinh viên mới đến như tôi.

- Ai chẳng biết điều đó, em cũng không trông đợi sự giúp đỡ nào từ anh nữa cả. Chỉ là... - Tôi có cảm giác như lòng tự trọng của mình đã ít nhiều bị tổn thương, liền tìm cách thanh minh.

- Chỉ là sao?

- Chỉ là em muốn đến để cảm ơn anh thôi!

- Đó, tôi đã biết chắc em đến để tìm tôi. Vậy mà khi này em còn chúi, kêu tình cờ đi ngang. Giờ thì tôi phải đi rồi, sẽ nói chuyện với em sau. Trong trường hợp em đổi ý, muốn đưa tôi vào vị trí nhân vật chính diện, để tôi cung cấp cho em thêm một chút thông tin em đang tò mò muốn biết. Tôi học chương trình Thạc sĩ Tài chính doanh nghiệp, bán thời gian, năm thứ hai. Bye em! À mà mùa đông sắp đến, em nên tranh thủ vào thành phố chơi trước khi gió rét khiến em không muốn ra khỏi nhà! À mà lần này tôi phải tạm biệt em thật rồi! Hẹn gặp lại!

Anh ta biế n mấ t sau hành dang dài của canteen, tôi ngồ i đó ngắ n gồ uồ ng nồ t cồ c trà rô i cũn đứ n g dậ ra về . Tôi nghĩ mình nê n tránh xa anh chàng này, nế u không muồ n tiế p tục rơi vào trạ n g thá i bẽ mặ t.

Mùa thu ở Cork thường bắ t đầ u từ thá n g Tám nê n nhữ n g ngày thá n g Muờ i, người dân địa phương đã gọi bằ n g hai chữ “cuồ i thu”. Lá rụ n g vàng lồ i tôi đi từ bế n xe bus vào nhà. Khu dân cư trở nê n im lìm, đầ u đó chỉ còn nghe tiế n g lá xào xạc rơi trong gió, tiế n g trẻ con cười hân hoan chơi trò tung lá trước sân nhà. Trường không tổ chức lớp học vào cuồ i tuầ n nê n chúng tôi thường không biế t làm gì cho hế t hai ngày thứ Bảy, Chủ Nhật. Tôi thường tranh thủ khoảng thời gian ấy để viế t bài cộng tác với vài tờ báo, tạp chí ở Việt Nam để kiế m thêm thu nhập, đồ n g thời duy trì blog bằ n g tiế n g Anh để quen dầ n với việc sáng tác bằ n g Anh ngữ, tiện cho việc học tập và kiểm tra ở trường. Có tuầ n, tôi theo đắ m bạn cùng lớp tới club nghe nhạc và uồ n g chù t rượ u, bắ t chuyện với nhữ n g chàng trai địa phương trong quán. Nhạc chạy từ đầ u này sang đầ u kia căn phòng rộng lớn, tôi nói cười nhưng cảm giá c trồ n g rồ n g vẫn hiện rõ mồ n một ở bên trong, trườ n g như ai đó đắ n g thì thầ m vào tai tôi, nói tôi không thuộc về nơi này, tôi nê n bỏ chạy, càng xa càng tồ t. Việ n có đầ u đầ u, tôi rời club, chạy vội ra bắ t chuyế n xe bus cuồ i cùng của ngày. Điện thoại rung nhẹ, báo cuộc gọi của Minh.

- Ở đó lạnh chưa? Từ hôm nay, nhiệt độ ở đây bắ t đầ u giảm dầ n cho tới khi mùa đôn g thực sự đế n. Buổ i sáng, anh đã phải mặc thêm áo khoác khi ra ngoài. Em phải nhớ giữ gìn sức khỏe, gặp khó khăn gì phải kể với anh ngay, biế t chưa? - Minh luôn ân câ n và dịu dàng như thế , ngay cả khi chúng tôi không thể ở cạnh nhau.

- Em đi club với đám bạn nhưng chẳng thích chút nào. Đang ngồi bus về nhà nè, Minh chạy xe tới đưa em về đi! - Vị hành khách ngồi phía trên, khi nghe tôi nói tiếng Việt, liền quay xuống, hẳn vì tò mò. Bác cười và gật nhẹ như một lời chào và lời xin lỗi cho sự khiếm nhã trước khi quay lên. Tôi từng đề cao việc sử dụng tiếng Anh bởi tính thông dụng cũng như khả năng diễn đạt ngắn gọn mà đủ ý của từ vựng Anh ngữ, nhưng lại thích vô cùng cảm giác được nói với Minh qua điện thoại những lời âu yếm bằng tiếng Việt. Những người xung quanh cứ thế lướt qua, thảng hoặc đưa mắt nhìn, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai hiểu.

Minh lặng người khi nghe những lời tôi nói. Nếu không có âm thanh của một ngày Paris nhiều gió, có lẽ tôi đã làm tưởng Minh cúp máy mất rồi.

- Ngồi này, có biết anh nhớ em nhiều lắm không hả?

Lần gần nhất chúng tôi gặp nhau là vào mùa hè, khi Minh tranh thủ về nước thăm gia đình và bè bạn. Kỳ nghỉ xuân trước đó, Minh đón Tết cùng gia đình ông bác họ ở Đức, cho nên tính tới tháng Năm vừa rồi, cũng gần một năm chúng tôi mới có thể gặp nhau. Đáng hồ nhưng nhớ giữa những kẻ yêu nhau cũng thật diệu kì. Chúng tôi có thể sống mà không gặp nhau trong vòng mười hai tháng dài đằng đẵng nhưng lại cảm thấy khó khăn vô cùng khi phải tạm chia tay nhau thêm một lần nữa, sau hai tuần Minh nghỉ hè ở Việt Nam.

Thảng hoặc, tôi tìm thấy mình thần thờ ngồi nhớ Minh, nhớ đến độ chỉ muốn mua một tấm vé máy bay, ngay lập tức khởi hành, hạ cánh xuống sân bay, bấm số Minh và bảo:

- Em đang ở Paris rồi, Minh tới đón em được không?

Dĩ nhiên, Minh không thể tới, vì lịch học ở trường, vì lịch phụ giúp giáo sư ở văn phòng kiến trúc sư. Dĩ nhiên, tôi chưa thể qua Pháp ở thời điểm này, khi mà việc học ở trường vẫn ròi như tờ, khi mà tôi cứ ngỡ mình đã trở thành một phần thân thuộc của cuộc sống êm ả nơi này nhưng lại bị gạt ra ngoài, theo một cách nào đó, lặng lẽ và kì dị.

- Minh mới là đồ ngốc. Hai tháng nữa là kì nghỉ lễ Noel rồi mà...

Minh ừ, tiếng ừ rất khẽ, nửa như cam chịu nửa như không vui. Minh từng kể mùa đông Paris đến từ rất sớm, giữa tháng Mười trời đã đùng đục như pha chì, đi bộ ngoài trời mà tưởng như đang đi trong gió bắc của Hà Nội. Mùa đông ở xứ sở ấy lạnh lắm, nên ai cũng muốn kiếm tìm hơi ấm từ bàn tay của một người nào đó, để tự giúp mình chống chọi với những đợt gió rét đi ngang thành phố. Không phải tôi không hiểu tất cả những điều ấy, không phải tôi không nhớ và muốn gặp Minh. Chỉ là không phải mọi điều ta muốn đều có thể xảy ra. Nhưng tôi đã đi một quãng đường xa như thế, để tới gần Minh hơn một chút. Hai tháng chờ đợi, vốn dĩ không phải một khoảng thời gian dài, đúng không?

Những ngày mùa thu ở Cork thường có nắng. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc các cơn mưa sẽ biến mất. Ngược lại, mưa nắng thất thường là điểm đặc trưng của thời tiết nơi đây. Trong một ngày, bạn có thể trải qua cả bốn mùa với một chút nắng ấm của mùa hè, một chút gió se se của mùa thu, chút hơi lạnh luôn trong không khí của mùa đông và những cơn mưa bất chợt của mùa xuân. Sau hơn hai tuần trời mưa lác rác những ngày cuối tuần, rốt cuộc chúng tôi cũng có được một ngày Chủ nhật thực sự khô ráo. Maria rủ tôi mang quần áo ra tiệm giặt đồ, trút đồ quần áo bẩn

tích trữ cả tuấn vào máy giặt công cộng, nhét tiều xu vào ngăn riêng của máy và ngổ ì đợi.

- Vẫn còn lẩn tẩn chuyện bữa trước hả? Em nên tới gặp bác sĩ, chỉ nghĩ em mắ c hội chứng luôn để bản thân bị tác động một cách tiêu cực bởi lời nói và quan điểm, đa phần là ác ý, của những người xung quanh! - Maria chồ ng cắ m nhắ c đế n chuyện bữa trước tôi tâm sự với chị.

Chắ ng là ở lớp “Writing and Experiment”, tôi đợc đánh giá cao sau khi phát biểu về sự cắ n thiế t của việc thay đổi điểm nhìn, thử nghiệm những cách khám phá mới trong viế t lách. Dựa trên ý tưởng nhìn ngắ m từ trên cao những ngôi nhà của Bishoptown, tôi nói với mọi người rằ ng tôi sẽ luôn cắ gắ ng xem xét vắ n đề từ nhiề u góc độ trước khi đư a ra đánh giá cuồ i cùng. Điề u đó cũng tương tự như việc một nhân viên ngân hàng cắ n quan sát khách hàng một cách kĩ lưỡng, không thiên vị hay định kiế n để có thể tư vắ n những gói sản phẩm phù hợp nhắ t với họ. Nhiề u người cho rằ ng đi xe hơi là giàu, nhưng ít ai biế t chiế c xe là do tiề n đi vay mà có. Nhiề u người cho rằ ng đi bộ là nghèo, nhưng ít ai biế t người ta đang tiế t kiệ m rắ t nhiề u tiề n cho con cháu đờ i sau. Nhận đợc ánh mắ t cổ vũ đợng viên của cô Caroline, tôi đã chia sẻ một chút kiế n thức thu lợm đợc về sự khác nhau giữa văn phong của một truyện ngắ n và văn phong của một kịch bản phim. Người có thể viế t kịch bản phim hoàn toàn có thể viế t đợc truyện ngắ n bắ ng cách thu gọn cắ u tứ của mình nhưng điề u ngược lại rắ t khó để xảy ra, do người viế t truyện ngắ n không quen với việc sử dụng ngôn ngữ như một công cụ tạo hình nhân vật cũng như tạo dựng bớ i cảnh nơi câu chuyện sẽ diễn ra.

- Một ý tưởng không tồ i chút nào! Tôi thích cách em chọn câu chuyện về những ngôi nhà ở thị trắ n của mình để bắ t đầ u xây dựng ý tưởng. Muồ n viế t giỏi, chúng ta không thể đố ng khung với những cách nhìn nhận đã có sẵn. Chúng ta phải sẵn sàng thử nghiệm,

thành công hay thất bại, chúng ta đều nhận được những bài học. - Nói tới đây, Caroline đột nhiên tắt máy chiếu, dấu hiệu thường thấy của... hết giờ học. Tôi nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa cơ mà? - Buổi học của chúng ta sẽ dừng ở đây. Tôi cho các em nghỉ sớm hơn thường lệ, để các em có thêm chút thời gian chuẩn bị cho một bài kiểm tra ngắn. Các em có một tuần để hoàn thành và nộp lại cho tôi vào giờ này tuần sau. Đề bài rất đơn giản: Kể một câu chuyện để thuyết phục tôi rằng em đã thực sự hiểu tại sao chúng ta cần thay đổi góc nhìn, cách tiếp cận trong từng trường hợp viết văn cụ thể. Các em có thể ra về, riêng An ở lại gặp tôi một chút!

Đám bạn cùng lớp hết nhìn giáo viên lại nhìn tôi kinh ngạc, như thể chúng không thể tin rằng một đứa kém cỏi như tôi có thể đột nhiên trở thành tâm điểm sự chú ý của cô Caroline. Thú thực, chính bản thân tôi cũng không sao tin được.

- Em đã khiến tôi nghĩ lại về khả năng của em. Tôi không thuộc hội đồng tuyển sinh nên tôi khá bất ngờ khi đọc hồ sơ và nhận ra em có phần lép vế cho với những người bạn còn lại. Em không có nền tảng chuyên môn, cũng chưa từng trải qua một khóa học CW nào. Tất cả những gì em có chỉ là những năm tháng cộng tác với các báo mạng mà theo chúng tôi đánh giá đều là hạng lá cải. Tôi đã rất lo lắng về trường hợp của em, nhưng tới ngày hôm nay, tôi biết họ đã lựa chọn đúng. Em có lẽ không phải người giỏi nhất, nhưng lại là một ứng cử viên rất phù hợp với chương trình học của chúng tôi. Tư duy kinh tế của em chắc chắn sẽ phát huy tác dụng, tôi có thể nhìn thấy điều đó!

Cô Caroline đã tặng tôi những lời khen quý giá ấy, chúng khiến tôi cảm giác lâng lâng sung sướng. Tôi được miễn làm kiểm tra ở nhà, - Nhưng nhớ phải tự tin hơn! Sinh viên châu Á thường có một đặc điểm đó là tiếp thu rất tốt nhưng luôn lặng im và gương mặt ít khi biểu lộ cảm xúc. Điều đó đẩy chúng tôi vào thế bí khi không tài nào

đoán được các em đang nghĩ gì, các em có thực sự tiếp thu kiến thức và cảm thấy hài lòng hay không. - Đó dường như là tình trạng chung của sinh viên châu Á. Những nguyên tắc và luật lệ trong trường học biến chúng tôi trở thành những cỗ máy chỉ biết lặng im nghe giảng và không bao giờ được phép nói “Không” khi ai đó hỏi bài giảng ở trường thú vị chứ. Tôi mang theo tất cả sự tự ti đó tới mảnh đất này, nên đã hạnh phúc như muôn vỡ òa trước những chia sẻ thân tình của cô giáo bộ môn quan trọng nhất cả khóa học.

Thế nhưng, đám bạn cùng lớp không nghĩ thế. Những buổi học sau đó, chúng ri vào tai nhau và cố tình để tôi nghe thầy, rằng cô giáo chỉ đang thiên vị một đứa du học sinh đến từ đất nước đang phát triển như tôi, rằng cô giáo chỉ cố động viên một đứa kém cỏi, lười phát biểu và chẳng có chút tiến triển nào từ đầu học kì tới giờ. Tôi giả vờ như không nghe thầy những điều chế t tiết ấy, lảng lảng tiến về chỗ ngồi của mình. Lời cô Caroline nói còn hiện rõ trong tâm trí, “Nhớ phải tự tin hơn!”, nhưng tôi đã không làm được.

- Em cứ như thế, người ta sẽ nhận ra đó là điểm yếu của em và sẽ tiếp tục bắ t nạt em theo cách đó. Kết quả là em sẽ chẳng bao giờ khá lên được, chẳng bao giờ có thể tự tin vào bản thân mình! - Minh đã giận dữ nói thế lúc nghe tôi kể lại chuyện này. Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau trong suốt ba ngày sau đó. Chùng như Minh giận. Chùng như tôi đang khiến cuộc sống vốn đã bận rộn của Minh trở nên méo mó và xộc xệch hơn với những lo toan của riêng mình.

- Có cần chị đưa em đi khám bác sĩ không hả? - Maria lên tiếng, cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi. Mẹ quàn áo đã giặt xong. Âm thanh từ những chiếc máy giặt khổng lồ cứ thế vang vọng cả một đoạn đường xa, tới ngã ba rẽ vào đường The Rise mới nhỏ dần rồi mất hẳn. Chúng tôi tất nhiên không đến gặp bác sĩ, nhưng Maria

có một gợi ý mới: Vào rừng hái táo tây, lượm quả hạch và quả sô`i chín. Những loại quả này thường rụng vào cuối thu nên đám sinh viên trong thành phố thường kéo nhau vào rừng cắm trại ở thời điểm này, tranh thủ lượm ăn những trái mới rụng.

- Này, cô kia! Có biết luật ở đây cấm du học sinh nhặt quả sô`i chín không hả? - Tên khi gió nào đó đang gào toáng lên. Kì lạ thật, sao hẳn ta biết tôi là du học sinh? Mà, giọng nói này nghe có phần quen quen. Tôi xoay người lại thì bắt gặp nụ cười toe toét của Jan. Anh chàng này có đôi mắt sâu thăm thẳm như mặt hồ` khiến mỗi lần tôi nhìn vào là một lần không thôi bô`i rô`i. Tôi cúi xuống, thì thào với Maria.

- Thành viên CLB Sinh viên quốc tế của trường mình. Lão này hâm nặng chị ạ!

Maria khẽ bật cười rồi đứng thẳng người, bắt tay chào Jan. Anh ta niềm nở nói cười như thể khu rừng này là của nhà anh ta vậy.

- Tôi đùa em chút thôi. Cấm vận là chuyện của hàng trăm năm trước, haha. Chúng tôi đã nhặt được khá nhiều táo tây và quả sô`i chín, em và Maria có thể ngồi ăn cùng, nếu muốn!

Đi cùng Jan là nhóm bạn trong CLB Sinh viên quốc tế của trường, bao gồm cả cô bạn năm cuối bậc cử nhân tháng trước phụ trách ra sân bay đón Maria. Nhận ra nhau, hai người đã chào hỏi bằng cách hôn má bô`n cái, như những người Pháp đích thực. Chúng tôi nhập hội sau đó, kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện hằm bà lằng từ hồ`i còn ở quốc gia của mình cho tới khi lên máy bay và sang đây du học. Dường như ai cũng vấp phải những khó khăn riêng. Bất kể ở đâu, hành trình của một du học sinh cũng không bao giờ là một con đường trải đầy hoa hồ`ng.

- Nếu như tôi không nhàn và hẳn nhiên là tôi không nhàn, em vừa nhắc đến hiện tượng những người nước ngoài đang dần trở nên nổi tiếng ở đất nước của em bằng cách trở thành nhà văn ra sách, nhà báo viết lách hoặc thậm chí trở thành ca sĩ phát hành album, tất cả đều bằng tiếng Việt. Em và những người bạn của em cho rằng đó là một điều bất công và rằng những người xung quanh em đều đang “sính ngoại”. Điều ấy hoàn toàn giống với việc em đến UCC với tư cách của một sinh viên quốc tế, nhưng lại được giáo sư bộ môn đánh giá cao hơn cả những sinh viên bản địa hoặc sinh viên đến từ những quốc gia khác. Họ nói như thế thật bất công, họ nói giáo sư đang thiên vị... Chỉ có kẻ ngốc mới tin vào những điều đó!

Jan nói một thôi một hời và nhận được sự gật gù đồng tình của những thành viên khác trong CLB. Họ đồng loạt giơ những ngón tay cái để ủng hộ những điều Jan vừa nói.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết. Chỉ là đám sinh viên đó đang che giấu sự ích kỷ của bản thân, không dám thừa nhận mình kém cỏi hơn người khác. Cũng tương tự như việc em và đám bạn của em không muốn nghĩ mình thua một người nước ngoài nói tiếng Việt chưa sôi mà đã có thể ra sách bằng tiếng Việt nên cứ nghĩ mọi người sính ngoại thôi...

Một loạt những ngón tay cái được giơ lên thêm một lần nữa. Lần này, tôi phát hiện có cả hai ngón tay của Maria. Đúng là tôi nên đi khám bác sĩ thật!

Minh không liên lạc với tôi. Đã gần một tuần. Buổi đêm, tôi ngủ muộn nhưng sau đó thường bị đánh thức bởi những cơn ác mộng. Tôi

tung chần, ra phòng bếp kiếm một cốc nước mát để uống cho tỉnh táo rồi vào mạng, kiểm tra hòm mail và Skype xem có tin nhắn hoặc cuộc gọi nhớ nào từ Minh. Không gì cả. Người tôi đột nhiên túa mồ hôi, tôi uống thêm một chút nước mát rồi nhắn tin tới số điện thoại của Minh.

“Cork lạnh rồi, Paris tuyết đã rơi chưa Minh?”

Tháng Mười một

Những ngày này, Maria không phải đến trường nên tôi thường lái lái đi bộ ra bên xe bus và thơ thẩn ngắm dòng xe cô đi lại xuôi ngược trên đường. Dường như đây là thời điểm duy nhất trong ngày tôi có thể chứng kiến chùng đó nhộn nhịp ở thị trấn. Bên xe bus nấp ngay cạnh một trường học. Những chiếc xe ô tô thay nhau dừng lại, thả xuống những đứa trẻ với linh kính nào ba lô nào đồ chơi rồi vội vã lao đi, tránh tình trạng tắc đường. Thi thoảng, những đứa trẻ đưa mắt nhìn tôi, nhưng chỉ rất nhanh thôi, chúng đổi điểm nhìn và nhanh chóng chạy vội vào lớp. Tôi nhìn chính mình trong tấm bảng hiệu quảng cáo điện thoại, nom tôi chẳng khác nào một con gấu sặc sỡ với bít tai màu xám, khăn len màu vàng, áo phao béo màu đỏ - xanh dương và cả găng tay màu hồng.

Ngày đầu tiên của mùa đông, tôi dậy muộn, chẳng kịp ăn sáng nên vội vội chiếc áo khoác và chạy thật nhanh ra bên xe. Bảng điện tử thông báo lịch trình của xe bus được treo trên cao cho biết chuyến xe tôi chờ sẽ tới trong hai phút nữa. Tôi cúi người thở hồng hộc nhưng nổi ngạc nhiên đã khiến tôi quên mất cảm giác mệt nhọc đoạn đường mình vừa chạy. Hình như có vài hạt băng trắng trên đám cỏ mọc thưa thưa góc chân tường, chúng không ngần ngại phô diễn vẻ lấp lánh của mình trong ánh nắng. Xe bus trò tới, tôi nhảy phóc lên, trình vé xe bus và không quên chúc bác tài xế một ngày tốt lành. Bác gạt đầu ra hiệu cho tôi vào trong tìm ghế ngồi rồi quan tâm hỏi.

- Mùa đông rồi, mặc thế không lạnh sao, con gái?

- Dạ không ạ!

Nhưng tôi đã làm, nhiệt độ của một người vừa chạy bộ và nhiệt độ của một chiếc xe bus khi nào cũng được giảm đi đều hòa đã khiến tôi ảo tưởng về thời tiết bên ngoài. Xuống tới công trường, tôi lạnh đến mức hai tay cồng lại và trở lên đỏ ửng. Tôi chọn cách đi bằng qua lối tắt cạnh thư viện trường để tránh gió. Gần chín giờ sáng, nhưng khoảng sân trước khu tự học vẫn vắng hoe. Thường ngày, khoảng sân này được trưng dụng cho những cuộc vận động bầu cử chủ tịch Hội sinh viên, chủ tịch các CLB trong trường hoặc thậm chí cho những cuộc vận động ủng hộ các chiến dịch hay ho và sáng tạo của sinh viên. Không mấy hứng thú nhưng mỗi ngày ngang qua nơi này, tôi thường đi chậm lại để nghe những điều họ nói để thuyết phục mọi người ủng hộ cho mình hoặc bạn của mình. Nếu như ở Việt Nam, những cuộc “tranh cử” như thế này thường diễn ra trong phạm vi của CLB thì ở đây, tất cả đều diễn ra công khai. Bạn thậm chí còn nhận được bánh, kẹo hoặc những món đồ handmade nhỏ xinh của không biết bao nhiêu CLB trong trường trước khi quyết định bỏ phiếu cho người nào.

Lớp học vắng hoe khi tôi bước vào. Tôi nhìn lại đồng hồ. Đúng chín giờ!? Hay hôm nay trường cho sinh viên tất cả các lớp nghỉ học mà tôi không biết? Tôi ra khỏi khu nhà chính, định bụng băng qua sân trường để tới gặp giáo viên quản lý của lớp, nhưng có một người khác đã mang đến cho tôi câu trả lời.

- Xin chào sinh viên chăm chỉ! - Jan vẫy tay chào tôi. Anh ta đội một chiếc mũ len xám cùng tông màu với chiếc áo khoác dày sụ và na ná màu với chiếc khăn len đang quàng trên cổ. Tôi thấy tủi thân khi nghĩ đến tình cảnh nghỉ học mà không được thông báo, ra ngoài trong bộ đồ phong phanh và người run lên như sắp chết rét.

- Hôm nay, cả trường được nghỉ tại sao em không nhận được thông báo nào? - Tôi nói, giọng như sắp khóc. Hẳn là trông tôi khi ấy thảm lắm nên Jan đã cởi chiếc khăn len cho tôi mượn.

- Em không biết tự chăm sóc mình sao? Mùa đông mà mặc váy là chết rét luôn đó!

- Sáng nay em chưa kịp xem dự báo thời tiết đã vội đến trường. Tôi nơi rồi mới biết lớp học được nghỉ, trường này hành em quá mà! - Tôi kể lể, cảm thấy đó là buổi sáng xám xịt nhất trong năm.

- Ai nói với em như thế? Chỉ là mọi thứ sẽ bắt đầu muộn hơn một giờ thôi! - Thông báo đó ở đâu ra vậy.

- Hà?

- Anh cá là em không biết hằng năm gần như toàn bộ các nước châu Âu đều tiến hành đổi giờ vào thời điểm cuối tháng Mười và cuối tháng Ba, để chuyển sang giờ tiết kiệm ánh sáng ban ngày.

- Thế thì sao? - Tôi vẫn chưa hiểu. Đổi giờ? Chẳng phải múi giờ của các nước luôn cố định và không thể thay đổi sao?

- Hôm nay là ngày Hai mươi tám tháng Mười, thấy không? - Anh ta mở điện thoại và cho tôi xem phần mềm thông báo ngày tháng - Khoảng ba giờ sáng ngày Hai mươi tám tháng Mười, kim đồng hồ sẽ được vặn lại một giờ, nghĩa là ba giờ sẽ thành hai giờ, nghĩa là lớp học của em sẽ bắt đầu lúc mười giờ tính theo đồng hồ của EM và vẫn đúng chín giờ tính theo đồng hồ của TÔI!

- Năm nào cũng thế sao? - Đổi giờ để tiết kiệm ánh sáng ban ngày sao? Có nhất thiết phải phức tạp hóa mọi chuyện như thế không?

- Đương nhiên, và tất cả đều được thông báo trên tivi cũng như báo chí. Tôi cá là em không xem, không đọc chút nào!

- Thôi được, em thừa nhận. Nhưng sao anh cũng có mặt ở trường vào giờ này? Không lẽ...

- Này này, em đừng tưởng rằng ai cũng như mình chứ. Chỉ là tôi qua tôi quên không chỉnh giờ đồng hồ báo thức nên nó vẫn reng reng như thường, báo hại lúc tôi ngồi trên xe bus mới nhớ ra giờ giấc đã thay đổi. Không thể quay về được nữa nên tôi vào trường kiếm chỗ nào ngồi đọc sách thôi! - Anh chàng này chỉ giỏi chớ ngếch, nhưng có anh ta ngồi cạnh trong một buổi sáng mùa đông lạnh cóng cũng không hẳn là một điều quá tệ.

Theo học chương trình bán thời gian, tuy phải kéo dài thời gian học sang hai năm nhưng đổi lại, anh ta có thời gian và cơ hội để xin thực tập và làm việc với những doanh nghiệp của địa phương.

- Em có muốn kiếm việc ở đây sau khi nhận bằng tốt nghiệp không? - Jan thuộc mẫu người không thể ngồi yên quá hai phút. Hết ngọ nguyệt chân, anh ta dùng hai bàn tay đan cài thành những chữ cái hoặc những hình thù tôi không thể nào nhìn ra.

- Có thể, nhưng em nghĩ mình sẽ sang Pháp.

- Để làm gì? Em có người quen ở đó ư?

- Người yêu em đang theo học ở Paris và sẽ định cư ở đó sau khi học xong.

Jan im lặng, tôi cũng im lặng. Tôi và Minh đã nói chuyện trở lại, nhưng có điều gì đó rất lạ đã xảy ra giữa chúng tôi, như những vết đứt vô hình khiến mọi thứ chệch khỏi vị trí ban đầu. Chúng tôi giữ thói quen đều đặn nói chuyện, nhưng tôi mơ hồ cảm nhận một sự thay đổi trong Minh. Nhỏ thôi, nhưng nó khiến tôi đau. Ừ thì người ta ở xa nhau, thương nhiều nhưng không sao nói hết. Dầu sao, chúng tôi cũng sẽ đón kì nghỉ Giáng sinh cùng nhau. Rồi tất cả sẽ trở về, nhất định như thế.

- Cũng sắp đến giờ học rồi, em nên vào lớp và nghĩ đến việc tiết kiệm tiền trả công cho tôi - Jan đứng dậy trước. Người đầu mà vô duyên, không biết phép tắc lịch sự, chẳng phải lúc nào những cô gái cũng nên có được đặc quyền đó sao? Anh ta, còn đòi tiền công nữa chứ!?

- Tiền công tôi khai sáng cho em vụ giờ tiết kiệm ánh sáng ban ngày, tiền công tôi ngờ i đây với em khi mà giáo sư của chúng tôi bận chút việc nên giờ học vẫn giống như mọi ngày.

- Anh bỏ học để ngờ i đây với em sao? - Tôi nhìn Jan, vừa bực mình vừa cảm kích.

- Tôi chỉ có thể bỏ nửa tiết đầu. - Jan bắt đầu đi lùi thật chậm, vừa nói vừa vẫy tay tạm biệt - Và em nên trả công tôi tiền cho em mượn khăn. Dù em có trả khăn tôi ngay lúc này thì em vẫn cứ phải trả tiền thuê nên tôi khuyên em cứ giữ nó để khỏi chết rét và trả tất tiền tất cho tôi vào một ngày đẹp trời nào đó. Bye em!

Và ngày đẹp trời ấy chính là hôm nay, khi Maria không phải đến trường và tôi cũng được nghỉ để chuẩn bị cho bài kiểm tra giữa quãng của môn Fiction. Buổi sáng, tôi mở mắt và nhận thấy khoảng sân trước nhà đã có thêm một lớp đệm bằng tuyết. Tôi từng được thấy tuyết phủ dày những con đường ở Hàn Quốc nên ít nhiều không ngạc nhiên hay ngỡ ngàng khi bắt gặp hình ảnh này. Chỉ bắt gặp bản thân ghi thêm một bước chuyển mình của thời tiết: Mùa đông đã đến thật rồi.

Thật may khi tuyết rơi suốt đêm nhưng ban ngày, trời lại hửng nắng. Tôi và Jan hẹn gặp nhau ở UCC rồi đi bộ vào trung tâm thành phố. Jan ho nhẹ và láu cá đổ tội cho tôi vì đã giữ khăn của anh ta quá lâu mà không chịu trả. Chúng tôi đi dọc theo con đường ven trường, rẽ trái rồi rẽ phải ở đoạn đường bao quanh nhà thờ St.

Finbarre, đi miết tới phố South Main mới ngó nghiêng trước trung tâm Nghệ Thuật Triskel. Tôi lạng người khi ngắm khung cảnh hai bên đường, nhưng căn nhà với kiến trúc cổ nạm gọn trong lòng thành phố, dòng sông Lee hiền hòa nép mình trong những cơn gió thốc của mùa đông.

- Em đừng bảo tôi rằng em chưa bao giờ đi qua con đường này nhé! Tôi sẽ không tin đâu!

- Anh sẽ phải tin bởi đó là sự thật haha!

Jan đáp lại bằng hai chữ “Ôi trời!”. Thực ra điều này rất dễ hiểu. Nếu bạn chỉ có một tuần để thăm quan một thành phố nào đó, hẳn bạn sẽ lật xới mọi góc phố, bới tung tất cả những địa điểm có thể ghé thăm. Nhưng nếu bạn có hẳn một năm để thưởng thức thành phố đó, bạn sẽ chần chừ và nghĩ rằng mình còn nhiều thời gian, cứ từ từ khám phá. Để rồi hơn hai tháng trôi qua, tôi vẫn chưa biết phố Washington nằm ở cuối trục đường chính của thành phố St Patrick's, không biết con đường ven trường đại học của mình mang tên Western và ở trong thành phố cũng có một khu phố trùng tên với thị trấn của tôi: Bishop.

Tôi được Jan dẫn vào Penneys, nơi được mệnh danh là thiên đường mua sắm cho mọi người của đất nước này. Đồ ở Penneys rất rẻ, tôi không cần phải cân nhắc quá nhiều cũng như vận dụng không biết bao nhiêu nơ-ron thần kinh để quy đổi ra tiền Việt và đánh giá một chiếc áo với giá mười tám euro là đắt hay rẻ, một chiếc mũ len khuyếm mãi giá mười euro thì nên mua hay không.

Thích sưu tập những đôi tất dài, nên tôi đã mua một combo gồm năm đôi tất chàm bi, bao gồm cả một đôi màu xanh lá cây - đỏ dành riêng cho Giáng sinh, một đôi màu xanh lá cây - trắng dành riêng cho ngày lễ thánh St Patrick vào tháng Ba năm sau.

- Em đang mua tất của trẻ em thuộc độ tuổi từ sáu đến tám sao?
- Jan nói nhỏ vào tai tôi khi hai đứa đang xếp hàng chờ thanh toán.

- Anh không thể giả vờ như không biết ư? - Tôi làm vẻ mặt nản nỉ.

- Được chứ, miễn là em có thể mời anh một cốc cà phê!

Đi dọc trên trục đường chính St Patrick's, chúng tôi bắt gặp rất nhiều con phố đi bộ được lát đá đen, những góc quán được trang trí với màu sắc sặc sỡ xua tan cảm giác ảm đạm của một ngày mùa đông rét mướt. Chúng tôi mua cà phê đựng trong cốc giấy rồi đứng chờ bên xe bus ở gần Marlborough. Bất ngờ, trời đổ cơn mưa tuyết trắng xóa lạnh. Những người đi bộ trên phố dường như chẳng bận tâm đến điều này. Tôi chìa bàn tay ra hứng những hạt tuyết bé xíu đang lửng lơ bay. Chỉ một chút xíu vậy thôi, sau đó cơn mưa phùn bắt đầu rơi xuống, xóa bỏ dấu vết của những hạt tuyết đọng trên mặt đường. Jan nhăn nhó.

- Khi thật, tưởng đâu một ngày đẹp trời!

- Thôi nào! Anh biết Cork rồi, nắng mưa thất thường, vui mà!
- Tôi dùng khuỷu tay phải hích nhẹ vào lớp áo phao béo của Jan. Anh chàng không cúi kính nể mà nhìn tôi nheo mắt.

- Em bắt đầu nói chuyện giống người dân nơi này rồi đấy
haha!

Tôi đã hoàn toàn không nhận ra điều đó, tôi đã hoàn toàn không nhận ra mỗi ngày trôi qua, mình lại thêm giống người bản địa. Như cái cách họ sử dụng tiếng Anh hơi khác với hệ thống Anh - Anh hoặc Anh - Mỹ mà tôi từng biết. Nếu người Anh, người Mỹ sử dụng "sneakers" để chỉ đôi giày tập thể dục thì người Ireland sử dụng từ "runners", bởi một món đồ bạn sử dụng khi chạy, run, hẳn nhiên nên là "runners". Hoặc một trường hợp khác như từ ghép chỉ "via hè"

trong tiếng Anh Mỹ là “sidewalk” nhưng trong tiếng Anh của Ireland lại là “footpath”, đơn giản vì đó là “path for foot”, lối đi dành cho những đôi chân. Tôi cũng học được cách không phàn nàn mỗi khi nhắc đến thời tiết, cho dù đó là một trong những chủ đề thường được mang ra bàn tán ở bất kỳ cuộc hội thoại nào. Mưa, nắng, gió, tuyết là một phần của thành phố này. Người ta học cách trân trọng nó, làm lạnh với nó hơn là sủng cô mỗi khi trời đổ mưa hoặc rơi tuyết.

Fiction và Novel là hai thể loại có nhiều điểm tương đồng nhưng không hoàn toàn giống nhau. Cùng là tiểu thuyết, là những câu chuyện dài về các sự kiện, các nhân vật tưởng tượng nhưng Novel có thể dựa trên những điều có thật trong khi Fiction đòi hỏi hoàn toàn là hư cấu. Để có thể thành thực với thể loại Fiction, chúng tôi được yêu cầu thử nghiệm với thể loại Novel và cụ thể là tham gia vào chương trình NaNoWriMo⁽¹⁾ thu hút hàng trăm nghìn người viết trên khắp thế giới, được tổ chức vào tháng Mười một hằng năm. Joe là giảng viên đứng lớp của chúng tôi ở bộ môn này. Ngoài những bài giảng ở trên lớp, thầy không giao cho chúng tôi bất cứ bài tập về nhà nào. Thay vào đó, chúng tôi phải đăng ký tài khoản trên trang web của tháng viết tiểu thuyết, đặt ra mục tiêu ít nhất 50.000 chữ cho đến thời điểm hai mươi tư giờ ngày Ba mươi tháng Mười một. Tất cả những người có thể chạm tới mục tiêu đó đều được nhận giấy chứng nhận của NaNoWriMo, bất kể chất lượng bản thảo tốt hay dở. Tiêu chí của chương trình là cổ vũ mọi người tích cực viết văn, tự đặt mục tiêu cho chính mình, cam kết và kiên trì hoàn thành mục tiêu đó.

Một cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Việt tôi còn không chắc có thể viết xong, giờ kiếm đâu ra 50.000 chữ để hoàn thành một cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Anh bây giờ. Theo gợi ý thầy Joe

đưa cho mọi người, chúng tôi nên duy trì thói quen viết mỗi ngày. 50.000 chữ trong ba mươi ngày tương đương với khoảng 1.667 chữ trong một ngày. Tôi nhìn lại bảng theo dõi tiến trình viết của mình trên website, đã hai mươi mốt ngày trôi qua nhưng tôi chưa chạm tới mốc 20.000 chữ. Patricia nói tôi có thể viết từ lum từ la các chữ như “the”, “a”, “an”, “and”, “then” để ăn gian số chữ. Maria ngao ngán nói tôi có thể viết về đồng deadline đang đè chết chị, môn nào cũng tiểu luận và tiểu luận. Điều kiện cần của những tiểu luận giữa khóa ở đây không nằm ở số trang mà được tính trên số chữ, để hạn chế tình trạng sinh viên chèn bản đồ hoặc hình ảnh quá nhiều nhưng phân tích quá ít.

Minh động viên “Em có thể làm được mà!”. Tôi hiểu Minh đặt niềm tin vào tôi, nhưng đôi khi niềm tin ấy chẳng thể mang ra xào nấu thành câu chữ, điều ấy khiến tôi rất buồn.

- Em có thể viết novel dưới dạng nhật ký, ghi lại những chuyện em gặp mỗi ngày.

- Nhưng ngày nào cũng giống ngày nào. Không lẽ em viết, ngày hôm nay như ngày hôm qua? - Tôi méo mặt, đầu mông lung chưa biết nên giải quyết vấn đề này ra sao.

Khi ấy, chúng tôi ngồi chat webcam trong lúc Minh ngồi vẽ còn tôi đang ngồi đọc báo. Sau mỗi bài giảng, giáo sư thường giao cho chúng tôi một bản danh sách những bài báo cần đọc bên cạnh cuốn giáo trình dày khoảng ba đến bốn trăm trang. Đọc hoài cũng không sao hiểu được ý tác giả. Có những cuốn sách thầy yêu cầu đọc nhưng tôi kiếm trong thư viện không có, liền tới gặp thủ thư để hỏi. Một tuần sau, sách đã được nhập về.

- Đó! Tại sao em không viết về những chuyện ấy? Không phải trường nào cũng có những chính sách chiểu chuộng nhu cầu đọc

của sinh viên như thế đâu? Em cũng có thể viết cả những chuyện xảy ra trong cuộc sống của anh ở đây. Sẽ sớm đủ 50.000 chữ thôi, anh đảm bảo đấy!

Để tăng tốc, tôi buộc phải viết nhiều hơn mỗi ngày. Buổi chiều, sau khi từ trường trở về, tôi giam mình trong phòng, lạch cách gõ gõ. Trời mỗi ngày một lạnh hơn, tuyết thì thoảng lại phủ dày lố i đi. Patricia không đến lớp học Yoga thường xuyên như trước nữa mà kiếm một tấm đệm nhỏ để ngồi tập ngay trong phòng khách. Maria bận hẹn hò nên chúng tôi ít gặp nhau hơn. Nghe bảo chị đang yêu một anh chàng nhân viên trung tâm Thông tin du lịch của vùng. Văn phòng ấy nằm ở bên kia sông, đi qua cầu St Patrick's Bridge là có thể nhìn thấy. Hôm mới tới, tôi và Maria có ghé vào đó xin tấm bản đồ và vài gợi ý cho những quán ăn vừa ngon vừa rẻ. Trên xe bus về Bishoptown, Maria đỏ mặt hỏi tôi có thấy anh chàng đó dễ thương. Tôi trêu, chị nên bắt xe quay lại và nói với chàng ta đi đâu đó trước khi anh ta bị cô nàng nào đó bắt mất. Chị lắ c đầu. Thế mà hôm nay, hai người đã chính thức hẹn hò. Ở mảnh đất này, người ta thương và yêu nhau dễ lắm. Không phải tôi không thấy chạnh lòng, nhưng mỗi lúc như thế, tôi đều nghĩ đến Minh để kiếm thêm động lực.

Minh gửi mail, liệt kê chi tiết những việc anh làm trong ngày. Minh đến trường, gặp giáo sư, nói chuyện với bạn bè, vài phát hiện thú vị. Minh đến văn phòng làm thêm, Minh nhận tiền lương, Minh đi mua sắm... Bên cạnh việc tới trường được lặp đi lặp lại, có một đầu việc khác luôn xuất hiện trong danh sách hoạt động của Minh, ngày qua ngày. Đó là gặp bạn. Chuỗi hành động sau khi gặp bạn của Minh luôn là uống cà phê, đi xem phim, xem hòa nhạc, nói chuyện dông dài... Tôi thấ c mắ c, bạn nào hả Minh. Anh á p úng, nhiều bạn lắm. Song bản ng linh cảm của mình, tôi nghĩ đó là cùng một người.

Dù rất cố gắng nhưng đến cuối tháng, tôi vẫn không thể hoàn thành được mục tiêu 50,000 chữ. Thầy Joe gom lại bản thảo của mọi người rồi mang về đọc. Đứa nào cũng có người, tưởng chỉ là một bài viết vu vơ quan trọng số lượng? Hóa ra một vài người trong số họ đã sử dụng những đoạn văn lặp đi lặp lại, dù đã cố ý tách chúng ra xa nhau. Joe không đọc qua loa mà rất cẩn thận và cẩn thận để đưa ra nhận xét cho mọi người. Elise là tên cô bạn có tác phẩm xuất sắc nhất lớp. Chỉ cần chỉnh sửa thêm một chút, tiểu thuyết của Elise hoàn toàn có thể cạnh tranh với những tác giả khác trong nước. Joe bảo tác phẩm của tôi vừa thừa vừa thiếu. Tôi chờ đợi những góp ý cụ thể hơn nhưng Joe đã lặc đàu.

- Dư nhân vật nhưng thiếu cốt truyện, hoặc ngược lại. Tôi thấy được những mảnh cuộc sống tách rời trong tác phẩm của em. Song, như tôi vừa nói, chúng tách rời và hoàn toàn không có mối liên kết để trở thành một tiểu thuyết!

Tôi thất thểu ra về, ngay từ lúc đồng hồ điểm không giờ sáng ngày mùng Một tháng Mười hai, trong khi tôi vẫn đang lạch cạch viết chữ số 40.394, tôi đã biết mình là một đứa thất bại. Nhưng cảm giác tệ hại ấy càng được khuếch đại khi Joe nói ông thấy cuộc sống của tôi và Minh (ít nhất là trong hơn 40.000 chữ đó) chẳng liên quan đến nhau một chút nào. Tôi mang tâm trạng tồi tệ ấy đến gặp Jan. Anh mua cho tôi một gói chocolate trong Tesco. Chúng tôi ngồi trên băng ghế dài trước cửa siêu thị, nhìn lên trời âm u như sắp có một cơn mưa lớn đổ ập xuống. Cork thường giả vờ hờn người ta như thế thôi, chứ chẳng bao giờ mưa rào hay rải rích nhiều ngày trời. Những cơn mưa thường đến và đi rất nhanh, đến mức người đi đường thấy mưa cũng chẳng buồn bật ô ra che vì biết nó sẽ sớm tạnh.

- Em chỉ là một đứa thất bại! - Tôi nghiêng đầu về một bên, đầu não nghĩ về môn Fiction.

- Chính xác! - Jan nói nhanh, chùng như không cần suy nghĩ - Em là một trong số ít những người được nhận học bổng, nhưng luôn tự ti về khả năng của bản thân mình. Em thông thạo tiếng Anh chẳng khác nào một người bản ngữ nhưng em luôn từ chối việc sử dụng tiếng Anh như ngôn ngữ thứ nhất. Em nghĩ em không thể, nên em đã thực sự không thể làm được. Em thất bại. Đơn giản lắm!

Nói xong câu ấy, Jan nhón tay lấy một miếng chocolate trong tay tôi rồi bỏ vào miệng mình, vừa nhai vừa làm điệu bộ như đang ăn sơn hào hải vị ngon nhất quả đất.

- Đến anh cũng nghĩ như thế thật hả? - Tôi cười khổ sở. Những điều Jan nói đều đúng nhưng tôi vẫn hi vọng được nghe một... lời nói dối.

- Ừ hứ! - Jan gật đầu, xác nhận thắc mắc của tôi - Nhưng giải thưởng chúng nhận NaNoWriMo quan trọng với em đến thế nào?

- Ai tham gia NaNoWriMo cũng đều mong nhận được tờ giấy đó cả! Cho dù tác phẩm của anh dở tệ thì ít nhất, giải thưởng chúng nhận cũng cho thấy anh đã có thể viết 50.000 chữ trong ba mươi ngày. - Tôi cúi mặt nghĩ đến tương lai của mình, một người trở về từ đất nước nói tiếng Anh nhưng lại không thể viết được một cuốn tiểu thuyết có độ dài trung bình.

- Em có biết tháng Mười hai được tổng kết là tháng các nhà xuất bản và công ty sách nhận được nhiều bản thảo dở tệ nhất trong năm không? Anh nghĩ các nhà xuất bản sẽ cảm ơn vì em đã không hoàn thành được mục tiêu. Nếu không, hẳn em cũng sẽ như những người tham gia khác, gửi bản thảo của mình đến nhà xuất bản và con số thống kê sẽ tăng thêm một đơn vị, đội ngũ biên tập sẽ

tôi thêm vài ngày đau đầu! - Thêm một miếng chocolate nữa để đổi lại những lời trêu chọc.

- Anh đang an ủi hay đang bêu xấu em thế hả? - Tôi đổi chocolate sang bên tay trái để Jan không thể với tới.

- Rất nhiều người có thể làm cả hai điều đó cùng một lúc đấy. Hôm nay, em đã gặp một trong số họ!

Jan là một người thẳng thắn, những lời phê bình chân thật của Jan giúp tôi nhận ra khuyết điểm của mình để có thể sửa chữa. Nhưng đằng sau những lời trêu chọc tưởng như ác ý đó là những lời cổ vũ động viên âm thầm. Jan chưa bao giờ ngừng nỗ lực và anh luôn muốn truyền tinh thần đó sang cho tôi.

- Jan này, anh có bao giờ cảm thấy bẽ mặt với bài vở ở trường hoặc công việc ở chỗ làm thêm không? - Tôi tò mò hỏi.

- Có chứ, rất nhiều là đằng khác. Nhưng lần nào gặp, em cũng có chuyện để than phiền nên anh đành giấu nhẹm chúng đi chứ biết làm sao.

- Jan! Tại sao lúc nào anh cũng có thể坦然 xử lý chuyện của người khác như thế hả? - Tôi hét lên rồi tiện tay nhét hai viên chocolate vào miệng Jan khiến anh không thể nói thêm bất cứ điều gì.

Sau này, tôi mới hiểu ra lý do Jan ít khi buồn rầu hay than thở. Những lúc như thế, Jan thường ăn đồ ngọt, như chocolate chẳng hạn, để tinh thần phấn chấn hơn. Nếu trong tủ lạnh ở nhà không có chocolate thì Jan có thể ăn bất cứ thứ gì để “dìm cơn bực dọc xuống tận đáy bụng”. Tôi phát hiện ra điều đó trong một chuyến cuối tuần đến thăm nơi Jan ở. Chúng tôi ngồi trò chuyện một lúc rồi Jan bỏ mặc tôi ngồi xem tivi còn anh cần mẫn tính toán số liệu cho một báo cáo tài chính sắp phải nộp.

- Jan này, em chẳng có ý tưởng gì cả! - Tôi cần nộp một truyện ngắn cho bộ môn tự chọn Advanced Short Story trước khi kì nghỉ lễ bắt đầu. Tôi đã mất điểm trong môn Fiction, không thể tiếp tục trượt dốc trong môn này được.

- Trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn mà!- Jan vẫn dán mắt vào màn hình máy vi tính.

- Không, ý em là ý tưởng cơ, ý tưởng viết truyện ngắn ày! - Tôi đang cố nhớ lại cách mình vừa nói để chắc chắn tôi không chọn nhầm từ.

- Ừ thì ý anh là nếu em không có thứ này thì vẫn còn thứ khác. - Chữ “Ừ” của Jan xác nhận anh đã nghe đúng câu nói của tôi. - Biết đâu ăn hết đồ ăn đồ ày, em sẽ có ý tưởng thì sao!?

Tôi chỉ ước mình có thể nhìn mọi chuyện giản đơn như Jan, để thấy khó khăn nào cũng sẽ có cách giải quyết của riêng nó. Nhưng có những điều phải chờ đợi, chờ thời cơ, chờ thời điểm, thế thôi. Tôi tạm biệt Jan rồi nhẹ nhàng đóng cửa ra về, tình cờ lại gặp Maria ở bên xe bus trên đường Lower Glanmire, gần ga tàu Kent. Vài bữa trước một cơn bão nhỏ quét ngang thành phố khiến nóc ga tàu bị lật tung, thật may mắn không ai bị thương nặng. Hôm đó, bạn trai Maria đón tàu dẫn khách du lịch đi chơi. Chị nghe tin bão là sốt sẵn gọi điện và nhắn tin để chắc chắn anh chàng vẫn ổn. Tôi nhìn Maria ngưỡng mộ, chợt khát khao một tình yêu giản dị như thế.

- Lạnh thế này mà anh chàng đó không lái xe đưa chị về sao?

- Không có, anh ày bận chút chuyện ở trung tâm thông tin du lịch!

Tôi vờ trêu môi chê anh chàng đó kém galant, dù biết rằng đó là điều hoàn toàn bình thường và thường xảy ra hơn ở đất nước này.

Bên cạnh nét văn hóa phổ biến: Ai trả tiền người ấy kể cả trong những buổi hẹn hò thì những người phương Tây đôi xử với nhau rất bình đẳng trong mọi tình huống. Hai người yêu nhau có thể tự trả tiền cho phần ăn của mình, thậm chí khi sống cùng nhau cũng có thể đi chợ riêng, dùng thẻ thanh toán riêng. Trước, một cô bạn cùng lớp tôi đề nghị bạn trai đến giúp cô chuyển đồ từ nhà cũ ở bên kia sông để vào sống trong khu học xá, bạn trai cô trả lời đơn giản: Tôi đi nay anh học tới khuya nên sáng mai chắc không dậy nổi, không qua giúp em được đâu. Trong trường hợp hai người yêu nhau cùng đi du lịch thì tiền ai nấy trả, đừng ai người đàng mang, cho dù ba lô trên vai cô gái có thể nặng hơn nhiều chiếc túi chàng trai đang xách. Chúng đơn giản là những khác biệt văn hóa nhưng về điểm này, tôi nghĩ mình thiên vị sự galant vốn có của những chàng trai Việt hơn.

- Sắp đến Giáng Sinh rồi! Vẫn quyết định sang Paris chứ?

Tôi thảng thốt khi nghe Maria hỏi. Từ hồi ở Việt Nam, tôi đã đếm từng ngày trôi qua để mong Noel mau đến. Nhưng càng đến gần ngày lễ Noel, tôi càng hoang mang không biết nên đi hay ở. Tôi nhả tin hỏi Minh.

“Anh này, em sang Pháp đón Giáng sinh cùng anh nhé!”

Hơn một tiếng sau, tôi về tới nhà và thay quần áo xong mới thấy Minh trả lời một chữ “Ừ”. Tôi khoe với Patricia và Maria. Patricia lấy cớ trêu tôi và Maria.

- Xem con bé sung sướng chưa kìa? Đúng là có chút tình yêu, nom ai cũng khác. Tính ra, chỉ có bà già này phải đón Giáng sinh một mình!

Bất ngờ, chẳng ai nói gì nữa. Tôi và Maria nhìn nhau, chưa bao giờ chúng tôi nghĩ về điều ấy.

- Ta chỉ nói đùa vậy thôi. Hai đứa bay cứ đi chơi vui vẻ, ta sẽ rủ vài người bạn già cô đơn đến nói chuyện cùng. Cũng đã lâu chúng ta chưa tụ tập!

Bộ báo nhiệt trên điện thoại thông báo ngoài trời đang âm ba độ C, khuyến cáo thời tiết nguy hiểm, không nên ra ngoài. Chúng tôi trùm chần nã`m xem phim ở phòng khách. Patricia ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Bà thở rất nhẹ. Tôi và Maria vẫn không biết nên nói gì. Một nỗi buồn nào đó đang bủa vây căn phòng, khiến mỗi ý nghĩ về` kì nghỉ lễ sắp tới đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề`.

Tháng Mười hai

So với môn Fiction, tôi thích giờ Advanced Short Story hơn. Không tính đến số lượng chữ cần phải viết theo đúng chuẩn của một truyện ngắn hay tiểu thuyết, truyện ngắn là một thể loại dễ hơn. Bạn không cần chú trọng nhiều đến vấn đề miêu tả bối cảnh hay sáng tạo những đoạn hội thoại để lại ấn tượng sâu đậm. Tất cả những gì bạn cần chỉ là một thông điệp được gửi gắm trong một số lượng chữ có hạn.

- Viết một tác phẩm mang tính giải trí là điều đơn giản nhưng tạo ra một truyện ngắn buộc người ta phải suy nghĩ, phải động não là nhiệm vụ không phải người viết nào cũng có thể hoàn thành. Tôi không chờ đợi những lời mơn, thú tôi mong muốn được đọc từ các em là những tác phẩm càng gây tranh cãi càng tốt. Điều đó có nghĩa, em đã buộc người ta phải nghĩ, một khi nào bộ vận động, kí ức sẽ hằn in rất sâu!

Lời dặn của cô Nadine gọi cho tôi nhớ đến những năm tháng học cấp ba của mình. Hồi ấy, tôi là thành viên của đội tuyển Văn thành phố, được ăn riêng, ngủ riêng, học riêng để dồn toàn bộ sức lực cho kì thi Văn học cấp quốc gia. Bố mẹ phản đối tôi dữ lắm, bởi họ cho rằng đánh giá văn chương phụ thuộc nhiều vào cảm xúc, người này thấy hay nhưng người kia có thể thấy dở. Họ không muốn nhìn tôi cố gắng cả năm trời để rồi nhận được những lời đánh giá không đúng thực lực. Tôi hiểu, nhưng niềm đam mê cả năm trời dành cho môn Văn khiến tôi không thể từ bỏ, không thể đầu hàng. Năm đó, tôi thi quốc gia và được giải khuyến khích. Bố mẹ nhìn tôi lắc đầu. Cô giáo hỏi tôi đã viết như thế nào. Đề bài năm đó có một phần nghị luận xã hội, yêu cầu thí sinh phát biểu ý kiến về việc mỗi người nên dành nhiều thời gian hơn cho việc đọc sách

bởi sách vở là nguộ̀n suộ́i mát lành cho tâm hộ̀n chúng ta. Nguyên tặ́c của một bài phát biểu ý kiệ́n là bạn phải tìm được lý lẽ và luận điệ̀u đủ mạnh để có thể bảo vệ được ý kiệ́n của mình. Tôi không nghĩ mọi người nên dành nhiệ̀u thời gian hơn để đọc sách, bởi sách báo cũn̄g có nhiệ̀u loại. Tôi nghĩ mọi người nên sộ́ng nhiệ̀u hơn, bặ́ng các đọc tin tức báo chí, xem thời sự mỗi ngày để biệ́t ngoài kia người ta sộ́ng sao, nói chuyện với bộ̀ mẹ và bạn bè để biệ́t họ đang buộ̀n rậ̀u hay hạnh phúc... Cô giáo vộ̀ vào vai tôi, trách.

- Em việ́t thệ̀ bảo sao không được giải cao!

Hóa ra người ta muộ̀n tôi nêu ra ý kiệ́n của mình nhưng ý kiệ́n đó nhặ́t định phải là điệ̀u họ đã dự tính trước, tuyệt độ́i không một ngoại lệ nào được phép xảy ra. Thệ̀ mà ở đây, chúng tôi lại được khuyệ́n khích việ́t thành thật những điệ̀u mình nghĩ, ngay cả khi chúng hoàn toàn độ́i lập với những niệ̀m tin lâu nay đã bám rệ́ trong lòng người.

- Khi người ta dám nghĩ những điệ̀u khác biệt, người ta có thể tạo ra những điệ̀u khác biệt!

Tôi nghĩ tới đự́a em đang học lớp Mười một ở nhà, hẳn lúc này nó còn đang vặ́t vặ́ với những đệ̣̀ văn mở nhưng không mở trong chương trình học ở trường. Những quan điệ̉m rập khuôn, những tư duy không thể nào khác biệt...

- Chặ́c đó là lý do họ chọn em, để em có thể trở vệ̀ và góp phậ̀n thay đổi hệ thộ́ng giáo dục đang dậ̀n lạc hậu đó! - Jan rướn lông mày rộ̀i hạ xuộ̀ng thật nhanh, nét mặt mặ́c cười vô cùng.

- Em học để trở thành nhà văn, nhà báo hoặc một thể loại nhà cậm bút nào đó chứ đâu phải nhà giáo cậm phậ̀n giảng bài! Hứ!

Chúng tôi thì thà`m nói chuyện với nhau trong phòng tự học của thư viện trường. Phòng này nằ`m ở tâ`ng hằ`m dưới lòng đầ`t, tuyệt đố`i yên tĩnh. Tấ`t nhiên là trừ những lúc có sự tham gia của vài thành phầ`n ô`n ào như tôi và Jan.

- Nhưng em có thể làm điề`u gì đó, bắ`ng những tác phẩm của em chẳng hạn! - Jan không bao giờ đầ`u hàng, ngay cả khi chúng tôi không hê` tranh cãi, như tình huố`ng này chẳng hạn. - À mà em viế`t xong truyện ngắ`n để nộp rồ`i chứ? Đưa anh đọc coi!

- Em nộp rồ`i mà! Truyện xoay quanh một tác giả trẻ mắ`c bệnh trầ`m cảm do quá nhập tâm vào nhân vật của mình, để rồ`i kế`t thúc cuộc đời bắ`ng cách tự tử!

- Oops! Anh chắ`c chắ`n truyện ngắ`n của em sẽ khiế`n người ta phải suy nghĩ. Anh chỉ đang lo chín mươi phầ`n trăm trong số` họ nghĩ đế`n chuyện tự tử thôi, khi đó em sẽ trở thành một tác nhân gây ra cái ché`t của họ. Có lẽ em đã đúng khi quyế`t định không trở thành giáo viên! Mà, sao em có thể nói chuyện ché`t chóc một cách thản nhiên như thế` nhi?

- Em học anh đó!

Jan vò đầ`u bút tai. Người thủ thư nhìn chúng tôi ra hiệu giữ trật tự. Hai đứ`a biế`t ý nên cũng không bàn tán lung tung nữa mà tập trung vào bài vở của riêng mình.

Trừ những bữa tiệc bắ`t buộc phải tham dự, tôi ít khi ra ngoài buổi tồ`i. Tôi thích ngồ`i nhà đọc sách, viế`t lách hoặc nói chuyện với Patricia. Đôi lúc đi bộ một mình trên phố` hoặc gọi điện cho Minh không được, tôi nghĩ mình là kẻ cô đơn nhấ`t trên thế` gian này. Nhưng có lẽ có một người còn cô đơn hơn tôi nữa. Đó là Patricia.

Nếu như mẹ tôi ở Việt Nam còn có bố, anh trai và em gái tôi chăm sóc, thì Patricia chỉ có một mình. Bà có một vài họ hàng ở xa, thì thoảng hỏi thăm nhau qua điện thoại. Bà có một vài người bạn thân ở trong thành phố nhưng cũng hiếm lắm mới gặp nhau. Buổi tối, bà thường ngồi xem tivi và đan len trong phòng khách. Patricia rất thích nấu nướng. Những món ăn bà nấu rất ngon, từ những món làm từ thịt lợn như thịt xông khói, giò Crubeens tới những món đặc sản khoai tây của người Ireland như bánh khoai tây nướng, khoai tây nghiền, khoai tây hầm... Những bữa phải ăn ở ngoài, tôi thường chọn đồ fastfood của McDonald's hoặc Burger King và để bụng tôi về ăn những món Patricia nấu. Đồ ăn ở Cork, ngoài fastfood ra, món nào cũng đắt. Dân học bổng như tôi cũng phải lè lưỡi không dám động vào.

Sau bữa ăn, bà thường chuẩn bị sữa chua dứa, dâu hoặc việt quất để chúng tôi tráng miệng. Những lúc ấy, bà chỉ uống trà. Tôi kể bà nghe hồ sơ ở Việt Nam, tôi nghe quá trời người nói và viết về cà phê Ireland⁽¹⁾ nhưng sang đây ít nghe người ta rủ nhau đi uống.

- Món cà phê đó rất đắt đỏ, thậm chí với cả những người bản địa. Nhưng đó không phải thức uống đặc trưng của chúng ta, những người sinh ra và lớn lên ở đây! - Patricia giải thích chậm rãi. Tôi nhận ra khóe mắt bà đã xuất hiện những nếp nhăn, những nếp nhăn của cả một đời người lặn lội.

- Là Guinness và Whiskey ă? - Rượu Whiskey và bia Guinness đều là những thương hiệu nổi tiếng thế giới bắt nguồn từ Ireland.

- Không, là trà! Cháu cứ để ý là sẽ thấy thôi! - Bà vuốt lại vài sợi tóc bạc lòa xòa trước trán rồi thủ thỉ. - Người ta uống trà để cảm thấy ấm lòng, để tự xoa dịu nỗi buồn của mình, cháu gái ạ!

Tôi muốn hỏi Patricia, bà đang buồn phải không nhưng lại thôi. Tò mò vào đời tư của người khác không phải điều được khuyến khích ở xứ sở này.

- Ngày kia là cháu đi Pháp rồi nhỉ? - Patricia đột nhiên chuyển chủ đề. Vừa hay lúc đó, chiếc chuông treo trên cửa kêu kính coong, báo hiệu Maria đã về.

- Cháu đã đặt vé máy bay nhưng đang phân vân không biết nên đi hay không? - Tôi giơ tay chào Maria khi chị bước vào phòng khách, đặt lên má Patricia một nụ hôn và ngồi xuống chiếc ghế trống, tham gia vào cuộc hội thoại của chúng tôi.

- Hai người cãi nhau sao?

- Em chỉ cảm giác em không được chào đón ở nơi đó! - Tôi giữ cốc sữa chua dứa trong lòng bàn tay, hơi lạnh từ cốc sữa chua khiến tôi rùng mình, dù lò sưởi trong nhà luôn được bật để giữ ấm.

- Cậu ta nói thế sao? Không, đúng không? Thế thì đi thôi. Sẽ chẳng có gì tuyệt vời hơn cảm giác được đón Giáng sinh cùng người em yêu, bất kể ở Paris hay ở... Mali! Cháu về phòng thay đồ rồi đi ngủ đây, chúc hai người ngủ ngon! - Maria nói rồi đứng dậy, vơ áo khoác và trở về phòng.

- Cháu cũng nên đánh một giấc thật sâu rồi tỉnh dậy và chuẩn bị đồ đạc sang Paris, cháu yêu ạ! Nếu ta là cháu, nếu người đó là Matthew, ta sẽ lên máy bay và không bao giờ nuôi tiếc!

Nửa tiếng sau, tôi tìm thấy mình nằm dài trên giường, vấp tay lên trán chờ đợi tin nhắn của Minh. Tôi tự nói với mình rằng cuối năm, công việc dồn dập khiến Minh không có thời gian quan tâm tôi như trước. Tôi tự nói với mình rằng kì nghỉ Noel chắc chắn sẽ giúp chúng tôi hàn gắn tình cảm, dù tôi không biết điều gì đang

thực sự diễn ra và vé t nứt đã xuấ t hiện ở vị trí nào. Minh đã bảo ù và kêu tôi sang rồ i Minh đón, tôi còn lăn tăn điề u chi?

Điện thoại báo tin nhấ n. Minh cho biế t sẽ chờ đón tôi ở sân bay lúc mười một giờ, sau đó sẽ đưa tôi về nhà trọ của anh. Tôi sẽ nấ u nướng trong lúc chờ anh ra ngoài giải quyế t công việc với một vài cộng sự khác. Chúng tôi sẽ ngồ i métro⁽²⁾ vào trung tâm thành phố lúc tồ i muộn để tránh tắ c đường.

Tôi mở mạng, dự báo thời tiế t cho biế t những ngày sắ p tới Paris sẽ mưa suồ t và nhiệt độ không thể vượt quá con số chín. Không lạnh như ở Cork, nhưng ít nhấ t, chúng tôi có thể ngồ i trong nhà, ăn uồ ng và xem phim cùng nhau. Nhiề u người muồ n tới thăm Paris mùa Giáng sinh bởi vẻ đẹp hào nhoáng và lộng lẫy của thành phố . Tôi tới Paris, chỉ bởi nơi ấy có Minh.

Tôi không thích những thành phố lớn. Paris là một ví dụ điển hình. Sân bay Charles de Gaulle giồ ng như một thị trấn mới chân đi cũng chưa chắ c tìm thấ y đường ra. Ireland không thuộc khồ i visa Schengen của châu Âu nên để bay từ Cork sang Paris, tôi câ n xin một visa khác ở Đại sứ quán Pháp. Chưa hế t, ở khoang làm thủ tục xuấ t nhập cảnh, một nhân viên hải quan đứng ra chia hàng khách thành hai hàng người nồ i đuôi nhau. Hàng đầ u tiên dành cho những công dân của những quố c gia phát triển như châu Âu, Mỹ, Nhật Bản, Úc... Những người thuộc hàng này chỉ câ n xuấ t trình hộ chiế u, nhìn thấ y con dấ u visa là có thể đi qua dễ dàng. Hàng còn lại dĩ nhiên thuộc về những quố c gia đang phát triển như Việt Nam. Dù có giấ y tờ đầ y đủ, chúng tôi vẫn phải trả lời một đố ng câu hỏi hà m bà lắ ng: Mà y đế n đây làm gì, mà y định ở đầ u, mà y định ở bao lâu... Nế u không nghĩ đế n Minh, tôi đã thẳng toẹt mà nói vào

mặt gã nhân viên đó: “Tôi chẳng thích đầ t nước của các ông chút nào, chỉ muố n trở ra máy bay về` ngay cho xong!”

Tôi nhận ra Minh từ xa, cái dáng cao lênh khênh với mái tóc nhuộm highlight màu nâu vàng. Minh khoác một chiế c măng tô dài, đang trò chuyện với ai đó qua điện thoại nên không nhìn thấ y tôi bước ra. Tôi lại gầ n, nhẹ nhàng vòng tay ôm Minh từ phía sau. Minh nói thêm một câu nữa, hình như là tạm biệt với đầ u dây bên kia rồi bỏ điện thoại vào túi.

- Ngồ i máy bay mệt không? Đưa vali đây anh mang cho! - Nói rồi một tay kéo vali, một tay nắ m tay tôi kéo đi. Minh vẫn điệu dàng và galant như thê , nhưng có điề u gì như vừa mới rời.

Chúng tôi ngồ i métro, đổi ligne⁽³⁾ hai lâ n để tới được nơi Minh số ng. Thoạt nhìn, tâ t cả những thành phố châu Âu đê u rấ t giồ ng nhau ở những con đường đá đen sạch bóng, những cửa hàng nắ m san sát nhau, những biển hiệu bắ ng nhiề u thứ tiế ng... Nhưng Paris rộng hơn Cork rấ t nhiề u, những con đường dài và rấ t nhiề u cây. Góc phố nào cũng được trang trí với những màu sắ c Giáng Sinh, những người trẻ đội mũ ông già Noel, mang tâ t màu đỏ xuấ t hiện ở khắ p nơi. Theo thố ng kê của CNN, người Pháp gửi nhiề u thư tới ông già Noel nhấ t. Đặt chân đế n Paris rồi mới hiểu, người dân thành phố này trông đợi Giáng sinh như thê nào.

Phòng của Minh nắ m ở tâ ng hai một căn nhà năm tâ ng, thang máy kêu kẹ t kẹ t suốt ngày nên chẳng ai đủ dũng cảm dùng ngoại trừ bà chủ nhà, người số ng ở tâ ng một. Minh chỉ tôi chỗ để đồ đạc rồi nói nhanh rằ ng anh vội ra ngoài, có đồ ă n trong tủ nên tôi có thể tự nắ u. Minh đi rồi, tôi kéo chiế c rèm cửa để ánh sáng tràn vào phòng. Tôi gom lại những bản vẽ của Minh nắ m rải rác khắ p sàn nhà, đặt chúng lên mặt bàn làm việc. Ngăn kéo được đóng hờ lỏ t vào tâ m mắ t. Tôi kéo thêm một chút. Khung ảnh của tôi và Minh nắ m

im lìm một góc, co ro, sợ hãi. Trong những bức hình chụp bàn làm việc gửi cho tôi, khung ảnh đó vẫn xuất hiện trên mặt bàn như một niềm hạnh phúc.

Bụng đói đột nhiên không reo nữa. Tôi đóng cửa, mang theo tấm bản đồ thành phố lấy ở sân bay, lẳng lặng xuống dưới nhà. Tôi ngồi métro ligne 9, rồi ligne 10, vô thức đi ngang tháp Eiffel và nhà thờ Đức Bà, bảo tàng Louvre rồi dừng chân ở chiếc cầu Nghệ thuật (Pont des Arts). Những vòm cây bên bờ sông Seine đều trơ trọi trong đợt gió cuối đông. Pont des Arts là một trong hơn ba mươi cây cầu bắc ngang sông Seine, cầu nào cũng nổi tiếng nhưng hẳn Pont des Arts vẫn được nhiều khách du lịch biết đến hơn cả. Cây cầu gỗ đi bộ ở mình dưới sức nặng của hàng trăm chiếc khóa được móc vào thành cầu. Những người yêu nhau từ khắp nơi trên thế giới thường đổ về đây với hi vọng có thể lưu giữ tình yêu của mình và biến nó thành vĩnh cửu. Tôi chạnh lòng lách người qua đám đông, kiếm một chỗ đứng giữa những cặp đôi âu yếm nắm tay nhau rồi tự vòng tay ôm lấy mình, ôm cả nỗi cô đơn và tủi thân không sao nói hết. Những bản nhạc Giáng sinh được chơi rộn ràng, tôi lại nghe đâu đó tiếng saxophone nao lòng như đang thả những nỗi buồn vô định vào thính không.

Tôi mua sim điện thoại mới, nhắn tin cho Minh biết tôi không còn ở nhà và đang ở Pont des Arts.

- Anh đang ở gần đó. Đợi một xíu, anh ra ngay rồi chúng mình đi ăn tối! - Minh gọi lại ngay.

Đường phố Paris là tổ hợp những ngõ nhỏ, ngách nhỏ ôm vào lòng những không gian riêng, kín đáo nhưng rộng mở, trẻ trung nhưng cổ điển, dễ gần nhưng lại sang chảnh, kiêu kì. Chúng tôi ngồi ăn tối ở một cửa hàng sang trọng, nhân viên phục vụ nhận ra Minh liền nhoẻn miệng cười rồi ý nhị nhìn sang tôi, cô gái đi cùng. Ánh

mắ t có chút thay đổi nhưng chỉ nửa giây thôi đã trở về trạng thái đón chào như thường lệ.

- Em muố n đón Giáng Sinh dưới chân tháp Eiffel hay ở nhà anh? Hẳn khu phố nơi anh ở cũng sẽ tổ chức điê u gì đó đặc biệt, anh không chắ c lắ m! - Minh cắ m đĩa vào miế ng thịt nguội rồ i đưa lên miệng.

- Anh có muố n đón Giáng sinh cùng em không? - Tôi hướng tâ m nhìn ra ngoài cửa sổ. Những người đi đường mở ô ra che, rảo bước thật nhanh trên phố .

- Em... - Minh đã ngạc nhiên, tôi biê t. - Sao em lại hỏi như thế ?

- Anh đang yêu người khác, đúng không Minh? - Tôi bình thản nhìn vào mắ t Minh, chưa bao giờ thắ y mình vừa can đảm vừa yê u đuo i như giây phút ấy.

Ở khu vườn Abbesses, Montmartre, người ta có dựng lên một bức tường từ những viên gạch men. Bức tường có tên “I love you”, người ta đê n đó để viế t những lời yêu nhau bằ ng các ngôn ngữ khác nhau trên khắ p thế giới. Đó là một trong những địa điểm ở Paris mà Minh dẫn tôi tới.

- Rồ i em sẽ tìm được người nào đó yêu mình!

Tôi có nên xem đó là một lời an ủi, một lời chúc phúc? Khi người tôi yêu thương nhắ t, khi người tôi ngỡ rằ ng cũng yêu thương tôi đã không dám nhìn thẳng vào mắ t tôi để nói anh đang hẹn hò với một cô gái khác. Chưa hẳn là yêu, nhưng cảm giác rắ t tuyệt.

Chưa hẳn, không phải không hẳn.

Chúng tôi lặng im ngồ`i đờ`i diện nhau trong suố`t bữa tồ`i. Paris cứ mưa rả rích suố`t những ngày tôi ở đó, bao gồ`m cả đêm Giáng sinh. Chúng tôi không ra ngoài, không bật nhạc Giáng sinh, không trao nhau những món quà đã chuẩn bị trước. Minh mở một chai rượu vang nhẹ, chúng tôi cụng ly. Và tôi nghe Minh kể về` những điề`u tôi chưa biế`t, về` nỗi cô đơn không sao kể xiế`t, về` một cô gái bắ`t ngờ xuấ`t hiện và khiế`n Minh rung động và rắ`t nhiề`u lúc, anh hồ` như quên mắ`t sự tồ`n tại của tôi. Hoặ`c, không chỉ riêng tôi, mà cả thê` giới này.

Tôi hiểu cảm giác á`y, cảm giác tin rắ`ng một người là cả thê` giới, cảm giác nghĩ rắ`ng người đó là tắ`t cả những gì mình cần để hạnh phúc. Đó là những gì tôi nghĩ về` Minh. Anh quý gồ`i, cắ`m tay tôi và rơi nước mắ`t.

- Em cứ khóc, cứ trách mắ`ng hoặ`c đánh anh. Đừng im lặng như thê`! Anh biế`t anh sai rồ`i! Anh đã cô` giấ`u nhem chuyện này, cô` tin rắ`ng cơn cảm nắ`ng đó sẽ chóng qua. Nhưng không phải...

Bắ`t giác, tôi hiểu ra nguyên cớ của tắ`t cả những lơ` đễ`nh nơi Minh, khoảnh khắ`c Minh đánh mắ`t dầ`n sự kiên nhẫn để ngồ`i nghe tôi kể chuyện, giây phút Minh quan tâm tôi như một trách nhiệm cần có hơn là điề`u Minh thực sự muố`n làm. Những điề`u này, tôi đã phầ`n nào cảm nhận được, nhưng trái tim cứ ngồ`c nghê`ch phủ nhận, nỗ lực không ngừng để ép buộc bản thân tin vào điề`u ngược lại. Nhưng...

Tôi đã không khóc, tôi chỉ uồ`ng cạn ly rượu vang, hít một hơi thật rồ`i và nói với Minh.

- Anh này, em vẫn còn giận anh nhiề`u lắ`m và có lẽ sẽ giận anh đế`n tận lúc em về`. Nhưng em nghĩ đã đế`n lúc bọn mình chia tay. Vì em ở đây nhưng anh lại như ở đâu rồ`i á`y, như thê` một múi giò

em vừa bước qua chưa từng tởn tại, như thể bọn mình vẫn xa nhau như thể!

Rồi thôi...

Tôi ở Paris thêm hai ngày, từ chối lời đề nghị đón đưa của Minh để tự mình lang thang Paris bằng métro. Những tiếng rì rầm, những tiếng rít đóng cửa, những tiếng chào hỏi băng quơ của những người xa lạ vô tình lướt ngang nhau. Những gương mặt buồn thiu ngồi chờ métro, thậm chí chẳng ai buồn thờ dài lúc nghe tin kẹt tàu vì ai đó nhảy xuống đường ray tự tử.

Nếu cứ tiếp tục ở Paris như thế này, tôi cũng trở thành một trong số họ? Bố già Hemingway từng nói "*Không bao giờ có kế hoạch với Paris*", nhưng tôi nghĩ duyên nợ của tôi và thành phố này đã hết. Tôi nghĩ đến Patricia ở nhà, có lẽ giờ này bà đang trải qua kì nghỉ lễ một mình. Tôi chỉ muốn về nhà, thông thả uống trà và nghe bà kể chuyện, thần thờ nghĩ về một điều gì đó xa xôi. Hoặc giam mình trong phòng và viết. Hoặc im lặng trong nhiều ngày trời.

Trước đây, Hemingway cũng từng viết "*Nếu bạn may mắn được sống ở Paris khi còn trẻ, thì rồi sau này bạn có đi đâu, quãng thời gian đó sẽ luôn bên bạn*". Tôi ngược mắt lên nhìn trời xanh, ngăn nước mắt đang chực trào ra, chỉ mong những tháng ngày này sẽ không theo tôi mãi mãi.

Tôi đổi vé máy bay, trở về Cork ngay ngày hôm sau. Trời nhiều mây, rung rung như sắp khóc. Sim vừa được nhét vào điện thoại, liền thông báo tin nhắn của Jan. Anh ở lại Cork đón Noel một mình nên hỏi tôi có muốn đi chơi cùng. Tin nhắn được gửi từ vài ngày trước. Tôi không trả lời mà đổi hướng, lên xe bus tới nhà của Jan. Tôi cứ nghĩ mình cứng cõi và mạnh mẽ lắm, tôi cứ nghĩ mình đã ít

nhiều đoán được kết cục của chuyện tình cảm giữa tôi và Minh, nên sẽ không buồn nhiều, nên sẽ không vì Minh mà rơi lệ. Thế mà lúc Jan mở cửa, mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi, vội vàng nói “Chúc mừng Giáng sinh”, nước mắt tôi cứ chảy dài, không sao ngăn được.

Jan không hỏi nhiều, chỉ kéo tay lôi tôi vào nhà, đẩy tôi ngồi xuống chiếc ghế bành bọc nhung rất ấm rồi nhìn tôi khóc. Rất lâu sau đó, Jan mới ngồi thẳng người và vươn tay lau nước mắt trên mặt tôi.

- Nín đi, anh pha trà cho em uống.

Tháng Một

Tôi rất thích căn bếp của Patricia, một căn bếp nhỏ xinh nấp gọn trong phòng khách. Bát đĩa và dụng cụ làm bếp được cất trong những chiếc tủ gỗ ốp thẳng vào tường. Máy rửa bát được lắp đặt khéo léo trong một khoang dưới kệ bếp. Bát đĩa của mình, chúng tôi thường rửa qua vòi úp lên mặt nhôm bên cạnh bồn rửa. Bà bảo chúng tôi không cần làm như thế bởi dầu sao bà cũng sẽ cho tất cả vào máy rửa. Nhưng thói quen khó bỏ, hơn nữa chẳng giúp bà được chuyện gì khiến tôi cảm thấy rất áy náy. So với những du học sinh đang *homestay* ở những thành phố khác, những đất nước khác, tôi xem ra là một trong những người may mắn nhất. Patricia tận tình hướng dẫn tôi từng chút, từ chuyện làm thế nào để sử dụng bình nóng lạnh, đến chuyện làm thế nào để nướng bánh mì và hâm nóng sữa vào mỗi buổi sáng. Hôm mới sang, Patricia hỏi bữa sáng ở nhà tôi thường ăn gì.

- Mì tôm ạ! - Tôi đáp và đột nhiên nhớ những bữa sáng mẹ đây sớm chế biến hai bát mì tôm trứng cho bố và tôi.

Suốt tuần đầu tiên, bên cạnh những lát bánh mì, hộp mứt dâu và hộp bơ, cả sữa và những loại ngũ cốc khác nhau, bà còn chuẩn bị cho tôi một bát mì nhỏ. Mì Patricia nấu ngon lắm, tôi ăn hoài không chán. Nhưng nghĩ ở Cork rồi, không thể ăn hoài đồ Việt Nam nên tôi dặn bà không cần nấu mì tôm nữa. Bà thường cười hiên hậu những lúc nhìn tôi ăn bằm đĩa, và ước giá như bà có thể sử dụng đĩa như tôi.

Patricia cũng không ngại kể cho tôi những chuyện hồi xưa xưa, cái hồi Matthew còn sống và hai người sống rất hạnh phúc ở thị trấn bình yên này. Bà còn giới thiệu tôi nghe về những vùng

đất của Ireland nơi bà đã từng đặt chân đến. Nhưng Patricia cũng là một người phương Tây đích thực, bà có thể giúp đỡ nhưng bà luôn tạo điều kiện để chúng tôi tự làm mọi thứ một mình. Ở nhà không có máy giặt, nên mỗi tuần, chúng tôi đều phải dành một chút thời gian mang quần áo ra tiệm giặt là. Patricia thường mang đồ đi giặt vào chiều thứ Sáu, nhưng bà chẳng bao giờ đề nghị chúng tôi có muốn bà mang giùm không.

- Nếu cháu không thể phân chia thời gian để dành một tiếng đồng hồ cho cửa tiệm giặt là, thử hỏi sao cháu có thể học cách quản lý thời gian tốt? Ta có thể giúp cháu một lần, nhưng sẽ chẳng có ai đi theo cháu cả đời để gánh giùm cháu một việc gì đó được!

Một cô bạn của tôi, người Việt Nam, từng sang Anh tham gia khóa học ngắn hạn kéo dài hai tháng. Do không tìm hiểu thông tin trước nên tới Glasgow mới tá hỏa nhận ra mình không mang theo adapter⁽¹⁾. May mắn thay, bác chủ nhà đã chuẩn bị sẵn và cho cô mượn. Trước ngày bay về, cô muốn “xin” chiếc adapter đó để sạc laptop và điện thoại ở sân bay vì biết giá trị của nó không nhiều và chiếc adapter trông có vẻ cũ.

- Không được, nếu ta để cháu mang về, khi những sinh viên khác đến và cần, ta sẽ phải chạy đi mua giúp họ. Xin lỗi nhưng ta nghĩ cháu nên tìm mua ở cửa hàng tiện lợi trong sân bay.

Về Việt Nam, cô bạn vẫn chưa hết sốc nên đi đâu cũng rêu rao chuyện đó như một hành động khiếm nhã của dân Anh. Cô đâu biết rằng thẳng tính, sòng phẳng đã thuộc về những nét đặc trưng của người phương Tây và chính đặc điểm đó giúp họ thoát khỏi những tình huống bói rói không cần thiết.

Tôi biết ơn Patricia. Nhờ có bà, tôi luôn có mười lăm phút đồng hồ ra tiệm giặt là, thêm bốn lăm phút nữa ngồi nhìn những vòng

quay và nghĩ về rất nhiều chuyện chưa kịp nghĩ, hoặc chưa dám nghĩ.

Maria cùng người yêu về thăm nhà ở Galway, chưa quay trở lại. Tôi và Patricia đã có một bữa tiệc ăn mừng lễ Giáng Sinh muộn, cùng nhau. Bà tặng tôi một đôi găng tay dày ấm áp của Trinity, tôi tặng bà chiếc gô-i mê-m in những biểu tượng của Paris. Lúc mua nó ở sân bay, tôi đã tưởng tượng ra ánh mắt như nheo lại của bà mỗi khi tựa gô-i ngò-i đọc sách trong phòng kính phía sau nhà. Sáng hôm sau, bà chuẩn bị bữa sáng truyền thống của Ireland cho cả hai chúng tôi. Một bữa tiệc thịnh soạn với thịt muôi, trứng, xúc xích, bánh pudding đen trắng và cả khoai tây chiên.

- Vì một Năm mới an lành! - Thành linh, Patricia nói.

Vâng, vì một Năm mới an lành!

Tôi dành phần lớn kì nghỉ mùa xuân đó để viết vài truyện ngắn và dịch tin gửi cho các báo ở Việt Nam. Khoản tiền trợ cấp trong khuôn khổ của học bổng giúp tôi trang trải mọi thứ, nhưng để có thể thoải mái chi tiêu hơn, tôi cần viết thêm một chút. Những bài viết về Cork và Paris được đánh giá cao, những chia sẻ của một du học sinh được nhiều người quan tâm. Những con người đang hăm hở tìm đường ra đi ở nơi ấy, có biết chẳng một người nơi này đang tha thiết muốn được trở về?

Nếu như ở Cork những ngày sau Giáng sinh trở nên vắng lặng hơn do thiếu vắng bóng dáng của những học sinh, sinh viên nay đã đi du lịch hoặc về thăm nhà thì cuộc sống ở Việt Nam vẫn đều đặn diễn ra. Tôi giữ liên lạc với bố mẹ ở nhà, thi thoảng trò chuyện cùng vài người bạn thân. Cảm giác cô đơn không phải lúc nào cũng hiện diện.

Thứ Năm, Jan rủ tôi đi nghe nhạc. Con phố Washington được trang trí đầy màu sắc, lòng lẫy đến nỗi chúng tôi mãi mê nhìn và suýt chút nữa không nhìn ra con ngõ rẽ vào trung tâm nghệ thuật Triskel. Trung tâm này được xây dựng năm 1978, đến năm 1986 thì chuyển sang vị trí hiện tại trên đường Tobin. Chỉ lướt ngang qua, mọi người thường nhầm đây là một nhà thờ. Có lẽ vì điều ấy, trung tâm nghệ thuật Triskel còn có một cái tên khác là Triskel Christchurch.

Đó là một buổi biểu diễn âm nhạc miễn phí. Tôi há hốc mồm ngạc nhiên nghe thông tin đó từ Jan. Bởi lẽ, trước nay tất cả những buổi biểu diễn âm nhạc, chiếu phim hay các loại hình nghệ thuật khác, giá vé chưa bao giờ được bán ra ở mức thấp hơn mười euro.

- Chắc tại Giáng sinh, người ta rộng lòng!

Chúng tôi kiếm được hai ghế ở hàng thứ năm từ dưới lên. Những người tới nghe, đa phần đều là người già hoặc trung tuổi. Tôi và Jan nhìn nhau rồi đồng loạt kéo mũ áo, trùm lên kín đầu.

Ban nhạc chơi ngày hôm đó gồm có năm người: một người chơi guitar, một người chơi banjo, một người chơi guitar bass, một người chơi trống và một người xử lý Bohdrán. Đây là một loại trống đặc biệt của người Ireland, nó khá nhỏ và được chơi bởi một chiếc gậy có hai đầu phình to, nom giống một chiếc chày nhỏ. Tôi chưa bao giờ thấy người ta chơi Banjo nhanh như thế. Cả khán phòng như cùng nín thở để lắng nghe trọn vẹn những âm thanh diệu kì. Họ chơi rất nhiều bài hát dân gian, rồi cả bản Wagon Wheel của Bob Dylan theo phong cách của riêng mình. Nói thật, tôi thích bản này hơn.

- Đây là lần đầu tiên anh đi nghe nhạc dân gian Ireland đấy! -
Jan thú nhận lúc chúng tôi đi bộ qua bưu điện thành phố.

- Xì, thế mà em cứ tưởng... Em nên được trả công vì nhờ em, anh mới có cơ hội đi nghe nhạc đúng không? - Tôi lém lỉnh trêu Jan.

- Aaa, đòi tiền công sao? Tại sao em lại học thói xấu đó của anh hả? - Jan đang bước đi thì dừng lại rồi đưa tay sang cổ c đầu tôi.

- Giờ anh đã chịu thừa nhận đó là thói xấu sao, haha! - Tôi cười khoái trá.

- Thế đó! Giáng sinh, anh ngờ gì ăn pizza một mình và tình cờ nhìn thấy thông báo về buổi biểu diễn âm nhạc này, anh đã nghĩ ngay đến em, thế mà giờ em mang anh ra làm trò cười. Haiz.

- Ồ... - Tôi hướng đôi mắt buồn ngơ ngác về phía Jan.

Chỉ chờ có thế, Jan choàng tay qua vai tôi rồi cứ thế đẩy tôi về phía trước, vừa đi vừa giả vờ thở dài lo lắng.

- Em cứ ngốc nghếch và dễ tin người như thế thì bao giờ mới hết bị bắt nạt hả An?

Tôi giãy giụa hòng thoát ra khỏi cánh tay của Jan nhưng không được. Chúng tôi cứ thế dạo khắp những con phố đi bộ của thành phố. Tháng Một có tuyết rơi, tháng Một có mưa giá, nhưng tháng Một trong tôi lại không lạnh chút nào.

Học kì hai bắt đầu cũng là lúc chúng tôi lần lượt nhận được kết quả của những môn học ở kì một. Tôi không phải người xuất sắc nhất của lớp, nhưng cũng không thuộc danh sách những người đứng áp chót hoặc... trong vòng nguy hiểm. Giáo sư môn Business of Writing đồng ý viết thư giới thiệu giúp tôi và mười sinh viên khác trong lớp xin thực tập ở những tòa soạn báo, những tổ chức văn chương trong thành phố hoặc trong khu vực. Một vài người bạn cùng

lớp trở nên xâu u tính kì quái. Ở những môn tôi được điểm cao hơn họ, họ rêu rao khắp nơi tôi được thầy cô thiên vị. Ở những môn tôi thể hiện kém hơn, họ nhếch mép cho rằng mức điểm đó xứng đáng với trình độ của tôi. Tôi giận điên người nhưng chẳng biết làm thế nào. Gân cổ lên cãi sẽ chỉ nhận được cái cười khẩy của họ nhưng sự lặng im của tôi dường như lại là chất xúc tác cho sự đố kỵ của những con người ấy.

Maria đang bận nhẩm tính gì đó nên không chú ý lắm đến con giận của tôi. Như Maria thật là tốt, da trắng, tóc vàng, mũi cao, đi tới đâu cũng không lo người ta bắt nạt hay phân biệt đối xử. Những người như Maria, hẳn chẳng bao giờ biết đến cảm giác tôi đang phải trải qua lúc này. Thậm chí, lúc Maria rủ tôi trốn vé xe bus một tuần bằng cách sử dụng vé của tuần trước, tôi cũng không dám gật đầu. Bác tài xế tốt bụng hẳn nhiên sẽ chẳng mảy may nghi ngờ bởi chúng tôi là những khách hàng quen thuộc, ngày nào cũng leo lên xe bus và ngủ gật đợi bác đánh thức, thông báo đã đến điểm xuống. Nhưng sẽ thế nào nếu việc tôi gian lận bị phát hiện. Tôi là người Việt Nam đầu tiên ở thành phố này. Rồi người ta cũng sẽ quên tên và gương mặt của tôi, nhưng người ta sẽ nhớ từng có một du học sinh Việt Nam trốn vé xe bus. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến tôi giận trào nước mắt. Việt Nam nghèo, nhưng người Việt Nam không thể vì nghèo mà hèn kém.

- Chị quyết định rồi! - Maria hạ bút xuống bàn rồi vươn vai nói với tôi như thế.

- Chị quyết định gì cơ? - Tôi lắ c lắ c đầu, với hi vọng có thể gạt bay những lo lắng ra khỏi não bộ.

- Tuần sau, chị và bạn trai sẽ đi Mexico, tám ngày! - Ánh mắt Maria tràn ngập những tia sáng hạnh phúc.

- Tuần sau? Mexico? Chị sẽ bỏ học sao? - Maria vẫn rất chăm học, tôi không nghĩ chị chấp nhận bỏ lỡ một tuần nghe giảng ở trường.

- Ừ, chị tính rồi. Này nhé... - Maria cúi xuống rồi chỉ tôi thấy những dấu cộng dấu trừ chị vạch ra trên giấy. Chị đã áp dụng phương pháp so sánh chi phí cơ hội được học trong môn Kinh tế cơ bản để cân nhắc nên đi hay ở. Nếu đi, chị sẽ bỏ lỡ một bài quiz tương đương với 10% điểm tổng kết, bỏ lỡ mười hai giờ nghe giảng, ba giờ trong số đó chị cần có mặt và ba giờ trong đó còn lại chị muốn có mặt. Chị cũng sẽ bỏ lỡ một bài quiz từ vựng tiếng Tây Ban Nha, tương đương với 0.00005764% điểm tổng kết.

- Chị sẽ đánh đổi tất cả những điều này sao? - Những con số rất nhỏ, nhưng một du học sinh “ngoan đạo” như tôi không chắc dám bỏ lỡ.

- Tất nhiên. Đổi lại, chị có thể du lịch Mexico cùng bạn trai. Tour do trung tâm của anh ấy tổ chức nên bọn chị chỉ phải trả một khoản phí rất nhỏ. Tuyệt đúng không? - Maria nhắm mắt nói. Tôi đoán chị đang tưởng tượng đến những bãi biển ở Mexico.

- Tuyệt, nhưng...

- Nhiều chữ “nhưng” lắm, nhưng chị quyết định rồi. Chị sẽ đi, những cơ hội như thế này đâu phải lúc nào cũng đến. Chị tính toán chi phí và lợi ích để chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ hối hận thôi. À, lúc này em kể chuyện gì ý nhỉ? Xin lỗi em, chị mãi nhầm tính nên không chú tâm...

Maria nghe xong vẫn để tôi gặp ở trường, vai chị xuôi xuống như một biểu hiện của sự bất lực.

- Nếu chị là em, chị sẽ nói thẳng vào mặt những đứa chết tiệt đó rằng chúng mày hãy dừng cái trò đố kỵ ngớ ngẩn đó đi, rằng có giỏi thì đạt điểm cao hơn tao đi xem nào. Em đang sống ở đất nước mà sự im lặng đồng nghĩa với mất quyền lợi đó, hiểu không?

Hơn ai hết, tôi hiểu những điều Maria nói đều rất đúng. Chỉ là tôi không làm được, thực sự không làm được mà thôi.

Thời điểm cuối tháng, tôi rơi vào trạng thái kiệt sức. Dư âm từ chuyện đổ vỡ tình cảm, những lời đòn ác ý của đám bạn cùng lớp, những lời nhận xét khắt khe của giảng viên môn Writing for Radio. Tại sao không nơi nào chào đón tôi, tại sao ở đâu tôi cũng bị xua đuổi? Tôi muốn bỏ chạy.

- Có giỏi em hãy chạy thẳng về Việt Nam áy! - Giọng của Jan dường như pha chút tức giận. Tôi đoán mình đã làm phiền Jan quá nhiều.

Mớ hỗn độn này trở nên quá sức chịu đựng với tôi. Nước mắt chỉ chực trào ra nhưng tôi ghìm lại.

- Anh đang trong giai đoạn phải chọn đề tài làm luận văn tốt nghiệp, nên cũng rất căng thẳng và gặp nhiều áp lực. - Jan mềm lòng - Để cuối tuần rảnh rang, anh đưa em đi chơi cho khuây khỏa!

Giữ đúng lời hứa, cuối tuần Jan dẫn tôi ra khỏi thành phố, tới thăm lâu đài Blarney nằm ở mạn Bắc của vùng. Những trang web cung cấp thông tin về địa danh này đều đăng tải bức ảnh một tòa lâu đài cổ kính nằm lọt thỏm giữa một rừng cây mượt xanh, nhưng đến nơi chỉ thấy lâu đài nhìn qua như pháo thủ nằm chơ vơ giữa những gốc cây cổ thụ trơ trọi những cành cây đã rụng hết lá. Ở tòa tháp cao nhất bên trong lâu đài, người ta đặt hòn đá Blarney mà

theo truyền thuyết của Thiên chúa giáo, đó chính là một mảnh của bức tường than khóc nổi tiếng ở Jerusalem. Người ta tin rằng nếu hôn lên hòn đá này, nhất định sẽ nhận được “gift of gab”, nghĩa là người đó sẽ được tặng đá truyền cho khả năng hùng biện, có thể tự tin nói trước đám đông và nhận được sự quan tâm, chú ý của nhiều người. Từ lúc xuống tàu, tôi đã rất háo hức muốn được... hôn đá Blarney. Jan chỉ lắc đầu cười. Hóa ra mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản. Để có thể nhận được phước lành, chúng tôi phải treo ngược người lên bằng một sợi dây thừng đứng để có thể nắm giữa và hôn ngược vào bức tường đá lịch sử này.

Tôi lăn tăn quá trời lúc Jan hỏi còn muốn hôn đá nữa không. Tôi không thuộc tuýp người ưa những môn thể thao mạo hiểm. Hòn đá Blarney lại được đặt ở tầng cao nhất của tòa lâu đài, nhìn xuống không đến mức ngất xỉu nhưng bị treo ngược người hẳn cũng không tránh khỏi tình trạng tim đập chân run.

- Nếu em mang một chút xíu đá ở đây về, hiệu quả cũng tương tự đúng không? - Tôi kiễng chân, nói nhỏ vào tai Jan để không ai nghe thấy.

- Haha! Vì có những người như em nên lâu đài này từ lâu đã có sẵn một lời nguyện, ai phá hoại hoặc cố gắng đánh cắp mẫu đá Blarney về nhà, dù chỉ một chút xíu xiu xiu như lời em nói, ắt cũng sẽ gặp điều gì. Chẳng hạn, mất việc làm, nợ nần chồng chất hoặc sức khỏe suy kiệt, vân vân và vân vân. - Jan gieo rắc vào lòng tôi nỗi hoang mang sợ hãi - Treo ngược người không đáng sợ như em nghĩ đâu. Thử đi, anh sẽ giữ chân em. Yên tâm, đảm bảo an toàn tuyệt đối!

- Hoặc nếu có thì chỉ người rơi, quàn ở lại! - Câu nói đùa cuối cùng của Jan khiến tôi chung hứng, nửa mê nửa cười. Tôi không muốn trở thành nhà hùng biện tài ba, tôi chỉ muốn những điều

mình nói ra được ai đó lắng nghe. Phía trước tôi là hơn mười người chờ được hôn hôn đá, phía sau tôi là cả trăm người đang nô i đuôi nhau chờ tới lượt. Tôi rút hết can đảm nói với Jan.

- Em sẽ thử, nhưng em mà rơi xuống đảm bảo sẽ làm ma bám theo anh cả đời! - Tôi nghiêm rắng.

- Trời ơi, phúc thì em hưởng họa thì anh chịu. Sao trên đời lại có chuyện bất công thế này? - Jan kêu lên.

Những người xung quanh nghe chúng tôi nói chuyện cũng bật cười khe khẽ.

Đến trước hòn đá Blarney, một nhân viên an ninh bước tới giúp tôi buộc dây vào người sau đó từ từ thả tôi xuống. Không phải Jan mà chính anh chàng đó đã giữ chân tôi như một biện pháp trấn an tâm lý. Thực ra, đây hoàn toàn không phải một trò mạo hiểm. Bởi dù thả người từ trên xuống nhưng ở phía đáy bên dưới tảng đá là những thanh sắt bảo vệ, chắc chắn đến mức tôi tin rằng chẳng ai có thể lọt qua và rơi xuống mặt đất được. Cảm giác nhìn ngược mọi thứ thực sự rất lạ lẫm. Tôi hôn tảng đá, giơ ngón tay cái lên báo hiệu đã hoàn thành nhiệm vụ để được nhân viên an ninh từ từ kéo lên.

Chúng tôi đã có một buổi tuần thực sự vui vẻ. Tôi và Jan mua burger để ngồi ăn trên tàu về thành phố. Từ ga Kent, chúng tôi có thể mua được vé ưu đãi đi rất nhiều nơi. Lúc tàu chạy qua những nhà máy sản xuất xi măng, tôi mở túi lấy máy ảnh ra chụp lại.

- Chứ ở Việt Nam người ta không sản xuất xi măng hả? - Jan là người vô cùng kiên nhẫn trong hành trình châm chích tôi.

- Có, nhưng em không nghĩ thành phố này cũng có những nhà máy giống hết ở nước em như thế! - Tôi thật thà thanh minh.

- Chứ em nghĩ ở đây người ta không cần xây đường, xây nhà hả?

Tôi nghĩ kĩ rồi: Khi châm chích tôi, Jan có lòng kiên nhẫn vô biên.

Một trong những điều khiến tôi bối rối trong quá trình học tiếng Anh là ngôi xưng. Tiếng Việt phong phú và đa dạng với đủ thể loại ngôi xưng, phù hợp với từng mối quan hệ, từng tình huống giao tiếp còn tiếng Anh thì chỉ có “I” và “you”. Nghe những mẫu hội thoại trên phố, tôi cũng khó có thể xác định được mối quan hệ giữa họ: là bố con hay bạn bè, là đồng nghiệp hay tình nhân...

- Không ai yêu cầu em phải biết cách gọi tên mối quan hệ của hai người lạ mặt cả, nếu không muốn nói rằng điều đó có phần khiếm nhã. Suy cho cùng, những nước nói tiếng Anh vẫn có thể sống tốt chỉ với hai ngôi đó! - Cô Nadine giải thích thắc mắc của tôi.

- Không, ý em là khi đọc một đoạn hội thoại giữa hai nhân vật trong một tác phẩm nào đó, làm thế nào người đọc có thể biết được hai người đó là vợ chồng hay bạn bè, mẹ con hay người xa lạ. - Hơn ba tháng qua đã dạy cho tôi biết cách thành thật bộc lộ những điều mình chưa hiểu. “Giấu dốt” là một thảm họa nguy hiểm hơn rất nhiều sự ngu dốt.

- Điều đó thuộc về trách nhiệm của em, của những người viết. - Cô nhún vai - Đó là lý do chúng ta cần lời văn, câu chữ miêu tả và cả những lời hội thoại để giúp người đọc hình dung cụ thể nhất sự việc đang diễn ra.

Tôi nộp bài tập đúng hạn, đạt điểm cao trong những bài quiz lý thuyết ở trên lớp nhưng vẫn không thực sự làm chủ được hai ngôi “I”

and “you” một cách thành thực.

- Thế bình thường, em dịch hai ngôi “I” và “you” sang tiếng Việt như thế nào? - Jan đặt cốc nước xuống mặt bàn.

- Có rất nhiều cách dịch khác nhau, phụ thuộc vào từng trường hợp. Khi kể với bố mẹ ở nhà về những mẫu đối thoại của em và Patricia, em sẽ sử dụng ngôi xưng hô như giữa một người bà và một người cháu. Nhưng nếu kể lại những lần em nói chuyện với Maria thì em sẽ sử dụng ngôi xưng hô giống như hai chị em gái trong gia đình đang tâm sự với nhau. - Tôi đang cố giúp Jan hiểu sự phong phú và đa dạng của tiếng Việt, hi vọng nhận được sự đồng tình của anh về nhận định: Ngôi xưng trong tiếng Anh kì thực rất nghèo nàn.

- Có vẻ phức tạp đây. Thế còn những lần anh và em nói chuyện thì sao? - Jan liếc nhìn.

- Như hai người bạn thân thiết thôi. - Tôi nghĩ rồi trả lời. Trán đột nhiên hơi nóng, như thể tôi đang nói dối. Rõ ràng, giữa tôi và Jan không đơn giản chỉ là hai người bạn.

- Sao không phải như những người yêu nhau? - Không có tia đùa cợt nào trong mắt Jan.

Sự bối rối đáng ghét lại xâm chiếm tôi. Miếng táo đang nuốt đột nhiên nghẹn lại ở cổ. Tôi đờ vài giây rồi chậm chậm nuốt chửng miếng táo vào bụng, có vẻ thờ ơ như thể với tôi, đó chỉ là một câu bông đùa không có giá trị.

- Anh không đùa. - Như nhìn thấu những suy nghĩ trong đầu tôi, Jan thì thào. - Anh chỉ đang tỏ tình với em thôi.

Tháng Hai

Chị biên tập viên của một tờ tạp chí Việt Nam nơi tôi là cộng tác viên dài hạn vừa gửi email thông báo bài của tôi không được chọn.

- Chị đưa lên nhưng sẽ p gạt đi, do đã có một loạt bài tựa tựa như thế. Liệu em có cảm hứng viết khác không?

Tôi đọc lại những bài viết mình đã gửi và được đăng trong vài tháng qua, nhận ra đó là nhận xét hoàn toàn chính xác. Chất lượng bài tuy ổn nhưng không nhiều đột phá, tất cả những gì người đọc có thể tìm thấy ở bài viết của tôi là tâm trạng của một du học sinh bê tá c, chán nản, hoang mang trên con đường tìm kiếm điếu mà chính cô ta cũng chưa thể gọi tên. Đáng bài vở đồ bẻ đồ nghĩa với việc tháng này thẻ ngân hàng của tôi sẽ không nhận thêm chút tiền nào từ Việt Nam. Nhờ học bổng, tôi sẽ không thất học hay chế t đối. Nhưng rỗng túi, tôi không thể ngò i cà phê hoặc vào trung tâm thành phố mua sắm.

Sau những giờ học ở trường, tôi lên xe bus ở công trường về thẳng nhà. Những hàng rào bao quanh các căn nhà trong thị trấn bắt đầu ra lá mới, báo hiệu mùa xuân đã về. Maria ngạc nhiên khi thấy tôi không háo hức ra ngoài chơi như trước. Trở về từ chuyến du lịch Mexico, Maria đã cãi nhau với bạn trai. Giữa họ xảy ra nhiều bất đồng, ai cũng cứng đầu cho rằng mình đúng. Maria bảo chị buồn nhiều khi không gặp chàng trai ấy, nhưng chị không thể đầu hàng.

- Chị làm lành với người ta đi! Em cũng chỉ ước có người nào đó để yêu đây!

Maria nghĩ chị vừa gọi tôi nhớ đến chuyện tình buồn bã của mình nên đã tề nhị rút về phòng. Minh nhắn tin cho biết anh và bạn gái đã dọn đến ở chung và hỏi tôi học hành tốt cả chứ. Sau kì nghỉ Giáng sinh tệ hại, tôi và Minh quyết định hai đứa chỉ nên là bạn thân của nhau. Dầu sao, xóa bỏ sự tồn tại của một người đã từng đóng vai trò vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình không phải chuyện có thể thực hiện một sớm một chiều. Chỉ bằng cứ làm bạn thân, kiểu bạn thích thì quan tâm, chẳng quan tâm thì người kia cũng hiểu, hẳn vì đau lòng nên không thể lên tiếng hỏi thăm, hoặc cảm thấy có lỗi nên không thể chạm tới cuộc sống của người kia thêm một lần nào nữa.

Jan chưa bao giờ hỏi tôi về Minh, anh chỉ bất động nhìn tôi khóc, pha cho tôi một tách trà và thấp giọng hỏi.

- Em buồn thế này, người ta có biết không?

Minh dĩ nhiên không biết. Chỉ có Jan ở cạnh, khoác vai tôi đi giữa phố phường những ngày tuyết phủ trắng xóa, giúp tôi xoa xoa bàn tay để tạo hơi ấm và hí hửng ngó tôi, cười toét miệng mỗi khi trêu chọc, giúp tôi quên những khó khăn đang vướng phải. Như tất cả chúng tôi, những du học sinh đến từ khắp nơi trên thế giới, Jan có những rắc rối của riêng mình cần được xử lý, song anh chưa bao giờ nói “Không” trước những lời đề nghị của tôi. Jan dẫn tôi đi chơi, Jan giúp tôi mua bánh ngọt chống đói những ngày phải cặm rễ cả ngày trong thư viện để đọc xong đống tài liệu giáo sư giao, Jan cởi khăn cho tôi mượn vào những ngày gió...

Nhưng Jan cũng “ghê gớm” lắm, “sát thủ” lắm. Jan măng mỗ tôi không thương tiếc mỗi khi tôi không tự tin vào bản thân mình. Còn nhớ hôm bị Joe phê bình do không viết đủ 50.000 chữ ở chương trình NaNoWriMo, tôi đã không ngừng than vãn mặc cho Jan tìm

mọi cách an ủi. Hải hước có, nghiêm túc có. Cuối cùng, Jan cau mày mắ ng tôi.

- Em biế t gì không? Du học sinh vô n dĩ không gặp nhiề u khó khăn như người ta vẫn nghĩ. Nế u có, thường là tự mình tạo cho mình mà thôi. Nhiề u sinh viên ra nước ngoài cứ nghĩ mình bị giáo viên kì thị, nhưng thực ra lại là mình tự kì thị mình, tự cho rằ ng mình không bằ ng người khác. - Jan dùng bút chì tự chỉ vào người mình. - Như anh đây này, anh học tiế ng Anh trong suố t hai mươi năm nhưng đã bao giờ viế t được một truyện ngắ n ra hờ n đâu. Cả đố ng bạn anh, dân gố c Anh thứ thiệt cũng chưa chắ c có thể viế t nổi một tác phẩm văn học 10.000 chữ, nói gì đế n con số 50.000 trong một tháng. Chúa ơi, 50.000 cơ đầ y!

Mỗi lâ n nhớ lại ngày hôm â y, tôi đê u mỉm cười. Cách nói chuyện của Jan khiế n tôi nghĩ rằ ng không thể hoàn thành mục tiêu đó trong một tháng cũng chẳng phải vậ n đê gì quá to tát. Nhiề u người mắ t cả đời để viế t được một tác phẩm ưng ý cơ mà. Nế u Jan không cương quyế t “phủ đầ u” tôi bằ ng một tràng giáo huấ n như thế , hẳn giờ này tôi vẫn tiế p tục ca thán về nhiệm vụ không được hoàn thành. Tôi lưu giữ những điề u đó trong tim, để mỗi khi ai đó nói tôi được giáo viên thiên vị, tôi đê u cô gắ ng không giận điên lên, cô gắ ng tặc lưỡi cho qua. Vì tôi biế t, chiế n thắ ng người khác rấ t đơn giản, chiế n thắ ng chính mình mới khó. Muố n người khác khâm phục và ngừng nghi ngờ mình, chính tôi phải học cách không nghi ngờ bản thân.

Thời gian trôi qua, tôi chứng kiế n sự tiế n bộ của bản thân. Dù ở bước đi nào, buồ n hay vui, khó khăn hay thuận lợi tôi đê u muố n chia sẻ cùng Jan. Vậ mà khi nghe lời tỏ tình từ chàng trai â y, tôi đã vội vã bỏ chạy và trở n tránh. Jan không tìm cách liên lạc với tôi. Sự tình cờ kì quặc những lâ n chúng tôi gặp mặt ở thư viện hoặc nhà văn hóa sinh viên, dù không hẹn trước, cũng đột ngột biế n mắ t. Hình

như tôi đã khiếm Jan buồn, hình như tôi đã khiếm một trong những người duy nhất ở thành phố này quan tâm tới tôi phải buồn. Đột nhiên, tôi muốn nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng mảnh khảnh và làn da trắng xanh của Jan, muốn được nghe tiếng Jan cười sáng khoái, tự nhiên.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi bắt xe bus sang nhà Jan. Tôi đứng ở cửa phòng, gõ cửa hai lần rồi chờ đợi. Điện thoại Jan tắt máy, không biết giờ này anh có ở nhà không. Có tiếng bước chân trở ra, tôi nín thở. Mái tóc rối bù của Jan hiện ra trước mặt. Tôi làm mặt méo ra vẻ ăn năn, biết lỗi nhưng miệng lại nói lời trêu chọc.

- Những lúc như thế này, nhân vật trong truyện của em thường ôm chầm lấy cô gái của họ chứ không bất động như anh đâu!

Chàng trai đứng trước mặt tôi bất động, thở hắt ra rồi đột ngột ôm ghì tôi vào ngực. Tôi thở nhẹ, biết rằng hạnh phúc mình cần đã ở ngay đây.

Jan mở tủ lạnh lấy ra một chai rượu vang đang uống dở rồi hỏi.

- Làm một ly nhé! - Jan có cặp mắt xanh mê mại nhất mà tôi được biết.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau trên sofa. Jan nhìn tôi cười.

- Anh có chuyện gì vui sao? - Tôi nhú mày trước hành động kì lạ của Jan.

- Không, chắc tại mùa xuân... - Jan thì thầm, như muốn nói gì thêm.

Lúc tiễn tôi ra bên xe bus, Jan đã ôm tôi thật lâu. Đôi mắt thăm sâu nhìn tôi mỉm cười kể.

- Hôm qua, chậu cây ngoài ban công đã ra một lá mới. Anh biết mùa xuân này sẽ mang đến những phép màu...

Ngày Chủ nhật thứ hai của tháng, cả trường tham gia “Make a Difference Day”. Chúng tôi được cử đến tham gia những hoạt động cộng đồng trong các khu vực của vùng. Nhóm xuống Kinsale để sửa đường, nhóm sang Shanagarry gom rác trên bãi biển. Khoa của tôi được gửi tới Youghal để giúp làm đĩa CD giới thiệu các tác phẩm văn học cho hội người mù. “Make a Difference Day” được tổ chức hằng năm, thu hút sự tham gia của rất nhiều sinh viên trong trường, cổ vũ mọi người tích cực tham gia vào những hoạt động giúp đỡ những địa phương gặp khó khăn trong khu vực. Ở Youghal, chúng tôi bắt gặp một cửa hàng cà phê rất độc đáo. Không phải ở cách trang trí hay tên các loại đồ uống mà ở chiếc bảng đen ghi xuống tất giá của một vài loại cà phê.

Cùng một loại cà phê nhưng nếu bạn bước vào quán và gọi “Một cốc cà phê”, bạn sẽ phải trả 7 euro; nếu bạn nói “Làm ơn cho tôi một cốc cà phê”, bạn chỉ phải trả 4,35 euro và giá cốc cà phê tương đương sẽ giảm xuống chỉ còn 1,5 euro nếu bạn nói đầy đủ “Xin chào, làm ơn cho tôi một cốc cà phê”.

- Em mà ngò i uống cà phê ở đó đảm bảo sẽ phải trả 7 euro - Jan nghe rằng cười lúc nghe tôi kể lại.

- Anh nghĩ em bắt lịch sự như thế sao? - Tôi lừ mắt - Em chỉ phải trả 1,5 euro thôi đó!

- Tất nhiên! - Jan đồng ý - Cho dù em nói thế nào thì giá của một cà phê vẫn luôn là 1,5 euro mà!

- Sao anh biế t? - Một người dân bản địa đã xác nhận với tôi điề u đó khi thấ y tôi thần thờ lắm bằm, “Chẳ ng đời nào người ta chịu bỏ ra 7 euro cho một cô c cà phê. Tô t nhấ t là tỏ ra lịch sự.” Chiế n dịch này của cửa hàng đượ tạo ra để cổ vũ mọi người trở nên lịch sự ở mọi lúc, mọi nơi.

- Ở Pháp cũng có vài cửa hàng giố ng như thế . Người ta bán cà phê nhưng tính tiề n cả sự lịch sự. Không thể sáng tạo hơn! Dành riêng cho những người quên sử dụng từ ma thuật⁽¹⁾ như em. - Một bên mắ t Jan nhướn lên hài hước.

- Từ ma thuật là từ nào?

- Thì, “làm ơn” (Please) đó! Em có bao giờ sử dụng nó với anh đâu!

Thoáng ngạc nhiên, tôi im lặng. Tôi học cách sử dụng “Please” như một biểu hiện của sự lễ phép và lịch sự, nhưng càng quen thân với một người nào đó, tôi càng quên bắ ng việc sử dụng chúng mà cứ nghĩ rằ ng việc nhờ một người làm điề u này điề u kia là rấ t đố i bình thường. Hệt như tôi nghĩ Jan ở cạnh tôi như một lẽ đượ nhiên nên chưa bao giờ nói một lời cảm ơn anh vì điề u đó.

Chúng tôi tạm biệt nhau ở cửa canteen. Jan cúi xuố ng, giúp tôi chỉnh lại khăn len. Tôi nhẹ nhàng lên tiế ng.

- Anh làm ơn đứng yên đó để em ôm một chút đượ không?

Jan nhìn thẳng vào mắ t tôi, sửng sờ.

Chúng tôi đã ôm nhau thật lâu trong một ngày nắ ng á m áp của mùa xuân như thế .

Bên cạnh những tòa nhà cao tầng hiện đại, UCC có một khu nhà hình chữ U với lối kiến trúc Gothic cổ điển của thế kỷ mười chín. Hình ảnh này xuất hiện trên trang web của trường cũng như tất cả những trang thông tin quảng bá chương trình học của trường tới sinh viên quốc tế. Dãy nhà hai tầng nhìn từ xa khá giống một bức tường thành không lồ bằng đá, rêu phong với những khóm cây leo kín cả một mảng tường. Hôm mới nhập học, tôi được dẫn lên tầng hai của tòa nhà này để chụp ảnh và làm thẻ sinh viên. Tôi đã nhầm tính phải mất ít nhất một tuần để nhận được thẻ, đồng nghĩa với việc phải bỏ tiền mua vé xe bus hằng ngày vì chưa thể làm được vé tháng ưu đãi dành cho sinh viên. Nào ngờ chỉ phải đứng hai giây để chụp ảnh, thêm hai phút nữa để chờ thẻ sinh viên được in ra. Từ đó đến nay, tôi chưa bao giờ bước vào tòa nhà đó thêm một lần nào nữa. Thảng hoặc đi qua, hoặc dừng lại để chụp một bức ảnh thăm cỏ vuông vắng không lồ giữa squad hóa thành màu xanh ngọc trong nắng, rồi cũng chỉ đến thế.

Một ngày, Jan hỏi tôi có muốn đi xuyên qua tòa nhà không. Tôi lò dò đi theo anh. Bỗng qua chiếc cổng ở gần chính giữa tòa nhà, chúng tôi đi dọc hành lang và tới khoảng không gian hoàn toàn khác biệt. Những chiếc xe đạp cột vào những chiếc khóa được gắn dưới mặt đường. Kế bên là khu đỗ xe ô tô dành cho giảng viên và sinh viên trong trường. Chúng tôi xuống dốc, bắt gặp cổng phụ của trường, dẫn ra một nhánh nhỏ của dòng sông Lee chạy ngang thành phố. Theo biển chỉ dẫn, cứ tiếp tục đi đường này, chúng tôi sẽ tới khu học xá của trường, tới cả khu dành riêng cho dân nghiên cứu của các lĩnh vực như Hóa học, Vật lý hay Sinh học. Jan kéo tay tôi sang đường, đột ngột rẽ phải rồi dừng lại. Con đường dẫn vào công viên của trường đại học được tô điểm bởi hai hàng cây dài và cao thẳng tắp. Những chiếc lộc non mới nhú, bé xíu, chưa thể nhìn thấy rõ đậm gam màu âm đạm. Tôi không biết Jan tìm thấy điểm gì thu hút ở hai hàng cây này mà cứ tần ngần đứng ngẩn mãi. Một tay

nắm tay tôi, tay kia Jan bỏ vào túi áo. Chỗ chỗ, Jan hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra nhẹ nhàng. Chiếc mũi trắng của Jan ửng hồng do lạnh, nhưng anh không có ý định bước tiếp. Tôi dõi theo ánh nhìn của Jan nhưng chỉ thấy những cành cây yếu ớt chưa kịp hồi phục sinh khí sau mùa đông lạnh băng.

- Anh... - Tôi định hỏi Jan đang nhìn gì thế, nhưng đã bị anh cắt lời.

- Thầy giáo anh là người sinh ra và lớn lên ở đây. Thầy bảo nếu nắm tay người yêu đứng dưới hàng cây này, hai người sẽ không bao giờ bị chia cắt! - Jan bắt đầu sến súa từ lúc nào thế nhỉ? - Anh chỉ mong mùa xuân này được nắm tay em, mùa xuân năm sau vẫn có thể ở cạnh và nhìn thấy em cười!

Những lời lạ lẫm nhất tôi từng được nghe từ Jan. Chân thành và sâu sắc.

- Đờngờ, mùa xuân năm sau em đang ở Việt Nam rồi! - Tôi vờ hồ hững.

- Ừ thì em ở đâu, anh sẽ ở đó!

Jan nói rồi khoác vai tôi đi vào công viên của trường đại học. Vài đôi bạn trẻ mang tấm vải hoa và đồ ăn ra, tạo thành một buổi picnic nhỏ. Những đứa trẻ ngồi chơi trên những chiếc ghế bập bênh nhiều màu sắc. Chúng tôi đi một vòng quanh công viên, lúc ra về ghé vào siêu thị mini bên đường mua một cốc cà phê lớn để uống chung. Ra đến đoạn đường nhỏ dẫn về trường, Jan bất ngờ bước nhanh về phía trước rồi quay lại, cúi xuống và đặt lên môi tôi một nụ hôn. Ngọt ngào, và ấm áp. Trong lúc hai má tôi còn đang đỏ ửng vì ngượng, Jan đã trở về vị trí, khoác vai kéo tôi lại gần rồi thì thầm.

- Những nhân vật trong truyện của em có bao giờ làm như thế không?

Khi bạn không còn viết những điều thể lương, buồn bã, tự nhiên cuộc sống thực của bạn cũng trở nên nhiều màu sắc, rộn ràng và tươi vui hơn. Tôi từ bỏ thói quen ghi lại những chuyện buồn bã ở trường mà tưởng tượng ra những câu chuyện nửa thực nửa mơ về đời sống của một cô gái Việt xa xứ. Rất nhiều chi tiết trong truyện được “chế biến” từ những cuộc đối thoại giữa tôi và Jan. Tiếng Việt dĩ nhiên phong phú và riêng cách xưng hô cũng đủ gọi tên những điều chưa kịp nói, nhưng tôi vẫn tuân theo những lời dặn của cô Nadine, sử dụng cách miêu tả và xây dựng hội thoại để dọn đường cho người đọc đến với nội tâm của nhân vật. Sự chuyển biến tư duy mang đến sự thay đổi cho đợt truyện ngắn mới. Khác biệt và có chiều sâu. Chị biên tập viên trả lời rất nhanh.

- Có nhất thiết phải cua đổ chị trong một thời gian ngắn như thế không?

Tôi đóng laptop, ngồi trong căn phòng nhỏ của mình ở Bishopstown, nghe tiếng mưa rơi và thắm cảm ơn những điều tốt đẹp đang đến với mình. Và, mùa xuân thì cứ chậm chậm ghé đến.

Những đứa con sinh ra ở mảnh đất nhiệt đới như tôi mê dấm màu trắng xóa của tuyết bao nhiêu thì những con người lớn lên ở xứ sở này yêu nắng bấy nhiêu. Mùa xuân, nhiệt độ không tăng nhiều, thi thoảng còn là những cơn mưa và tuyết bất chợt, nhưng nắng nhiều hơn. Những ngày nắng, vỉa hè, ban công các tầng cao của các quán cà phê, đồ ăn đều đông nghịt người. Như thể cả thành phố đang kéo nhau ra tắm nắng. Tôi sẽ không bao giờ quên những

ngày ngò ì đọc sách trong vườn nhà, nhâm nhi một cốc cà phê nóng tự pha, thấy mùa xuân tràn ngập trong lòng. Người dân Cork hiể m khi ca thán chuyện mưa, tuyế t nhưng thường hô ì hỏi chào hỏi nhau hơn những giờ có nắ ng ghé thăm. Người ta nắ m tay, khoác vai nhau đi trên phố , đổ những chiế c bóng đôi xuố ng mặt đường. Ra Dunnes Store mua hàng thường bắ t gặp những đàn chim bay về , mang theo biế t bao tin yêu và phá n khởi.

Jan đùa, chắ c tại mùa xuân nên tôi cũng ít than phiề n chuyện trường chuyện lớp. Rắ c rồ i không hẳn hoàn toàn biế n mắ t, chỉ là tôi chọn cách không biế n chúng thành mô i quan tâm duy nhấ t của ngày. Như một lời chúc may mắ n của mùa xuân, tôi chỉ còn duy nhấ t một học phá n cho kì hai, nhưng lại là học phá n chiế m tỉ trọng lớn nhấ t: bô n mươi tín chỉ. Tôi không phải đế n trường mỗi ngày nữa mà bắ t đầ u viế t thư, nộp CV đế n các tòa soạn báo, các công ty sách, nhà xuấ t bản trong vùng để xin thực tập, lấ y tư liệu viế t luận văn.

Để đánh dầ u thời điể m kế t thúc học kì một và cũng để chào đón mùa xuân đế n, chúng tôi xin phép Patricia tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở vườn vào buổi trưa thứ Bảy. Bạn trai Maria đế n trước. Chàng trai Galway tên Michael, tóc bạch kim, cao và trắ ng. Michael mang đế n một chai rượu vang trắ ng, đặt trong một chiế c giỏ mây được đan rắ t khéo. Một lát, tiế ng chuông công vang lên. Jan mang theo một giỏ hoa quả. Chúng tôi bắ t đầ u nướng thịt. Patricia chỉ Jan và Michael tìm bộ bàn ghế cũ trong nhà kho để mang ra đặt giữa vườn. Chiế c bàn gỗ trắ ng được lau sạch trở nên sáng bóng trong những vạt nắ ng như mặt của mùa xuân. Chúng tôi ngò ì đó, ăn thịt nướng và uố ng rượu vang, chuyện trò vui vẻ. Bầ u trời xanh ngắ t, điể m xuyế t vài đám mây trắ ng xô p. Ngày trôi qua êm đẽ m.

- Giáng Sinh vừa rồ i, cháu có về ì nước thăm gia đình không Jan?
- Patricia ân câ n hỏi.

- Không ạ! Mẹ cháu mất khi sinh cháu, còn bố cháu vì quá đau lòng nên cũng tự tử sau đó ít lâu. Cháu sống cùng ông chú họ. Cháu giành được học bổng toàn phần để sang đây học thạc sĩ, nên phải đi làm thêm để kiếm tiền tiêu xài. Vợ hai của chú không thích cháu lắm nên từ hồi sang đây, cháu chỉ gửi thư và quà thăm hỏi chứ chưa về thăm họ lần nào! - Jan thản nhiên nói. - Nhiều lúc cháu nghĩ, chẳng có nơi nào chào đón cháu trở về.

Tất cả chúng tôi im lặng. Jan đang ăn đột nhiên ngược mắt lên nhìn mọi người, ngỡ ngác.

- Sao mọi người không ăn đi?

Michael tinh ý chuyển đề tài sang kể quả trận đua ngựa của tuần trước. Tôi nhấp môi thêm một chút rượu vang, len lén nhìn sang Jan vẫn ăn uống bình thường. Jan dùng tay phải cầm ly rượu, tay trái buông thõng xuống. Tôi vươn tay phải ra nắm lấy. Jan nhìn tôi, tôi để hớp rượu trong miệng trôi tuột xuống cổ, nghe hơi cay phả lên. Tại sao tôi chưa bao giờ bận tâm đến cuộc sống của Jan, tại sao tôi chỉ biết đến nỗi buồn của mình mà không để ý tới tâm sự của Jan.

- Anh luôn có em ở đây mà! - Tôi nói nhỏ đủ để Jan nghe thấy.

Jan siết tay tôi, khoe miệng chậm rãi vẽ một nụ cười.

Thành phố tổ chức giải chạy mùa xuân - Marathon 30km vòng quanh những trục đường chính của thành phố, xuất phát từ phố Western. Maria và bạn trai chị, Michael sẽ tham gia, chị hỏi tôi và Jan có muốn chạy cùng không. Tôi không phải một tín đồ thể thao nhưng cũng muốn tận dụng cơ hội này để ngắm nhìn thành phố bé xíu như lòng bàn tay mà mình đang sống. Jan thì chẳng bao giờ

từ chỗ i những lời đề nghị của tôi. Hành trình của giải chạy qua rất nhiều tuyến phố mà tôi yêu thích, nhưng cũng bỏ qua không ít con phố sở hữu những cái tên thú vị. Như phố Magazine⁽²⁾ nhưng chẳng thể tìm thấy một sạp báo nào; phố Greenville⁽³⁾ và Evergreen⁽⁴⁾ nhưng chỉ thấy thừa thớt vài gốc cây; bên Bachelors⁽⁵⁾; phố Cook⁽⁶⁾ nằm đối diện phố Academy⁽⁷⁾; phố Castle⁽⁸⁾ nối dài phố Liberty⁽⁹⁾...

Buổi sáng ngày diễn ra giải chạy, trời lát phất mưa. Nhưng chỉ mười phút sau, trời khô ráo. Đám đông đổ ra đường, reo vui cổ vũ những người tham gia. Maria, Michael, Jan và tôi thốt nhốt với nhau mặc áo màu da cam, một trong ba gam màu của quốc kì Ireland. Đoạn đường khởi động, tôi không gặp nhiều khó khăn. Jan hướng dẫn tôi cách hít thở sâu để giữ sức. Chúng tôi không nói nhiều, chỉ thi thoảng quay sang làm mặt hề để chọc cho người kia cười. Michael bất ngờ đưa ra gợi ý tăng tốc, thử chạy thi xem ai tới bên Penrose trước. Maria và Michael chạy rất tập trung nên đã bỏ cách chúng tôi một quãng. Jan bảo anh chấp tôi chạy trước một đoạn. Tôi hăm hở chạy, cá cược Jan không biết hô ì cấp hai, tôi từng đại diện trường trung học tham gia giải chạy của huyện nên sức bền không tôi chút nào. Chạy tới gần Maria và Michael, tôi quay người lại xem Jan đã đuổi tới nơi chưa nhưng không thấy anh đâu cả. Tôi giảm tốc độ, chạy lùi. Vẫn không thấy bóng dáng Jan đâu. Tôi chạy quay lại, gọi tên Jan thật to. Nhưng đáp lại chỉ là những âm thanh ồn ào của phố phường và tiếng cười đùa láo nháo của đám đông xung quanh.

- Jan, anh ở đâu?

Tháng Ba

Jan không thể biế n mắ t, Jan không thể biế n mắ t. Tôi lắ m bắ m trong lúc chạy, đắ o mắ t tìm Jan trong đắ m người đắ ng hờ i há chạy. Đố i cứu hộ cho biế t họ không phát hiện bắ t cú trường hợp nào gặp sự cô . Tôi phầ n nào yên tâm nhưng khi băng qua hai cây câ u, trở lại đườ ng South Link bên kia sông, tôi bắ t đầ u hoảng loạn thật sự. Toàn bộ người chạy đã tới bờ bên kia, đắ m đố ng cũng bắ t đầ u tản ra. Con phồ trở lại trạng thái bình thường. Nhưng tôi không thắ y Jan đầ u cả. Mộ ` hoi đũa nhau rơi trong J chiế c áo khoác mỏng, cơn gió buồ t lạnh tràn qua. Lầ n đầ u tiên trong đời, ý nghĩ không thể tìm ra Jan khiế n tôi sợ hãi.

Bắ t ngờ, tôi nhìn thắ y ở góc đườ ng, một người có hình dáng rắ t giồ ng Jan, đắ ng đứ ng tựa tay vào tường thờ đố c. Chiế c áo đồ ng phục của chúng tôi, đố i giày thể thao xanh thắ m buộc dây trắ ng. Tôi chạy lại, ôm chầ m lắ y Jan từ phía sau.

- Đồ ` đều, anh biế n đi đầ u vậy há?

Jan hơi khụng lại rô ` i như hít một hơi thật dài, Jan quay người và khề hỏi.

- Anh phát hiện một trận đầ u Hurling sắ p diễn ra bên trong công viên Shalom. Lườ i chạy theo gọi em nên quyế t địn đứ ng đầ y đố i em quay lại tìm đố . Thắ y anh thông minh không? - Jan nhưn mắ t nói.

Tôi kiể ng chầ n nhéo mũi Jan nghịch ngợ m. Jan đích thị là một người không quen chơi thể thao, mới chạy chút xíu mặt mũi đã trắ ng bệch chẳng còn chút sức sồ ng. Không đủ sức chạy tiế p nên lắ y có lườ i đầ y mà. Ý nghĩ Jan có điề u gì đố thua kém tôi khiế n tôi vô thức

nhoén miệng cười. Jan cù vào người tôi để hỏi lý do. Dĩ nhiên, Jan không bao giờ hỏi được bởi lúc đó, chúng tôi đã vào đế'n trong sân và Jan còn mãi mê theo dõi từng đường bóng. Hurling là một môn thể thao truyền thống của Ireland.

Thời gian sống ở đây, tôi nghe người ta bàn luận về kết quả các trận Hurling và đua ngựa nhiều hơn tỉ số của các trận đá bóng đá. Đó không hẳn là một trận đá bóng mà chỉ là trận giao lưu giữa những cậu thiếu trẻ của hai trường cấp ba trong thành phố. Không có khán đài, chúng tôi đứng dưới một gốc cây để xem các cậu thủ biểu diễn. Theo luật, mỗi đội chơi gồm mười lăm người nhưng tôi đoán do điều kiện sân bãi nên tổng số cậu thủ trên sân chỉ dừng ở con số hai mươi. Jan không nắm tay tôi nữa mà điệu bộ hai tay như thể đang nắm cây cây Hurley để đánh quả bóng gỗ bọc da Sliotar vào lưới. Những người chơi mặc đồ đen phục và đội mũ bảo hiểm.

Jan tỉ mỉ giải thích cho tôi cách tính điểm nhưng nói đi nói lại, tôi vẫn ù ù cạc cạc nên đã bỏ mặc tôi. Không giống như bóng đá, khung thành của hai đội hurling có hình dạng chữ H. Nửa dưới chữ H sẽ được bọc lưới, giống gôn của sân bóng đá. Nếu tôi nhớ không nhầm thì mỗi quả bóng được ném vào phần lưới này sẽ nhận được ba điểm. Nửa trên của chữ H không được bọc lưới nhưng bóng rơi vào địa phận đó vẫn được tính một điểm.

- Rắc rối quá! Sao người ta không sử dụng một gôn thôi?

- Đó là lý do không phải ai cũng có thể trở thành trọng tài! - Jan đang tập trung xem, trả lời không mấy thiết tha.

Tôi chỉ hứng thú với những điều mới mẻ, chưa được tận mắt chứng kiến, nhưng khi nhìn thấy rồi, độ nhiệt tình trong tôi giảm xuống rất nhanh. Tôi nhỏ giọng đề nghị.

- Jan này, chúng ta đi uống bia đi!

- Em đợi anh một chút, được không? Trận đá u sẽ p kê t thúc rô`i mà!- Jan vẫn không buồ`n liế`c mắ`t sang phía tôi.

Con cháu giận vô có ập đê`n, tôi quay người bỏ Jan ở lại, biế`t chắ`c anh sẽ hô`i hả chạy theo.

- Này này, sao em lại tỏ ra bắ`t lịch sự như thế` nhi? Anh nói em đợi anh một chút cơ mà, chỉ một chút xíu nữa thôi! - Jan nài nỉ.

- Một chút là bao lâu? - Tôi đứng lại.

- Khoảng ba mươi phút! - Gương mặt tẽn tò có phầ`n ửng đỏ khi nhận ra đó không phải một con số` nhỏ. - Ok, nhưng ít nhắ`t em cũng nên nói với em một tiế`ng trước khi rời đi chứ!

- Giờ anh thắ`y rô`i đó thôi. Anh cứ đứng đó mà xem, em về`! - Tôi kiên quyế`t.

- Không, ý anh là nế`u em chịu khó nắn nỉ anh thêm một câu nữa, anh sẽ bỏ xem Hurling để theo em về`! - Nụ cười tinh nghịch của kẻ không bao giờ chịu thua.

Mười phút sau, chúng tôi gọi hai cô`c bia trong một quán bar gầ`n trường St.John's Central. Quán bar ở đây thường mở cửa cả ngày nhưng chỉ thực sự đông khi màn đêm buông xuố`ng. Những chiế`c ly được treo thẳng hàng, những chiế`c ghế` gỗ chân cao sáng bóng trong ánh sáng vừa đủ của quán. Tivi trên cao đang chiế`u lại một trận bóng đá. Người trong quán không thể không hướng mắ`t lên.

- Anh này, anh đã chọn được đề` tài làm luận văn chưa?

- Anh đang cân nhắ`c giữa hai lựa chọn, cũng không quan trọng lắ`m! Tuầ`n sau, em bắ`t đầ`u kì thực tập viế`t luận văn rô`i đúng không?

Tôi gật, rồi đi để mặc Jan xem và bình luận bóng đá với hai anh chàng phục vụ trong quán bar vắng khách. Tôi nghĩ đến khoảng thời gian sắp tới của mình. Nhờ bộ hồ sơ không tệ kèm theo thư giới thiệu của giáo sư, tôi được mời tham gia phòng phỏng vấn để trở thành phóng viên tập sự ở hãng tin RTC. Người quản lý hỏi điếm mạnh của tôi là gì. Tôi không ngần ngại trả lời “Sức trẻ”.

- Trẻ thì sao?

- Trẻ thì không ngại gì!

Cũng may, người ta chỉ hỏi tới đó và chuyển sang những câu hỏi khác; chứ nếu tiếp tục hỏi, điếm yếu của tôi là gì mà câu trả lời của tôi vẫn là “Sức trẻ” thì lòi thối to.

Trước khi quyết định đăng ký xin học bổng của khóa học CW, tất cả những gì tôi có thể hình dung chỉ là một người khi nào cũng mơ mộng và cuống cuồng tìm cảm hứng để sáng tác truyện ngắn, tiểu thuyết, thơ ca... Học ở UCC rồi mới nhận ra, người có khả năng viết sáng tạo có thể tham gia vào rất nhiều lĩnh vực liên quan đến viết lách, truyền đạt thông tin,... Không chỉ “có thể”, chúng tôi được khuyến khích tham gia vào nhiều ngành nghề khác nhau để có thêm trải nghiệm, làm giàu cho những tác phẩm của mình sau này. Một vài người bạn trong lớp tôi chọn thực tập trong công ty truyền thông, vài người khác thử nghiệm ở vai trò biên tập viên Radio, vài người như tôi đâm đầu vào một hãng tin nào đó của thành phố, của vùng... Đám bạn nhìn tôi ngưỡng mộ, không phải sinh viên quốc tế nào cũng được nhận vào một hãng tin lớn như RTC. Tôi chỉ nghĩ đơn giản, họ sợ thất bại nên không dám thử thôi.

Đầu tháng Ba.

Kì thực tập ở RTC hiện ra như một cơn ác mộng, ngay từ những ngày đầu tiên. Thường ngày, giờ học ở trường bắt đầu lúc chín giờ sáng nên tôi có thể ngủ nướng tới bảy giờ ba mươi, vệ sinh cá nhân rồi nướng vội hai lát bánh mì ăn với mút dâu, mang theo hộp sữa để uống trên đường ra bên xe bus tới trường. Nhưng thực tập ở RTC, nghĩa là mọi thứ được đẩy nhanh hai tiếng đồng hồ. Bắt buộc phải có mặt ở văn phòng lúc bảy giờ sáng khiến tôi phải ra khỏi giường lúc năm giờ ba mươi. Tôi mê ngủ hơn ăn nên đã tự thưởng cho mình ba mươi phút sáng, đổi lại những ngày lê xác tới cơ quan với cái bụng rỗng không.

Ở vị trí tập sự, tôi được cử đến TV center để xem các trang đã được căn chỉnh chuẩn, các tiêu đề đã được điều chỉnh cho vừa khung chưa. Nếu chưa ổn, tôi cần sử dụng bộ đàm báo lại ngay cho phòng kỹ thuật. Sau đó, tôi phải theo dõi heat map để thống kê bài nào được xem nhiều nhất, rồi lên Twitter để biết bài báo nào được share⁽¹⁾ nhiều nhất.

Công việc thực ra không có gì nhiều, nếu không muốn nói là nhàm chán, lặp đi lặp lại cả ngày. Kết thúc tuần đầu tiên, bà quản lý tổng bụng hỏi tôi có muốn trở thành phóng viên hiện trường. Đừng vội nghĩ rằng có vụ án giết người nào đó đang diễn ra ở đây. Phóng viên hiện trường là những người không ngồi trong tòa soạn mà chạy khắp nơi để lấy tin, đưa tin trực tiếp từ nơi diễn ra sự kiện.

Vài ngày trước, trong thành phố có một club bar phải đóng cửa. Ông giám đốc nợ các nghệ sĩ biểu diễn một khoản tiền khổng lồ nhưng đã bỏ trốn. Thông tin này được ghim trên bảng tin điện tử nội bộ, tôi và một người nữa được cử tới tìm phỏng vấn những người có liên quan. Chúng tôi đã tìm gặp hai trong số những nghệ sĩ bị xù tiền. Song trái với những tin tức đưa ra trước đây, ông giám đốc không hẳn là một người vô trách nhiệm. Ít nhất, ông ta đã tìm cách vay mượn tiền để trả đỡ cho các nghệ sĩ. Nhưng tình hình thua lỗ của

bar năm ngoài khả năng kiểm soát, ông không còn cách nào khác nên đã bỏ trốn. Hai người nghệ sĩ chúng tôi phỏng vấn đã không trách cứ mà chỉ mong ông giám đốc trở về, đứng ra gánh vác trách nhiệm và cùng nhau tìm ra một cách giải quyết hợp lý nhất.

Trong buổi họp cuối ngày ở văn phòng, tôi đã sử dụng những chi tiết này để phản bác ý kiến của Jim, một anh chàng đồng nghiệp. Anh ta nghĩ hăng tin chỉ cần nêu ngắn gọn về vụ phá sản của công ty quản lý như một sự thiếu chuyên nghiệp và một lời cảnh tỉnh cho những công ty khác đang cùng hoạt động. Tôi lại cho rằng những người viết bài có thể để câu chuyện bớt mang tính chất tội lỗi hơn, nếu viết dựa trên sự thật nhiều hơn. Bà quản lý đồng tình với cách làm của tôi, nhưng tia nhìn khó chịu từ Jim khiến tôi rùng mình.

- Em chẳng làm gì sai cả, ngộ à! - Jan cúi người và hôn tôi rất nhanh trong lúc hai đứa lang thang trong siêu thị để mua sắm chút đồ ăn cho cả tuần sau và thêm một chút đồ trang trí cho ngày lễ thánh Patrick rơi vào cuối tuần sau.

Những cửa hàng trên phố đã bắt đầu chuyển từ gam màu đỏ sẫm lại của Giáng sinh sang gam màu xanh đặc trưng của đất nước Ireland. Hình ảnh *shamrock*⁽²⁾ xuất hiện ở khắp nơi. Patricia cũng mua một cây cỏ ba lá nhỏ tí xíu, trồng trong chiếc chậu tí hon bằng nhựa rồi đặt ở bàn ăn. Những chiếc cốc sứ màu trắng tạm thời được thay thế bởi những chiếc cốc sứ màu da cam và xanh. Maria còn khoe chúng tôi chiếc mũ cam chị mới mua được, để dành tới ngày lễ thánh mới mang ra đội, tham gia cùng đoàn diễu hành của thành phố.

- Jan này, bà quản lý ở RTC cử em và một đồng nghiệp nữa lên Dublin đưa tin về cuộc diễu hành. - Tôi chờ đợi phản ứng của Jan. Anh đứng phía sau chiếc bàn ăn nhỏ, bỏ vài viên thuốc vào miệng

rồi nuôi một miếng nước. Áp lực công việc thường khiến Jan đau đầu. Tôi hiểu. Chẳng dễ dàng gì để vừa duy trì thành tích học tập, vừa làm thêm, vừa tìm cách kiếm một công việc tốt sau khi tốt nghiệp.

- Ủ. - Jan đồng ý - Em cứ đi thôi!

- Nhưng em sẽ phải rời Cork từ thứ Bảy và anh sẽ phải đón ngày lễ thánh một mình!

- Em nên đi, ngộ c ạ! Em không thể từ chối một cơ hội tốt như thế, biết đâu đó là dịp tốt để em thể hiện khả năng của mình. Em sẽ được nhận vào làm nhân viên chính thức sau khi tốt nghiệp. - Thầy tôi còn chưa thoát khỏi trạng thái ngơ ngẩn, Jan nói thêm. - Hơn nữa, ngày lễ thánh Patrick là của dân Ireland. Nó đâu quá quan trọng với anh. Có lẽ, anh cũng sẽ tham gia đoàn diễu hành cùng đám bạn và chờ em về.

- Anh sẽ không giận em thật chứ?

- Em không có câu hỏi nào bớt ngớ ngẩn hơn sao? - Jan trả lời tôi bằng một vòng tay ôm siết.

Theo sắp xếp của hãng tin, chúng tôi sẽ ngồi aircoach từ Cork lên Dublin từ sáng thứ Bảy, nhận phòng ở khách sạn Sandy trên đường Lansdowne Road. Trợ lý của bà quản lý cho biết khách sạn rất gần ga tàu của Lansdowne Road, chúng tôi có thể di chuyển dễ dàng mà không cần trả những khoản phí đắt đỏ cho taxi. Tôi khá ngạc nhiên mừng thầm để rồi tá hỏa nhận ra khách sạn Sandy nằm rất xa trung tâm thành phố. Hãy thử tưởng tượng nơi chúng tôi cần có mặt nằm ở chính giữa tấm bản đồ hình vuông thì khách sạn của chúng tôi nằm chính xác ở góc phải của tấm bản đồ.

- Không thể tin được, họ xếp cho chúng ta ở khách sạn hạng sang thuộc vùng hạng bét! - Người đi cùng cầu nhàu.

Sau hơn ba tiếng ngồi xe aircoach, bắt xe bus từ đường O'Connell (điểm chính giữa bản đồ) tới khách sạn (góc phải phía dưới của bản đồ), nhận phòng và xếp đồ, tôi mệt đến mức chỉ muốn ngã lưng đánh một giấc thật sâu.

Có tiếng gõ ngoài cửa phòng. Đó là Jim, người đồng nghiệp cùng tham gia chuyến công tác với tôi.

- Cô có muốn đi dạo cùng tôi? Ở nhà trong ngày lễ thánh, nhất là khi thời tiết đang rất đẹp như thế này quả là đáng tiếc. Mà, biết đâu chúng ta có thể tóm được tin nào đó hay ho?

Không muốn từ chối, tôi bị lôi ra khỏi nhà. Trợ lý của bà quản lý hẳn đã quên chưa nói với chúng tôi rằng ga tàu Lansdowne Road chỉ có thể đưa chúng tôi sang bên kia sông rồi chạy thẳng tới Fairview Park (ở góc phải phía trên của tấm bản đồ) chứ không nói rằng nó sẽ trở nên vô ích nếu chúng tôi muốn đi dạo ở bên này sông.

Ra khỏi khách sạn, chúng tôi rẽ phải sang đường Northumberland, đi qua công viên Merrion nơi những cỗ máy đồ chơi khổng lồ đã được lắp đặt để phục vụ người dân thủ đô. Tôi không thể ước lượng chính xác độ dài đoạn đường chúng tôi đã đi. Cứ đi theo hướng đám đông đang đổ về, chúng tôi đi qua trường đại học Trinity, ngôi trường cổ nhất ở xứ sở này, cuối cùng dừng chân ở Temple Bar.

Đây là một khu phố đi bộ, những người trẻ đổ ra đường với những bộ trang phục mang hai màu sắc chủ yếu là xanh và cam. Những cô gái mang tất dài tới đầu màu xanh chàm trắng hoặc ngược lại. Những chàng trai đội chiếc mũ dài màu xanh có nơ màu cam điểm xuyên t. Quốc kì được treo khắp nơi. Các gian hàng bán đồ lưu niệm đông nghẹt người. Jim chen vào, mua hai chiếc mũ màu xanh.

Chúng tôi hòa vào nhóm những bạn trẻ đang nhảy múa hát hò giữa đường phố. Đi bộ thêm một chút, chúng tôi đã tới bờ bên kia sông. Xe bus ở Dublin có màu vàng và xanh dương nổi bật, rất đặc trưng. Bên cạnh xe bus và tàu, ở Dublin còn có hệ thống xe điện dài như một đoàn tàu nhỏ chạy quanh những tuyến phố lớn. Hình ảnh này, trước đây tôi từng thấy trong một bộ phim Ấn Độ có tên “Điệp viên Tiger”. Tới Dublin, tôi cũng hỏi kể với Jim rằng tôi đã biết hệ thống xe điện này từ trước, mà không nhớ ra Jim là người sinh ra lớn lên ở đất nước này, hẳn đã ghé thăm thủ đô nhiều hơn một lần trong đời.

- Cứ như thế, cả thành phố được nhuộm xanh ấy! - Tôi phẫn khích nhận xét.

- Buổi tối, cô sẽ thấy Dublin thực sự là thành phố màu xanh. - Jim cười nhẹ.

Tôi đã không phải đợi lâu, những chiếc cầu bắc ngang sông Liffey, con sông chảy giữa lòng thành phố, đã đồng loạt biến thành màu xanh lá cây. Những tuyến phố chính với những ngọn đèn Led từ các biển hiệu cũng sáng chung một gam màu. Tôi mua một cuốn sách du lịch cũ về thành phố này, rồi mở đọc vài trang trong lúc ngồi uống cà phê trên đường Jervis. Jim chạy ra ngoài, lát sau trở lại với hộp pizza khoai tây.

- Cửa cửa hàng ngon nhất thủ đô này đây nhé! - Jim giơ cao hộp pizza, giới thiệu.

Kể ra, anh chàng này cũng không khó tính và... xấu tính như tôi tưởng. Chúng tôi ăn uống và chuyện trò vui vẻ. Tới lúc thanh toán tiền, tôi giành trả phần của mình thì Jim gạt đi.

- Hôm nay, anh sẽ trả. Lần sau sẽ tới lượt em!

- Anh đang đề nghị em đi ăn với anh thêm một lần nữa đó hả?

Jim hơi khựng lại. Không biết tự lúc nào, tôi đã bị lây thói bông đùa của Jan. Nhận ra điều đó, tôi tự cười thâm chính bản thân mình.

- Ủ! - Jim không phủ nhận.

Tôi không thể giữ nguyên nụ cười được nữa.

Sáng ngày Mười bảy, đoàn diễu hành bắt đầu từ đài tưởng niệm Parnell, chạy qua tuyến phố trung tâm của thủ đô: O'Connell rồi qua cầu, rẽ vào đường Westmoreland, rồi đi qua đường College Green. Sử dụng thẻ nghề nghiệp, chúng tôi được tiếp cận gần đoàn diễu hành để chụp được những bức hình đẹp nhất. Niềm tự hào, hạnh phúc của cả một dân tộc hiện lên trên những gương mặt rạng ngời, những nụ cười xinh xắn. Tôi gửi cho Jan một bức qua điện thoại nhưng không thấy Jan trả lời. Chắc anh đang tham gia đoàn diễu hành cùng những người bạn của mình.

Chụp xong ảnh, chúng tôi nhanh chóng tìm một quán ăn nhanh để ghé vào, mua hai cốc nước ngọt và vội gửi ảnh về trụ sở chính. Nhân viên thu ngân ra hiệu cho chúng tôi nhìn vào tấm bảng đen được đặt khéo léo ở chân cầu thang dẫn lên tầng hai. Tấm bảng cho biết mỗi người khách chỉ được ngồi không quá ba mươi phút để nhường chỗ cho những người khác. Sở dĩ như vậy là do ai cũng muốn leo lên tầng hai của cửa hàng này để tận dụng một góc nhìn tốt và ngắm nhìn đoàn diễu hành kéo dài nhiều cây số từ trên cao. Tôi nhanh chóng ghi lại điều thú vị này để phản ánh trong bài viết về ngày lễ Thánh ở thủ đô, rồi vội đọc cuốn sách mua hôm qua.

- Jim, anh có nghĩ Ireland thực sự là xứ sở không có rắn sinh sống?

Tôi đọc thông tin đó trong sách. Theo truyền thuyết Ireland thì công lớn thuộc về đức thánh Patrick, vị thần hộ mệnh của đất nước này. St. Patrick sinh ra ở Anh, nhưng được đưa đến làm nô lệ ở Ireland. Có truyền thuyết kể rằng thánh Patrick đã lừa lũ rắn hiềm độc vào một cái hòm cực lớn rồi ném xuống đáy Đại Tây Dương. Song, cũng có người tin rằng thánh Patrick từng trải qua bốn mươi ngày đêm cầu nguyện và ăn chay trên ngọn núi Croagh Patrick ở phía Tây Ireland cao 765m để xua đuổi loài rắn độc ra khỏi đất nước. Các nhà động vật học quốc tế am hiểu lại quả quyết rằng loài rắn vốn dĩ không tồn tại ở mảnh đất này ngay từ kỉ Băng hà, khi Ireland tách ra khỏi lục địa Á - Âu. Nhưng dân chúng Ireland dĩ nhiên luôn tin vào vị thánh St. Patrick của mình. Tương truyền, ông mất vào ngày Mười bảy tháng Ba nên ngày này đã được chọn làm ngày Quốc khánh của dân tộc, ngày mọi người tri ân công lao to lớn với quốc gia của một con người vĩ đại. Cỏ ba lá sở dĩ được chọn là biểu tượng của đất nước này, bởi mọi người tin rằng thánh Patrick đã sử dụng nó trong lúc thuyết giáo.

Tôi tin rằng mỗi dân tộc đều có một ngày lễ riêng để ăn mừng những niềm vui chung, ăn mừng sự độc lập và hạnh phúc mà chúng ta đang có. Điều tôi băn khoăn là thực sự không có một con rắn nào tồn tại ở đất nước này sao.

- Haha, em đang hỏi anh một câu cực kì khó đấy! Vì chính anh cũng không biết câu trả lời. Giống hồ i sang Singapore du lịch! - Jim gập laptop, nhét đồ nghề vào chiếc túi lớn - Anh đã mang theo một câu hỏi to đùng đó là Singapore có thực sự sạch sẽ, không có chút rác nào như người ta vẫn đồn.

- Rồi sao nữa? - Tôi tò mò.

- Anh nhận ra là nhiều lúc không biết câu trả lời sẽ hay hơn. Chỉ cần tin thôi là đủ. Singapore có thể sẽ không còn là một quốc gia sạch nữa nếu anh chăm chăm tìm ra vết bẩn và rồi phát hiện người làm bẩn thành phố ấy là một khách du lịch nước ngoài. Ireland có thể sẽ không còn là một mảnh đất không có rắn nữa nếu người nào đó cố tình mang rắn đến đây để phá vỡ niềm tin của mọi người.

- À vâng! - Lời giải thích của Jim đã khiến tôi bị khuất phục.

- Nhưng, anh muốn biết một chuyện. Có phải người Việt Nam nào cũng ăn thịt chó không? - Jim nhú mày hỏi, và tôi chỉ muốn độn thổ cho xong.

Để phục vụ chương trình diễu hành của ngày lễ Thánh, bên Wellington cũng biến thành một con phố đi bộ. Chúng tôi không thể đứng đó bắt xe bus mà phải đi bộ xuống bên Merchants. Vé aircoach rất tiện lợi ở chỗ không ghi ngày đi ngày đến, giờ đi giờ đến. Bạn có thể sử dụng nó bất cứ lúc nào mà không cần lo, chậm chân phải mua vé khác. Chúng tôi không ra bên xe bus ngay mà lang thang vào khu vực những lâu đài trung cổ - Viking rồi tiện đường ghé thăm Christ Church và lâu đài Dublin. Chưa đến mười phút để đi bộ từ ngoài bờ sông vào đến khu vực thăm quan này. Nhưng cảnh quan xung quanh như đã hoàn toàn thay đổi. Từ một thành phố hiện đại, chúng tôi bước vào khu vực của những điếu cổ xưa, thấy mình như trôi đi trong một thế kỷ khác.

Bên trong Christ Church, người ta đang tổ chức những bữa tiệc. Những sạp hàng ăn uống được bày bán như ở hội chợ. Những ông bố, bà mẹ dắt theo những đứa con mặc đồ trông như một củ cà

rốt hoặc một cây cải di động. Vài người đàn ông mặc váy nhảy múa và không từ chối khi chúng tôi ngỏ ý muốn chụp ảnh.

Điện thoại trong túi reo lên rồi bất ngờ tắt ngúm. Tôi rút ra, chứng kiến những vòng xoay trên màn hình báo hiệu pin đã cạn. Đoán Jan nhắn tin, tôi hỏi mượn điện thoại của Jim để gọi lại.

- Anh không sử dụng điện thoại! - Câu trả lời hết sức bình thản, như thể đó chẳng phải một điều gì đó khác thường.

- Thật hả? Nhưng tại sao?

- Không, ý anh là tháng này anh không sử dụng điện thoại. Sang tháng Tư, anh sẽ dùng lại bình thường. À, em vừa thú nhận em chưa từng gọi điện hoặc nhắn tin tới số của anh nhé. Nếu không, em đã hỏi tại sao không thể liên lạc được.

Lúc đứng chờ Jim ở bến St Patrick để bắt air coach lên Dublin, tôi cũng không có ý định gọi dù đã nắm trong tay số điện thoại của anh từ hôm trước. Chúng tôi chỉ là những cộng sự trong nhiệm vụ lần này, thôi thôi. Không nhất thiết phải duy trì mọi quan hệ thân thiết với một người đồng nghiệp khó tính và không cùng chung suy nghĩ. Đó là tất cả những gì tôi có về anh, dĩ nhiên là trước chuyến đi này.

- Thôi mà, kể em nghe đi, tại sao tháng này anh lại không dùng điện thoại? - Tôi đánh trống lảng.

- Mỗi tháng của năm, anh đều cố gắng sống mà không có thứ gì đó. Như tháng trước anh không uống cà phê, tháng trước nữa anh không uống trà, trước nữa thì anh quyết tâm... không bao giờ gõ i im một chỗ quá mười phút. - Jim hào hứng giới thiệu.

- Và tháng này là không điện thoại?

- Ủ, đúng thế ! - sau khi đưa ra câu hỏi, đột nhiên tôi nhớ Jan nhiều kinh khủng. Nếu là Jan, nhất định anh sẽ tranh thủ cơ hội này để chọc khoáy tôi và hỏi: “Em không có câu hỏi nào bớt ngớ ngẩn hơn hả?”

- Có bao giờ anh nghĩ đến chuyện nghỉ việc một tháng ở RTC?

- Có chứ, nhưng chưa phải bây giờ! Chẳng hiểu sao thời gian này anh thích đến văn phòng, chắc tại có em!

Jim bảo Jim từng không ưa tôi, một đứa con gái châu Á lạnh chanh thể hiện mình trong buổi họp toàn ban. Nhưng anh đã thay đổi cách nhìn trước những điều tôi nói, về nhiệm vụ của một người viết và ý nghĩa của việc mang đến sự thật.

Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau trong suốt mấy tiếng đồng hồ từ Dublin về Cork. Nỗi ngượng ngùng xen giữa hai người, cho dù tôi đã cố gắng tin rằng đó chỉ là một lời nói đùa của Jim.

Tôi cũng quên bém việc phải gọi điện cho Jan. Xuống xe bus, Jim đi lấy xe ô tô rồi bảo anh sẽ cho tôi đi nhờ.

- Em không về nhà, em tới nhà bạn trai. Anh ấy đang đợi! Thật tệ khi em đã bỏ anh ấy một mình trong ngày lễ Thánh! - Hơn cả thành thật, tôi muốn Jim hiểu điều tôi muốn nói.

- Ok, haha! - Jim mở cửa xe ô tô để tôi bước vào. - Em chỉ cần nói cho anh địa chỉ nhà cậu ta thôi mà, đâu cần giải thích nhiều như thế!

Jim thả tôi ở đầu đường dẫn vào nhà Jan. Hai má tôi vẫn nóng bừng lúc Jim vẫy tay chào tạm biệt.

Cửa nhà Jan không khóa. Tôi cố gắng đẩy nhẹ cánh cửa để không tạo ra tiếng động. Jan đang nằm trên giường, ngủ li bì chẳng hay biết sự có mặt của tôi. Tôi đặt túi đồ vào sofa rồi lại gần, ngắm Jan ngủ. Mái tóc xoắn hơi xù được cắt ngắn gọn gàng vài tuấn trước, để lộ gương mặt gầy xương của Jan. Đột này vụt vả, Jan gầy đi trông thấy. Tôi đặt bàn tay lên mặt anh. Bất ngờ, Jan mở mắt, nhìn thấy tôi liền cười hiên như một chú mèo con đang nũng nịu.

- Đói chưa? Em nấu chút gì cho anh ăn nhé!

- Ừ, nhưng nếu em không có trong danh sách thực đơn tôi nay thì anh thà ra ngoài ăn còn hơn! - Ánh mắt mệt mỏi sáng lên một chút láu lỉnh.

Nói thế nhưng Jan vẫn không để tôi vào bếp nấu nướng. Hai ngày ở Dublin, tôi đi bộ nhiều bằng cả một tuấn ở Cork cộng lại. Nhiệt độ giảm xuống bất ngờ khiến hai chân của tôi lạnh cóng và sưng tấy, trở nên chật chội trong đôi boot da đen ôm sát. Jan nằm trên giường nghe tôi kể lại chuyện ấy, rồi lại thấy tôi tập tễnh bước đi trong phòng liền ngò bật dậy, lấy một chậu nước ấm pha muối và gừng để tôi ngâm chân.

- Ngồi yên đó cho anh! Đợi anh nấu bữa tối xong sẽ xử em tội không biết chăm sóc bản thân mình! - Jan ra lệnh.

Buổi tối, báo Patricia hỏi tôi về ngày lễ Thánh trên thủ đô. Tôi bảo, chẳng thích chút nào!

- Cháu chỉ ước là cháu đã không đi, ở nhà đón lễ với bà và chị Maria!

- Chứ không phải cháu tiêc vì đã bỏ cậu ta ở nhà để lên Dublin làm nhiệm vụ hả? - Patricia trêu.

Tôi nhớ đến nụ hôn mềm ấm, dài như bất tận của Jan hồi tôi, bất giác thấy hai má nóng bừng.

Cuối tháng Ba, Jan cảnh báo tôi về sự thay đổi giờ vào ngày cuối tháng. Cuối tháng Mười, đồng hồ được vặn trở lại một tiếng, chín giờ thành tám giờ thì trong đêm ngày Ba mươi mốt tháng Ba, rạng sáng ngày mừng Một tháng Tư, kim đồng hồ sẽ được trả lại vị trí cũ. Thời gian sẽ tiếp tục chạy như bình thường, nhưng khi bạn đã quen với kiểu giờ này thì bạn sẽ thấy việc đổi giờ thêm một lần nữa là cả một rắc rối chưa thể quen ngay. Jan có cách giải thích rất ngộ nghĩnh về hoạt động này của cộng đồng châu Âu.

- Anh đoán là mùa đông, vài ông quan chức cấp cao muốn ở nhà ngủ thêm với vợ thêm một tiếng nên đã ra lệnh vặn ngược kim đồng hồ. Gần hết mùa xuân, ngủ no mắt rồi mới cho đồng hồ chạy bình thường trở lại.

Tôi không thể nhịn được cười trước lời lý giải đó của Jan. Kì thực, tôi không bận tâm lắm. Chỉ cần vài buổi sáng ướp lạnh, mở mắt ra được thấy Jan nằm bên cạnh, thở nhẹ nhẹ là được thôi mà.

Tháng Tư

Từ tuầ n trước, tôi bắt đầ u viết nhật ký về` những ngày thực tập ở RTC. Tôi vẫn không có đủ thời gian để tự nướng bánh mì và phê t mút vào mỗi sáng nhưng bù lại, tôi phát hiện ở tâ`ng bảy của tòa nhà có một chiếc máy bán đồ` ăn tự động. Tôi thường tranh thủ chạy lên đó ăn sandwich và uố ng trà vào giờ nghỉ giải lao giữa hai cuộc họp buổi sáng. RTC dường như rấ t thích tụ tập họp hành. Một nhóm họp lúc bảy giờ sáng để tạm thời thô`ng nhấ t các tin sẽ đưa lên trang tin online. Một nhóm họp lúc mười một giờ trưa để bàn về` bản tin lúc hai chiề`u. Một nhóm khác sẽ họp lúc bô`n giờ chiề`u để vạch khung chương trình thời sự buổi tồ`i. Một sinh viên thực tập như tôi được khuyế`n khích tham gia tấ t cả các buổi họp, dù không phải lúc nào tôi cũng được trực tiế p tham gia đóng góp ý kiế`n. Những phòng ban khác như Văn hóa, nghệ thuật... thường ít bận rộn hơn, nhưng cũng “kém vui hơn” theo cách định nghĩa của Jim.

- Làm việc ở đây, em bắt buộc phải mở to mắ t quan sát cuộc số`ng đang diễn ra.

Khi đã quen dầ n với những buổi sáng không được ngủ nướng, tôi nghĩ công việc của RTC cũng không đế`n nổi tề. Tôi được va chạm, được thử nghiệm nhiề`u việc khác nhau. Giáo sư hướng dẫn đã gạt đầ u trước đề` nghị viết về` nguyên tắ c tôn trọng sự thật trong viết văn và làm báo của tôi. Không còn gì phải lo lắ ng, ngoài thời gian làm việc ở văn phòng, tôi dành kha khá thời lượng để nghiên cứu về` ngành báo chí.

Buổi sáng, tôi đến văn phòng và đọc một bài báo mới được gửi về từ Mỹ. Laney Brown - cô bé tám tuổi người Pennsylvania gốc Ireland vừa qua đời bởi một căn bệnh ung thư. Trước đó vài ngày, hàng nghìn người đã tụ tập quanh nhà cô bé để hát mừng sinh nhật. Rất nhiều người đã khóc khi biết tin Laney rất yếu và không thể rời khỏi giường để tới cửa sổ nhìn mọi người. Cô bé đã thì thầm vào tai mẹ.

- Con có thể nghe thấy mọi người đang hát, và con yêu mọi người nhiều!

Facebook page của cô bé nhận được sự quan tâm của hàng triệu người, bởi tình thân lạc quan, thái độ tích cực cô bé đã và đang truyền đến tất cả mọi người. Laney bị chẩn đoán mắc căn bệnh quái ác này vào tháng Mười năm trước, sức khỏe cô bé giảm sút rất nhanh sau đó. Laney phải trải qua nhiều đợt xạ trị, phải nằm viện trong một thời gian dài trước khi các bác sĩ nói cô bé chỉ có thể sống một tuần nữa, gia đình Laney đã đưa cô bé về nhà. Laney múa ba lê rất giỏi, cô bé có rất nhiều ước mơ. Một trong số những ước mơ đó là được nói chuyện với Taylor Swift. Cô ca sĩ nhạc đồng quê này đã không thể bay tới Pennsylvania nhưng đã gọi điện cho Laney qua Skype và khiến cô bé bật khóc vì hạnh phúc.

Chi tiết này nhắc tôi nhớ đến một sự kiện ở Cork hôm tôi mới sang. Một cậu bé sáu tuổi mắc bệnh hiểm nghèo có ước mơ trở thành người bơi để cứu thế giới. Thị trường đã ra thông báo kêu gọi mọi người tham gia vào chiến dịch giúp đỡ cậu bé thực hiện ước mơ của mình. Một nhóm người trẻ được tập hợp để tạo bối cảnh giả, nơi có một vụ bắt cóc con tin cần sự giải cứu của người bơi. Tất cả những người có mặt trong buổi “diễn tập” đó đều giả vờ tỏ vẻ sợ hãi rồi đồng loạt hoan hô trước sự xuất hiện của cậu bé trong bộ đồ của người bơi. Cậu bé đã nhanh chóng giải cứu con tin, một cô bé chín tuổi, bằng cách lợi dụng lúc kẻ bắt cóc sơ hở để kéo cô bé đó ra khỏi

tòa nhà. Cả đám đông vỗ tay reo vui, cậu bé như vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Tôi và Maria đã đứng trong hàng người tham gia chiến dịch ấy, và khóc lúc báo đưa tin cậu bé đã qua đời trong vòng tay của gia đình và bè bạn.

Điều này làm nên một trong những lý do tôi yêu quý và trân trọng những nhà báo của mảnh đất này. Họ không ngần ngại đưa tin về những trường hợp tương tự như bình thường, để nhờ vào lòng tốt của người đọc mà thông tin được lan rộng và tất cả cùng chung tay tạo ra những phép màu.

- Nếu sau này, có một lúc nào đó, em thực sự mắc bệnh và không thể tiếp tục sống, em sẽ muốn cả thế giới chúng kiến hôn lễ của hai đứa mình. Để sau khi em qua đời, không ai nghĩ đến chuyện yêu anh nữa. - Tôi tìm cách bông đùa để Jan không biết tôi đang khóc.

- Anh có nói sẽ cưới em sao? - Câu hỏi ngược bay đến, người hỏi vẫn nhìn ra ngoài đường. Đợt này, Jan rảnh hơn nên mỗi buổi chiều tan sở, Jan thường đứng đợi tôi dưới sảnh cơ quan rồi cùng tôi bắt xe bus quay về.

- Anh không định cưới em thật hả? - Tôi làm mặt mẹ u, nước mắt này giờ kìm nén bỗng trào ra.

Jan rồi rít lau nước mắt cho tôi rồi mỉm cười.

- Đi làm rồi, không thể bớt ngốc đi một chút sao? Anh đùa chút mà đã khóc rồi!

- Như thế có nghĩa anh sẽ cưới em đúng không? - Tôi gạt nước mắt, giọng tỉnh queo.

- Em nghĩ anh có nên thay nhẫn cưới bằng một bịch sữa dành cho người ngộ c để em bớt hỏi những câu vớ vẩn như thế không? - Jan gi tay vào trán tôi.

- Ngộ c mà có người vẫn yêu, thế chẳng hóa ra có người còn ngộ c hơn em nữa đó!

Lần này, có người đã chính thức đầu hàng.

Từ học kì hai, tôi ít khi gặp Jan ở trường. Nếu có chạm mặt chỉ là những lần hiếm hoi Jan đến trả sách cho thư viện. Tôi nhìn Jan, lo lắng nhắc anh đừng làm việc quá sức. Như thường lệ, Jan nhéo mũi và kêu tôi đừng lo. Chúng tôi đã trải qua những tháng ngày hạnh phúc mà không có bất cứ tranh cãi nào lớn xảy ra.

Nhưng Jan đã đúng, nói trước bước không qua.

Giữa chúng tôi, đã xảy ra một trận cãi vã.

Đó là tuần thứ hai của tháng. Một chương trình trao đổi học sinh được tài trợ bởi Đại sứ quán Ireland, UCC và một vài trường đại học nổi tiếng ở Hà Nội. Mười sinh viên Việt Nam được chọn sang Ireland học tập và thăm quan hai tuần.

- Em sẽ không phải than phiền mình là người Việt Nam duy nhất ở thành phố này nữa nhé! - Jan nháy mắt trêu chọc.

Từ tháng trước, Jan đã xin nghỉ các hoạt động của CLB Sinh viên quốc tế nên đợt đón tiếp này, Jan không cần tham gia. Tôi không phải thành viên của CLB nhưng do là sinh viên Việt Nam duy nhất ở trường nên được chọn vào đoàn đón tiếp và hướng dẫn các bạn sinh viên trao đổi trong ngày đầu tiên họ nhập học.

Khá dễ hiểu, những sinh viên này đều đang theo học chương trình cử nhân Kinh tế, Tài chính, Kế toán ở Việt Nam. Lúc phát hiện Jan, người đứng cạnh tôi đang học thạc sĩ Tài chính doanh nghiệp, họ đã xúm vào chào hỏi, chuyện trò, đặc biệt là những cô gái. Họ dành cho Jan những cái nhìn ngưỡng mộ, chuyện trò thân thật như thể sự tồn tại của tôi chỉ ngang ngửa một... nắm không khí. Jan luôn cười nói khi truyện đạt kinh nghiệm cho những cô gái đó. Kể cả những lúc có việc phải rời đi, Jan cũng từ chối hết sức dè dặt. Jan từng bảo Jan thích những cô gái tóc đen, mắt đen, nhìn vào như thấy được cả một biển đêm trong đó. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên Jan tiếp xúc với nhiều cô gái tóc đen, mắt đen như thế. Biết đâu, Jan sẽ phải lòng một ai đó trong số họ thì sao.

- Không ngờ anh cũng có người để ý cơ đấy!

- Em đang nói về những sinh viên nữ đến từ Việt Nam? Haha! Anh sẽ coi đó là một lời khen dù vẻ mặt của em có vẻ đang biểu tình dữ dội! - Jan biết tôi đang giận nhưng vẫn cố tình chọc tức.

- Tại sao anh đứng nói chuyện với họ lâu như thế? Có nhiều chuyện để nói như thế sao? - Con giận đang chế ngự tôi.

- Ừ thì, cùng dân Tài chính với nhau mà, em biết đấy... - Jan cười xòa.

- Trước đây em cũng học Tài chính, nhưng anh có bao giờ nói chuyện học hành với em đâu. Anh khinh thường em! - Tôi hờn dỗi.

- Ở này, nếu anh mang lý thuyết Tài chính ra để bàn luận với em, thời gian đâu để ôm và hôn em nữa hả? - Jan dỗ dành tôi bằng một nụ hôn trên trán.

- Anh nói dối, anh thích nói chuyện với những em nữ sinh đó đúng không?

- Em! - Ánh mắt Jan thẳng thốt nhìn tôi. - Em có thể người lớn một chút, đừng ghen lung tung như thế được không?

- Ok, em trẻ con. Em hay hỏi những câu ngớ ngẩn, em ghen lung tung! - Tôi như sắp bùng nổ - Giờ thì anh đang chê em cơ đấy?

- Nghe này, anh không bao giờ có ý chê em cả. Chỉ là, em đang cư xử hơi quá và đang hiểu lầm trầm trọng mọi quan hệ của anh và đám nữ sinh kia thôi. Nếu cũng như em, chắc anh phải nổ tung đâu khi thấy em cười nói với anh chàng Jim Jim gì đó?

- Jim? Anh đang nghi ngờ em? - Tôi đứng dậy, bỏ ra về.

- Anh không nói anh nghi ngờ em! Đây, này! Em không định bỏ về thật chứ? Đây!

Nhờ những bài viết lẻ tẻ về cuộc sống của một du học sinh, tôi nhận được lời mời viết sách từ một nhà xuất bản ở Việt Nam. Không quá phức tạp, tôi chỉ cần tập hợp những bài viết cũ, viết thêm một vài bài mới, phản ánh chân thực cuộc sống của một cô gái đang bươn chải nơi xứ người. Sau đó, mức nhuận bút trong mơ sẽ là của tôi. Tôi trao đổi vấn đề này với bà quản lý, hỏi tôi có thể chụp ảnh và nhắc đến hãng tin RTC trong tác phẩm của mình không. Bà xởi lời nói đó là vinh hạnh cho hãng tin của bà và nếu tôi cần bất cứ sự trợ giúp nào, bà đều có thể giúp đỡ. Tôi nghĩ lại thì thấy thái độ đó của bà cũng không có gì là lạ. Tuy rằng cuốn sách của tôi sẽ được thực hiện bằng tiếng Việt nhưng bà và hãng tin của bà hoàn toàn có thể “ăn theo” bằng cách đưa tin về cuốn sách. RTC sẽ xuất hiện như bộ phóng ước mơ cho một cô gái da màu. Ôi, khi thật! Tôi bắt đầu nhắc đến màu da trong lúc nói chuyện, hệ quả của việc (bị động) tiếp xúc quá nhiều với một bà chị tóc vàng ở công ty.

Ramona làm cùng phòng tin trực tuyến với tôi. Bà chị này có cách viết sắc sảo, tiếp cận vấn đề một cách trực diện và hiệu quả. Nghe mọi người kể năm ngoái, ba trong số những phóng sự của Ramona đã được đề cử là bài báo xuất sắc nhất của thành phố. Tôi khâm phục chị nhiều nhưng luôn tìm cách tránh càng xa càng tốt. Nếu có ai đó ở mảnh đất này có khả năng và luôn muốn khiến tôi thất vọng về vốn tiếng Anh của mình thì đó chính là Ramona. Sau khi chinh chiến ở vị trí phóng viên, Ramona trở thành biên tập viên và người dẫn chương trình. Âm lượng và tốc độ nói của chị đều rất hoàn hảo, nhưng chỉ trên tivi và trước mặt những người khác mà thôi. Nói chuyện với tôi, chị bản như gió, sử dụng cách phát âm đặc trưng không lẫn đi đâu được của người Ireland kèm theo những từ ngữ tôi không thể nào tìm được trong từ điển. Những người sinh ra và lớn lên ở mảnh đất này, những người đã quen với tiếng Anh - Ireland thay vì Anh - Anh, Anh - Mỹ đều có thể hiểu được, nhưng một người sử dụng tiếng Anh như một ngôn ngữ thứ hai thật không sao có thể theo kịp. Mỗi lúc như thế, bà chị thường thẳng tay chê bai tôi.

- Tưởng sao? Nghe nói còn không hiểu, tài năng gì mà đòi viết báo, làm văn?

Những đồng nghiệp khác nhìn tôi an ủi. Tôi cúi mặt, nhìn mũi giày của mình mà tự an ủi bản thân.

Vài bữa sau, có người nói vào tai cho tôi biết, chị ghét tôi do chị tỏ tình với Jim không được. Jim bảo anh đã thích người khác và mọi người đồn, người đó là tôi.

- Em vốn dĩ không thể giải thích và Ramona chắc chắn sẽ không bao giờ nghe! - Jim bản thân lên tiếng.

Tôi không biết anh đã đến gần và nghe được đoạn nào trong mẫu đối thoại của chúng tôi. Cô bạn đồng nghiệp rụt rè đứng đây, xin phép trở về bàn làm việc, bỏ lại tôi và Jim ở khoang giải trí của công ty. Ở đây, chúng tôi có thể tìm thấy rất nhiều món đồ giải trí vô hại và không gây tiếng ồn, ảnh hưởng đến người khác như giấy và bút chì màu, bảng phi tiêu, những khối rubik, giấy bút để chơi cờ caro...

- Em không muốn gây xích mích với đồng nghiệp, càng không muốn bị mọi người hiểu lầm. Em đã có bạn trai, anh biết đấy, và em không hề thích anh. - Tôi nói, với tất cả sự cương quyết tìm được.

- Ừ, anh đã biết điều đó! - Jim thấp giọng.

- Em còn có việc. Em về phòng trước đây. Chào anh! - Tôi đứng đây.

- Em ghét anh đến mức không muốn chúng ta là bạn. Chỉ vì anh thích em? Chỉ vì Ramona phân biệt đối xử với em và điều đó hoàn toàn không phải lỗi của anh?

Jim nói với theo. Tôi nghe thấy nhưng không dừng lại. Tôi và Jan đang chiến tranh lạnh. Và mọi quan hệ của tôi và đồng nghiệp đang bị căng Dora Nguyen 258 thẳng hóa chỉ vì một hiểu lầm không đáng có. Đâu tôi quá rói để có thể nghĩ ra những điều sáng suốt lúc này.

- Cháu đang mắc kẹt giữa hai chàng trai sao cháu yêu? - Patricia hỏi trong lúc tôi giúp bà nhặt rau.

- Còn chị thì chẳng còn lắm một chàng trai để mà mất c kẹt! - Chúng tôi bật cười trước lời than vãn của Maria. Chị và bạn trai đã quyết định chia tay thán trước, khi hai người không còn tìm ra tiếng nói chung nữa. Maria không khóc, nhưng tôi biết chị buồn. Ngay cả khi chị lúc nào cũng ra rả nói “Rồi thì tình yêu mới sẽ đến thôi mà!”

Cả Maria và Patricia đều thốt rằng nhất tôi không nên tránh mặt hay thay đổi cách cư xử với Jim.

- Anh ta không làm gì sai cả, nhớ không? Người sai, không những sai mà còn sai một cách ngu ngốc, chính là cô nàng Romano kia kia!

- Ramona! - Tôi đính chính.

- Ok, sao cũng được. Tên của cô ta khó đọc y như người! - Maria bình luận.

Chị nghĩ, rồi nói thêm.

- Nhưng em hãy cẩn thận đó! Đừng nên phải lòng anh chàng đó! Những mối quan hệ bắt đầu từ sự thù ghét đều đáng sợ cả!

Tôi? Thích Jim sao? Không đời nào!

Nhưng buổi tối thứ Tư của tuần kế tiếp, tôi đã đi ăn với Jim.

- Em sẽ không nở để một người đang buồn não ruột phải đón sinh nhật một mình chứ?

Điều bộ giả vờ đáng thương của Jim khiến tôi phì cười. Jim cũng cười. Tôi muốn mua một đồ nào đó để tặng Jim nhưng anh từ chối.

- Có thể cùng em đón sinh nhật là vui rồi!

Jim là một chàng trai lịch thiệp, người lúc nào cũng mặc áo vest được là phẳng, khoác ngoài một chiếc măng tô dài. Xe ô tô của Jim luôn thơm mùi nước hoa dịu dịu. Thật khó để tìm được mối liên hệ giữa một chàng trai giống như công tử nhà giàu và một nhà báo không ngại lăn xả trong nhiều tình huống cấp bách, thậm chí tiềm ẩn cả hiểm nguy.

- Tại sao em học CW mà lại xin vào RTC thực tập? Ở Cork có nhiều nhà xuất bản và tổ chức văn học khác mà! - Jim hỏi lúc chúng tôi ngồi ăn tối bên chiếc bàn nhỏ bằng gỗ, được phủ bởi một tấm khăn mỏng in hình hoa văn cổ điển, sang trọng.

- Không thể sao?

- Không, ý anh là em đã có thể tìm được những cơ hội khác gần với ngành học của mình hơn. Còn dĩ nhiên, anh ủng hộ việc em chọn RTC. Nếu không, chúng ta đã không thể quen biết và cùng ngồi ăn tối như thế này! - Jim uống một hớp rượu rồi thanh minh.

- Trước khi chọn khóa học này, em đã chỉ nghĩ đơn giản em muốn được theo học một chương trình nào đó dạy về viết lách. Không chỉ là viết lách đơn thuần mà còn là viết một cách sáng tạo và có ảnh hưởng đến người khác. Em nghĩ mình chưa đủ sức để tạo ra một tác phẩm văn học. Em cần trải nghiệm, nên em đã chọn thử sức ở lĩnh vực báo chí trước. Ít nhất, em có thể viết. - Sau khi kết thúc phần “diễn thuyết” của mình, tôi mới ngỡ ra mình thậm chí không NGHĨ đến Minh trong khi nhắc đến lý do du học. - Còn anh, tại sao anh trở thành nhà báo? Em nghĩ anh thích hợp trở thành người mẫu hoặc diễn viên điện ảnh hơn, haha!

- Em là người coi sao. Vài năm trước, anh là một người mẫu. Sau đó, anh đã chuyển sang viết báo vì anh nhận ra mình muốn

thay đổi thế giới.

- Nếu thế, em nghĩ anh phải trở thành siêu nhân chứ!

- Này, em không thể nghiêm túc quá mười phút sao!

Tôi đã bị nhiễm tính bông đùa của Jan nhiều quá rồi!

Trong khi chàng ta còn chưa thêm gửi tin nhắn làm lành với tôi nữa. Cork là một thành phố nhỏ đủ để dễ dàng sắp xếp một buổi hẹn hò nhưng cũng đủ lớn để người ta không thể tình cờ chạm mặt một khi đã cố ý tránh nhau. Thảng hoặc, bước chân vô thức dẫn tôi đến đâu ngõ dẫn vào nhà của Jan. Nhưng tôi quay về. Jan không đến văn phòng đợi tôi cùng về nữa. Tôi ngồi một mình trên xe bus, nghe trái tim thổn thức nhưng không thể khóc. Nhớ nhung là một cảm giác đáng sợ. Tôi tưởng như mình đang chết dần chết mòn, nhưng đứa con gái cứng đầu và bướng bỉnh đang ẩn bên trong ngăn tôi tìm gặp Jan.

Sau bữa tối, chúng tôi đi bộ dọc bờ sông. Những ngọn gió cuối mùa xuân không còn lạnh giá. Cây thưa thớt hai bên đường đã bắt đầu ra những lộc non. Xe bus ở Cork không hoạt động tới khuya nên tôi ít khi nán lại ở trung tâm thành phố vào thời điểm tối khuya như thế này, trừ những ngày nép trong vòng tay của Jan để lang thang trong các trung tâm mua sắm, ăn khuya ở một cửa hàng tiện lợi ven đường rồi về nhà Jan, đánh một giấc thật ngon tới sáng.

Jim đột ngột hỏi tôi về quê hương, về gia đình, và về Tết.

- Như em thích thật, có thể sống tách rời gia đình. Người Ireland không thoả mãn như người dân của các nước châu Âu khác. Không phải đứa trẻ nào cũng được khuyến khích sống xa gia đình, bởi thế nên

rất ít những người bạn anh quen chọn ra nước ngoài học tập và làm việc. Anh sinh ra và lớn lên ở đây, học tập và làm việc ở đây, rồi có lẽ cũng sẽ kết thúc cuộc đời ở đây. Sống riêng, nhưng Giáng sinh, ngày Lễ là phải cố gắng thu xếp về nhà!

- Em biết có người thậm chí không có một nơi để trở về cơ! - Tôi đã nghĩ đến Jan ngay giờ phút này. Ý nghĩ Jan đã phải trải qua những năm tháng tuổi thơ không mấy vui vẻ, phải tự cố gắng và phấn đấu gập mười, gập trăm người khác, phải nỗ lực vươn lên trong sự chăm sóc nửa vời của người khác... luôn khiến tôi nhói lòng.

Jim không nghe thấy lời thì thầm của tôi, chỉ hỏi tôi có dự định ở lại Cork sau khi tốt nghiệp hay không.

- Có thể. Visa du học sinh của em cho phép em lưu lại Ireland thêm một năm sau thời gian tốt nghiệp!

- Người yêu của em thì sao? Anh ta sẽ ở đây hay về Séc?

Tôi không biết, thực sự không biết. Tôi chưa bao giờ hỏi Jan về điều đó, cũng chưa bao giờ nghe Jan nhắc đến ý định trở về Séc. Bỗng dưng, tôi cảm thấy hoang mang vô cùng. Tôi và Jan yêu nhau, trước giờ tôi chỉ hay biết có thể. Những dự định tương lai, chúng tôi chưa từng nói với nhau. Tôi muốn Jan trở thành một phần trong tương lai của mình, nhưng lại không chắc mình có thể trở thành một phần trong cuộc sống sau này của Jan hay không. Mọi thứ đều quá mơ hồ. Hoặc tôi, hoặc Jan đang cố không nhắc đến chúng.

Đột ngột, một chiếc mô tô phân khối lớn phóng vụt qua lúc tôi đang đi dưới lòng đường. Jim kéo tôi vào lòng, giúp tôi tránh vạ va chạm. Định thản lại, tôi ngượng ngùng đẩy Jim ra nhưng một bàn tay nào đó đang giữ tôi lại.

- Em làm ơn đứng yên để anh ôm, chỉ một phút giây này thôi, được không?

Lời thoại lặp lại. Tôi đã từng nghe ở đâu đó.

Tôi hít một hơi dài. Bóng người xuất hiện bên góc đường tay phải khiến tôi giật mình. Tôi đẩy Jim ra, vội vã chạy đuổi theo. Người đó quay bước, cô rảo bước thật nhanh. Mái tóc rồi xù quen thuộc. Chiếc áo khoác xám tro di chuyển trong bóng tối. Đoạn vỉa hè đá dẫm thấm nước mưa, ánh lên dưới những ngọn đèn đường. Bóng người khuyu xuống, tôi nghe tim mình thót lại. Tôi chạy băng qua đường, gào lớn tên Jan.

Tháng Năm

- Anh sao thế? - Tôi lại gâ`n, đỡ Jan đứng dậy.

- Anh không sao, xin lỗi đã làm phiền hai người. - Jan đứng dậy.
Về bình thản trong câu nói khiến tôi im sững.

Tôi biết Jan đang giận và sẽ chẳng hay ho nếu mọi quan hệ tiếp tục trở nên căng thẳng với sự hiểu lầm này.

- Em và Jim không phải như anh nghĩ đâu. Thực sự không phải! - Tôi cuối`ng cuối`ng giải thích - Chỉ là hôm nay sinh nhật anh ấy, bọn em đã đi ăn...

- Em không nhất thiết phải kể với anh mà. Đó là chuyện của hai người. - Jan dợm bước đi nhưng tôi giữ tay anh lại.

- Quay lại đi, anh chàng đó sẽ đưa em về! - Jan hất mặt về phía Jim đang đứng. Tôi nhìn theo, thấy Jim đang cho hai tay vào túi áo nhìn ra khoảng không gian rộng lớn của dòng sông trước mặt. Tôi rút điện thoại, nhắn cho Jim một tin. Jim đọc xong không trả lời mà giao tay lên vẫy chào tạm biệt rồi lặng lẽ bước đi. Cái dáng đi như chắt chứa bao nhiêu nỗi buồn, cái dáng đi đã ám ảnh tôi rất nhiều ngày sau đó.

- Xong! Giờ em có thể biết anh muốn bọn mình cãi nhau đến bao giờ không? Có biết em nhớ anh phát điên lên không hả? - Tôi nói đơn giản, chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu đượm vẻ mệt mỏi của Jan.

Hai bàn tay ấm áp bắt chợt ôm lấy gương mặt tôi. Tôi không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua trong lúc chúng tôi hôn nhau, trong làn không khí lành lạnh của một tối đầu. Chỉ nhớ người tôi đã mềm ra trong vòng tay của Jan lúc anh cắn nhẹ vào tai và bảo:

- Có biết anh phát điên lên lúc nhìn thấy anh ta ôm em không?

- Em cứ nghĩ anh sẽ chạy đến và thụ cho Jim một cú trời giáng vào bụng chứ? - Tôi nói trong lúc nếm thử thức ăn.

- Anh đã qua tuổi trẻ trâu đó lâu rồi. Em không thấy anh có nước cò cao tay hơn sao? - Jan vòng tay ôm tôi từ phía sau.

- Là sao cơ? Em không hiểu! - Tôi hơi nghiêng đầu hỏi.

- Là thế đó! Anh bỏ đi và em chạy theo anh, bỏ mặc anh chàng đó. Hả anh ta tức điên! - Anh cười sáng khoái.

- Jim giận đến mức gặp em ở văn phòng cũng chưa thèm nói chuyện gì với em đó! - Mùi thơm từ những đĩa thức ăn trên bàn khiến cơn đói trong tôi sôi sùng sục.

- Càng tốt! - Jan đắc chí cười.

- Anh xấu tính như thế thật hả? Em bắt đầu hỏi hận rồi đây!
- Tôi ngò i xuống bàn, vờ buông một tiếng thở dài trong lúc anh đứng tựa vào kệ bếp.

- Hả? Chứ em muốn anh sao? Ghen thì em bảo xấu tính, không ghen thì bị em quạt cho một trận “Anh không yêu em hả?”. Chiếu em khó hơn lên giới!

Cách nói của Jan khiến tôi không nhìn được cười. Tôi vươn người, vỗ vào mặt bàn đồ i diện, nơi Jan sẽ ngồi i.

- Chẳng khó chút nào! Giờ chúng ta ngồi i xuống và ăn thôi i được không? Em đói đến mức có thể ăn cả một con ngựa rồi i đây!

- Yên tâm, lát sẽ con cua không lo` cho em chén! - Jan há p háy mắt t.

- Đò` ngồi c! Em đã bảo theo lịch Âm, anh tuổi con Mèo cơ mà, không phải con Cua.

- Nhưng lúc chiều đi ngang siêu thị anh đã mua chiếc bánh mì con cua to thiệt to để tặng em mà! O, hóa ra em tính ăn thịt anh sao?
- Jan đóng vẻ mặt sợ hãi rất tài, nhưng thực ra anh đang khoái chí vì khiến tôi sập bẫy.

Tôi ngượng chín mặt, không biết nói gì liên cấ m cúi ăn và trả lời nhát gừng cho hết bữa.

Tình cờ, tôi phát hiện một vết bầm tím ở bụng Jan. Thêm một vết nữa ở lưng. Tôi gắng hỏi thì Jan chỉ bảo chắc va đập vào đâu đó. Tôi không tin, leo đèo đi theo Jan cả chục vòng quanh ngôi nhà để hỏi tại sao. Lát sau, Jan thú nhận: Anh đá m nhau với người ta đấy y.

Tôi trồ` mắt ngạc nhiên. Chẳng phải vài bữa trước có người nói đã qua tuổi trẻ trâu, thích đá m nhau xã`ng bậy rồi i sao?

- Anh tập ở CLB Boxing trường mình đó, không phải nhăng cuội như em nghĩ đâu!

Tôi không đuổi theo Jan nữa mà nằ m trên sofa mới được thay nệm. Jan nằ m dưới sàn nhà, vòng tay ôm bụng tôi. Những tia nắng

của mùa hè chiếu qua những ô cửa kính nhỏ, rơi xuống nền nhà như những hạt mầm của niềm vui. Mùa hè, ra đường thấy mặt ai cũng hồng hào, rạng rỡ. Đôi ba người xa lạ trên phố còn không ngần ngại cất tiếng chào nhau. Trong bến xe bus và bến tàu, người ta chơi đàn miễn phí. Âm nhạc rộn vang khắp nơi, người dân đổ vào các trung tâm mua sắm. Penneys cũng bắt đầu những chương trình khuyến mãi, giảm giá mới. Đi ngang chỉ muốn ghé vào khuôn cả đồ đông đảo về nhà dù chưa biết để làm gì. Tôi dùng tiền tiết kiệm của mình mua cho Jan một chiếc áo sơ mi kẻ. Jan rất hợp với những món đồ kẻ, kẻ sọc, kẻ ngang, kẻ ca rô. Nhưng có vẻ Jan không thích hợp lắm với những bộ quần áo mùa hè. Chắc do Jan già y. Nhưng suốt cả mùa rét, tôi đã không để ý và nhận ra điều đó.

- Em phát hiện mình đã bị lừa! Mùa đông anh mặc nhiều áo trông lực sĩ ghê lắm mà sao mùa hè anh ốm nheo ốm nhách vậy!

- Anh để dành hết đồ ăn cho em nên mới già y nhóm vậy đó! - Những ngón tay xương của Jan cù trên bụng tôi.

Tôi gặp người sang trái để nói chuyện với Jan, nhưng anh đã im lặng. Hồi lâu, tôi phá vỡ sự im lặng đó bằng cách bắt Jan đọc thơ.

- Nhưng thơ gì cơ?

- Của nhà thơ nào đó xứ này, James Joyce chẳng hạn! - Tôi rất thích năm nghe thơ vào những ngày nắng, như thể mình có cả thế giới ở trong một căn phòng nhỏ.

- Nhưng anh chỉ thuộc mỗi một bài!

- Thì anh cứ đọc đi, em có bắt anh thuộc nhiều bài đâu!

Jan nghĩ một lúc, trán hơi nhăn lại ra vẻ đang cố hết sức để nhớ lời thơ. Bài thơ ấy có tên *Gentle lady, do not sing*. Nó như thế này:

*“Gentle lady, do not sing
Sad songs about the end of love;
Lay aside sadness and sing
How love that passes is enough.
Sing about the long deep sleep
Of lovers that are dead, and how
In the grave all love shall sleep:
Love is weary now”*

Dịch:

*Đừng hát, cô gái dịu dàng ơi
Đừng hát, cô gái dịu dàng ơi,
Những bài ca buồn về tình yêu đã mất;
Hãy gạt đi nỗi buồn và hát
Rằng tình yêu trôi qua như thế đã đủ rồi.
Hãy hát về giấc ngủ đã nặng đặc thăm sâu
Của những người tình đã chết, và hãy hát*

Trong năm mô` tả t cả tình yêu sẽ yên ngủ thế` nào:

Tình yêu bây giờ đã rã rời mệt

Tháng Sáu

Tôi rất thích những ngày mùa hè. Jan bảo tôi mắc bệnh giống dân Anh mất rồi, quanh năm suốt tháng chủ đề nói chuyện chỉ xoay quanh chuyện thời tiết sáng nay ra sao, dự báo nói tôi sẽ mưa to cỡ nào. Tôi thích thú cười, ngả đầu lên vai Jan. Từ bên xe bus, chúng tôi đi bộ về nhà, ngang qua một công viên nhỏ. Những vật nặng cuối cùng còn mãi miết dạo chơi trên những thảm cỏ xanh. Tụi trẻ con được bố mẹ cho ra ngoài dạo chơi, chạy tung tăng và cười tít mắt.

Những ngày hè xứ này thường kéo dài hơn bình thường, chín giờ tối mới là hoàng hôn. Chúng tôi đi bộ ngang qua một ngôi nhà, nơi chàng trai ngồi trong xe ô tô hôn tạm biệt bạn gái. Thêm một cặp đôi nữa ngồi vắt vẻo trên hàng rào bằng gạch thấp lè tè. Những nhũn như đang nhảy tango điệu cuối trên tóc tất cả mọi người. Tôi quay sang Jan đang ngân nga một câu hát nào đó, nhận ra mình thích nhất được đi bộ, thong dong và nắm tay người yêu như thế này.

Jan muốn xin lỗi vì đã ở Séc quá lâu nên đã yêu cầu tôi ngồi yên trong phòng khách và tải phim trên mạng về trong lúc anh nấu nướng ở trong bếp. Nhiều phim quá trời. Nhưng tôi muốn chọn bộ phim nào đó phù hợp với không khí mùa hè, nên cứ kéo chuột lên xuống mà vẫn chưa chọn được. “*500 days of summer*”? Không được, phim này nghe bảo buồn lắm! “*About time*”? Jan không thích anh chàng diễn viên chính trong phim này... Ôi, khó quá, biết chọn phim gì bây giờ?

“*Ting.*”

Ở góc màn hình thông báo có email mới đến. Tôi gọi nhưng dường như Jan đang ở trong nhà vệ sinh nên không nghe tiếng. Tôi click vào, đợi hai giây để bức thư được tải về. Thông báo của bệnh viện thành phố, xác nhận đơn đăng ký tiếp tục xạ trị bán trú của Jan, đợt điều trị mới sẽ chính thức bắt đầu vào tuần tới. Mắt tôi hoa đi. Tôi kéo xuống dưới để đọc đơn đăng ký Jan đã gửi. AML, một dạng bệnh bạch cầu thường chỉ xuất hiện ở người lớn. Tôi ngã ngửa ra ghế, không dám tin vào mắt mình.

Jan vẫn đang nấu nướng trong bếp. Mùi khoai tây nghiênn rất thơm.

- Đã tìm được bộ phim nào chưa hay này giờ em vẫn ngồi chơi điện tử thế?

Tôi bị giật mình bởi câu hỏi bất ngờ của Jan.

- Anh này, lúc này anh bảo tại sao anh lại cắt tóc ý nhỉ? - Tôi cố gắng để Jan không nhận ra điểm bất thường trong giọng nói của mình.

- Ồ, em già rồi nên hay quên quá! Là do đám em họ nghịch ngợm, bôi sơn tùm lum vào tóc anh trong lúc anh ngủ. - Jan bỏ thêm một chút bột canh vào món thịt, rồi quay người đặt lọ bột canh lên mặt bàn. - Sợ về em không nhận ra nên anh đã cắt...

Jan không nói nữa, chỉ nhìn tôi trân trân. Không khó để Jan nhận ra cửa sổ Gmail ở màn hình laptop, và logo của bệnh viện quá nổi bật để có thể không nhận ra.

- Anh còn muốn giúp em đến bao giờ? - Căn phòng nhỏ giống như chiếc hộp đã bị ai đó rút cạn không khí.

Tôi vùng chạy khỏi bàn tay của Jan, đóng sập cửa phòng Jan rồi ngã xuống hành lang bên ngoài. Jan không đuổi theo. Tôi nghe thấy tiếng khóc rất khẽ trong phòng, và một suối nước mắt đang chảy âm thầm bên trong mình.

Tôi chạy vội nên không kịp cầm theo áo khoác, cứ thế đi bộ ra bên xe bus về nhà. Patricia nhìn thấy tôi, liền lo lắng hỏi. Tôi lắc đầu, biết nói gì với mọi người bây giờ.

Tin nhắn duy nhất của Jan.

“Anh xin lỗi.”

Tôi ngã xuống giường trong nhiều giờ đồng hồ, tưởng như mình đang khóc nhưng nước mắt hoàn toàn không chảy ra. Riêng hai gò má thì cứ khô cong, nứt nẻ.

Điện thoại vẫn báo đang là mùa hè.

Jan không tham gia CLB boxing của trường. Những vết bầm tím trên người Jan không phải do tập luyện mà có. Chỉ là cơ thể của những người mắc bệnh AML dễ bầm tím và sưng tấy hơn người khác, vài va chạm nhỏ cũng có thể tạo ra vết thương. Mỗi sáng, không phải Jan đến trường, đến chỗ làm hoặc đi gặp bạn theo đúng hẹn mà là tới bệnh viện. Lý do Jan về Séc hai tuần không chỉ là thăm hỏi mọi người nhiều năm chưa gặp mà bởi Jan muốn gặp mặt họ hàng và bạn bè trước khi bắt đầu đợt xạ trị mới. Jan đã biết trước điều này. Ý nghĩ Jan đã phải chịu đựng tất cả những điều này một mình khiến tim tôi đau nhói, như thể có hàng vạn mũi kim xuyên thấu, buốt tận óc.

- Đò`ngô`c! - Tôi nói khi Jan vừa mở mắ`t. Suô`t đêm qua, tôi không ngủ. Trời vừa sáng, tôi bắ`t taxi đê`n đây, nắ`m vào một góc giường và ngắ`m Jan đang say nô`ng trong giấ`c ngủ. Gương mặt đượm vẻ mệt mỏi và âu lo, tôi đoán gắ`n sáng Jan mới ngủ.

- Em sẽ không nói với anh đây là một giấ`c mơ chứ? - Jan vươn tay, kéo tôi vào lòng.

- Anh không thể hỏi câu nào đó bớt ngớ ngẩn hơn sao? - Tôi chỉ ước, giây phút ấy kéo dài mãi mãi.

Có rấ`t nhiê`u lúc trong cuộc đời mình, bạn sẽ không muô`n gặp gỡ một người quen biế`t nào cả, trừ một vài người thôi. Cảm giác như cuộc số`ng chỉ câ`n có họ là đủ. Tôi tin rắ`ng tháng ngày này, tôi chỉ câ`n Jan thôi. Tất cả những chuyện này đê`u đê`n quá đường đột, không phải điê`u chúng tôi trông đợi, càng không phải chuyện chúng tôi có thể lảng tránh, bắ`ng bất cứ giá nào. Nê`u chỉ có thể bắ`ng lòng chấ`p nhận, tôi muô`n học cách số`ng thật tồ`t, yêu Jan thật tồ`t. Cuộc số`ng luôn còn đầ`y rấ`y những phép màu, chỉ câ`n chúng tôi không thôi hi vọng.

Tôi xin nghỉ làm ở RTC vài ngày sau đó. Môi trường tồ`t, đò`ng nghiệp không tệ. Nhưng đó không phải điê`u tôi câ`n vào lúc này.
Jim hỏi:

- Em bỏ đi, do anh đúng không?

- Không, đừng nghĩ như thế`! - Tôi mệt mỏi đáp.

Jim hơi nâng tay lên rồ`i lại hạ xuô`ng. Tôi cúi mặt và nghĩ đê`n Jan đang chờ tôi ở nhà.

- Ủ. Chắ c đé n lúc em câ n nghỉ ngơi và tập trung cho luận văn tốt nghiệp. Anh nghe quản lý nói em đang viết một cuốn sách về Cork. Nếu câ n giúp đỡ cứ gọi cho anh.

Tôi không nói với về tình trạng bệnh tật của Jan. Có thể người ta sẽ nhìn tôi cảm thông, thậm chí nhiều phần ái ngại. Chúng khiế n tôi điên lên. Chỉ là một ca khó hơn bình thường thôi mà. Jan mạnh mẽ lắm, rồi chúng tôi sẽ vượt qua thôi.

Lúc tôi bê chiế c hộp các tông chứa vài tài liệu và món đồ của mình ra thang máy để xuố ng dưới tâ ng, cửa thang máy đang từ từ khép đột nhiên bị chặn lại. Là Ramona. Tôi cười, đã quá mệt để nói những lời xỏ xiên, châm chích. Ramona không những không kích bác mà khề hỏi.

- Bị tôi làm phiề n nên cô mới xin nghỉ phải không?

Tôi lắ c.

Thú thật, tôi thích Ramona những lúc chanh chua hơn. Không dễ chịu lắm khi một người từ chỗ ghét bạn nhảy phố c sang thờ dài cho nỗi khổ sở của bạn.

- Có thể cô không tha thứ nhưng tôi vẫn muố n nói lời xin lỗi. Tôi đã cư xử thật ngớ ngẩn trong thời gian qua. Nếu cô câ n sự giúp đỡ của tôi, bất cứ điề u gì tôi có thể làm được, thì hãy nhớ tôi vẫn ở trong thành phố này.

Số phận quả thật rất kì lạ. Tôi không thích Ramona, chị ta không ưa tôi. Thế mà cuố i cùng chị ta lại là người duy nhấ t tiễn tôi tới tận sảnh tâ ng trệt để gọi taxi đi về. Vút đồ lên băng ghê sau của taxi, tôi quay người nói với Ramona.

- Này chị, thực ra Jim chưa có bạn gái đâu. Tôi tính chọc chị nên bịa ra vậy thôi. À mà, thực ra thì nếu chị cứ dụ dằng như bây giờ và bớt ghé góm như vài ngày trước, tôi nghĩ Jim chắc chắn sẽ thích chị. Tôi nói rất thật lòng. Chào chị!

Ngoài những buổi sáng cùng Jan đến bệnh viện theo đúng kế hoạch điểu trị, tôi chỉ ngồi nghe nhạc, viết sách và cùng Jan xem phim. Bây giờ, Jan đang ở trong phòng bệnh, tôi chờ bên ngoài. Ipod chỉ chạy một bài duy nhất “*Story of my life*”. Suốt nhiều ngày trời, tôi nghe đi nghe lại bài này những lúc ở một mình, có lúc rơi cả nước mắt. Chẳng có nguyên do nào rõ rệt.

Chiếc mũ lưỡi trai của Jan được đặt trên ghế ngồi bên cạnh. Chiếc mũ màu vàng. Jan thích những gam màu trầm, nhưng luôn đồng ý đội và mặc những món đồ sắc sảo mà tôi mua. Những gam màu sáng thường khiến tâm trạng người ta tốt hơn, nhưng đôi khi mọi nỗ lực đều không mang lại kết quả.

Một người bước đến, cầm chiếc mũ lên và ngồi vào vị trí đó. Tôi ngước mắt lên trời, mím môi để nước mắt chảy vào trong. Ông bác sĩ mặc áo trắng chừng như đã nhận ra điếu đó nhưng cố lờ đi, ông đặt tay lên đầu gối tôi, vỗ nhẹ nhẹ.

- Cậu ta cũng cảm một, cô phải cũng cảm mười. Đừng khóc, cô gái dụ dằng!

Hình ảnh về một ngày tháng Năm, chúng tôi nằm chờ vợ giữa mùa hè mà đọc cho nhau những vần thơ của James Joyce bất chợt dội về. Tôi gật nhẹ cảm ơn.

- Tôi làm bác sĩ hơn hai mươi năm nay, nhưng mỗi ngày đến viện vẫn là một trận chiến. Tôi phải chiến đấu với bản thân mình để có

đủ can đảm nói với người bệnh họ đã bị ung thư. Nhiều người hoang mang, nhiều người lo sợ... Tất cả những điều ấy ám ảnh chúng tôi, cả trong những bữa ăn, giấc ngủ. Nhưng chúng ta đã không từ bỏ, hi vọng những người bệnh cũng sẽ không đầu hàng.

- Vâng! - Chúng tôi sẽ không đầu hàng, dù cuộc đời có đối xử với chúng tôi cay nghiệt đến mức nào.

Một lúc sau khi ông bác sĩ đứng lên và biến mất nơi cuối hành lang, Jan bước ra, đôi môi trắng bệch mỉm cười. Jan choàng tay qua vai tôi, lên xe bus về nhà.

Cuộc sống chỉ có Jan thực sự rất dễ chịu. Tôi không phải đến trường, trừ những lúc gặp giáo sư. Tôi không phải gặp ai cả, trừ những lúc ra phố mua hàng hoặc cùng Jan đến bệnh viện. Chúng tôi có những buổi chiều dài thườn thượt, để cơ thể mình thanh thoi trôi đi trong tiếng nhạc, chẳng cần lo nghĩ đến đồ gì. Những buổi tối lười biếng, sau bữa ăn chúng tôi ngâm mình trong làn nước tắm thơm mùi cỏ khô, để hương thơm bay lơ lửng trong phòng. Sáng tỉnh giấc, thấy sợi tóc mềm cọ vào da thịt, lại nghe tim mình bình yên. Hạnh phúc vốn dĩ ở ngay đây rồi, đâu phải kiếm tìm đâu xa.

Một buổi chiều, khi tôi từ trường về nhà, đã thấy trên bàn có một hộp bánh chiffon trà xanh. Tôi không thích bánh ga tô mà mê chiffon hơn. Bánh xốp xốp, tan khe khẽ trong miệng, cảm giác như ăn cả một ngọn đồi trà xanh phấp phới gió. Jan đưa tay giúp tôi lau kem bánh lem ở khóe môi.

- Sao tự dưng lại mua bánh?

- Hôm nay sinh nhật em mà. Em không thích thổi nến nên anh chỉ dặn người ta gói bánh ngọt thôi!

Miêng bánh nhen lại. Tôi thậm chí đã không nhớ sinh nhật mình. Một tháng Sáu với quá nhiều biến cố, chúng tôi bị cuốn đi với biết bao lo toan muốn tránh nhưng không được. Bánh cứ tan đều trong miệng. Tôi uống một ngụm trà. Lại nhớ mùa đông năm trước bay về từ Paris cũng được Jan pha trà cho uống như thế này. Mùa gỏi mùa nhưng Jan vẫn ở đây, tôi vẫn ở đây, cạnh bên nhau. Tôi nên biết ơn những điều ấy, song nước mắt lại vô thức chảy ra.

Thời gian trôi qua nhanh quá. Mới ngày nào tôi còn làm bộ làm tịch chề mùa đông xứ này kéo dài mãi chẳng chịu kết thúc. Thế mà giờ đã mùa hè, mà còn là những ngày cuối tháng Sáu. Chẳng còn nhiều nữa những tuần nắng vàng ruộm lười chúng tôi đi về.

Jan ngò i sát lại, hôn lên những giọt nước mắt của tôi, hôn lên trán tôi.

- Đò`ngộ c này! Tô`n bao nhiêu công đào tạo em trở nên mạnh mẽ mà giờ chút chút lại rơi nước mắt thế này đây!

Hồ`i mới sang, đôi lúc trên đường, tôi bắt gặp những chàng trai địa phương thò đầu ra khỏi cửa sổ ô tô, huýt sáo inh ỏi và hướng về phía tôi.

- Hey Chinese⁽¹⁾!

Rồ`i ở lớp, đám sinh viên từ các nước khác, thậm chí bao gồm cả nước chủ nhà Ireland cũng không biết Việt Nam nằm ở xó xỉnh nào trên bản đồ thế giới. Gã trai người Trung Quốc đưa ra minh họa đơn giản bằng cách vẽ một con gà trống lên bảng rồi chỉ xuống dưới góc bảng.

- Việt Nam là chú gà con nằm ở đây này!

Rất ít người nghe đến tên Việt Nam, hoặc nếu có thì chỉ là thông tin về những cuộc chiến tranh. Các giáo sư nhìn tôi như một đứa học trò kém cỏi đến từ một đất nước đang phát triển nên tri thức cũng hiển nhiên được công nhận ở trình độ “đang phát triển”. Mà, “đang phát triển”, có bao giờ sánh ngang hàng được với “phát triển” đâu.

- Họ không biết thì giới thiệu cho họ biết. Em cứ im lặng như thế, sau này em về nước, có thể chẳng ai nhớ từng có một sinh viên Việt Nam theo học ở đây đâu!

Jan còn bảo những thói quen hình thành ở đây sẽ theo tôi trong suốt phần đời còn lại, nên tôi tuyệt đối không được để mình yếu đuối, không được để người khác bắt nạt.

- Séc là một nước thuộc châu Âu, nhưng lại là Đông Âu chứ không phải Tây Âu phát triển như Anh, Pháp, Đức... Vài gã cùng lớp còn không ngần ngại châm chọc dân Đông Âu bọn anh chỉ biết chơi không biết học. Nếu cứ nghe những gì chúng nó nói, chắc anh tự ti mà xách vali về nước rồi.

Nhưng Jan đã không về nước. Bằng thành tích học tập của Jan khiến tất cả thầy lũ bạn cùng lớp phải ngưỡng mộ. Công việc ở một công ty lớn trong khu vực mang lại mức lương không tệ. Jan nói: “Anh làm được, em nhất định sẽ làm được!”

Tôi chọn cách đeo tai nghe vô hình, không nghe thấy những điều ngớ ngẩn bọn bạn xấu tính bịa đặt ra. Tôi đã thôi không tự ti vào bản thân mình mà trở nên mạnh mẽ hơn. Sẽ có những lúc trong cuộc đời này, bạn nhận ra rằng chúng ta không thể làm gì khác ngoài thúc giục bản thân mình cố gắng tiến về phía trước. Tôi nhận ra mình đã gặp quá nhiều may mắn, may mắn vì đã gặp Jan, may mắn vì đã yêu Jan.

Những ngày đầu nghỉ làm, tôi hơi chơi với. May mắn là cuộc sống nhanh chóng tự cân bằng. Bản thảo nhật kí về Cork dày thêm mỗi ngày. Hầu như trang nào cũng nhắc đến Jan. Tôi gần như không có nhu cầu gặp gỡ bạn bè, trừ những chiều thua thốt cùng Jan về thăm Patricia và Maria. Thị trấn không có nhiều thay đổi. Những ngã rẽ từ bến xe bus về nhà vẫn thổi thong gió. Nhưng tôi đã không còn đi bộ một mình nữa mà luôn có Jan ở bên.

Sáng nay, tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn. Jan đã ngồi trên sofa, xem lại một chương trình truyền hình nào đó. Ngoài cửa sổ, chậu hoa vài bữa trước chúng tôi mua từ trong gian hàng của siêu thị bắt đầu vươn cao lá. Nền trời xanh mờ màng còn nặng như đang reo lên trên tấm chăn mềm in hình mặt biển.

Tôi phát hiện ra thú vui mới. Sau những giờ ở bệnh viện, chúng tôi cầm máy ảnh và đi bộ bên Union, rồi vòng ra phố Angelsea, ngồi uống cà phê ở Copley để ngắm những chiếc máy bay lướt ngang bầu trời, bỏ lại phía sau những vệt khói màu trắng đục. Có hôm, chúng tôi đi lạc đến tối mới tìm được đường về. Nhưng chẳng có gì đáng để than phiền.

Những lúc ngồi đọc báo trong khi tôi cầm cụi viết bài gửi về Việt Nam, Jan thường hỏi đầu hỏi tôi đang viết gì thế, có nhắc đến anh không. Thẳng hoặc, chúng tôi nói về tương lai. Thoát khỏi guồng máy công việc và học hành dường như là một cơ hội tốt để chúng tôi mơ mộng về những tháng ngày đang chờ mình ở phía trước. Jan dạy tôi một chút tiếng Séc, tôi dạy Jan vài câu tiếng Việt.

- Sau này, về Việt Nam, anh cứ xì xồ tiếng Anh, bố mẹ em không hiểu là sẽ cầm chổi hốt anh ra khỏi nhà luôn đó!

- Chứ em để làm gì? Em không đứng ra giúp anh phiên dịch hả? - Jan tròn mắt hỏi.

- Nếu thế, bố mẹ em sẽ nghĩ anh là gã xe ôm nào đó em mang về cho bố mẹ xem mặt để không bị giục cưới nữa. Không được, không được! - Tôi lắc đầu quầy quậy.

- Sao lại giục cưới? Em mới hai mươi tư mà, đúng không? Đây, đừng nói với anh là em ăn gian tuổi nhé?

- Anh nghĩ cái gì thế hả? - Tôi cốc nhẹ vào mũi Jan - Em hai mươi tư, nhưng ở Việt Nam, nhiều bạn nữ bằng tuổi em đã chông con cả rồi!

- Như em được tính là... ế hả? - Jan đặt câu hỏi thận trọng, len lén nhìn tôi.

- A! - Tôi chun mũi - Anh muốn đâm nhau hả?

- Anh thuộc mẫu người yêu chuộng hòa bình nên không thích đánh nhau. Nhưng, trước khi đầu hàng, anh chỉ muốn phát biểu một câu cảm thán như thế này: Chắc anh vợ phải hàng tôi rồi!

Chúng tôi thường có rất nhiều chuyện để nói với nhau như thế, bàn nhiều về những dự định sau khi Jan đi đầu tư thành công. Có thể, Jan sẽ tiếp tục chương trình học đang bảo lưu ở trường. Có thể tôi sẽ ở lại thành phố, xin việc và chờ Jan. Cũng có thể, chúng tôi sẽ chuyển đến một thành phố khác. Dẫu sao, Jan cũng không nhất thiết phải cần đến tám bằng thạc sĩ mới có thể xin được việc.

Thứ Bảy, sau khi kiểm tra tổng quan ở bệnh viện, chúng tôi lên tàu đi Cobh chơi. Jan muốn đi, dù hơi mệt. Tôi nắm tay Jan không rời.

Từ tuấn trước, Jan đã phải mang khẩu trang ở bất kì đâu.

Cobh là một thị trấn nhỏ thuộc địa phận của Cork. Cảng biển của Cobh là cảng cuối cùng Titanic ghé trước khi gặp nạn trên vùng tây bắc Đại Tây Dương. Ở đây có một bảo tàng trưng bày những món đồ, thông tin liên quan đến vụ đắm tàu huyền thoại. Không mấy hứng thú với con tàu này, chúng tôi đi bộ vào trong thị trấn, ngắm những ngôi nhà có kích cỡ bằng nhau được sơn khéo léo bằng một gam màu sáng. Đặc biệt, những con đường ở đây thường là dốc lên, những ngôi nhà cũng vì thế cần được xây dựng rất công phu để đảm bảo tất cả những mái nhà đều ngang bằng nhau, tạo thành một đường dốc lên ở trên cao, song song với mặt đường.

Vùng biển này thực sự rất yên tĩnh. Những chiếc tàu, thuyền nằm im lìm trong bến. Vài người dân dắt chó đi dạo trong công viên. Tiếng chuông và Thánh ca vang ra từ nhà thờ gần đó tạo nên một không gian rất riêng, cảm giác thư thái vô cùng.

- Sau khi tốt nghiệp, bọn mình sẽ đi làm và tiết kiệm tiền mua hai vé du lịch trên du thuyền! Em bơi rất kém nhưng em thích cảm giác tỉnh dậy và phát hiện ra mình đang ngủ trên đập dềnh sóng nước.

- Về học bơi trước đi đã! Anh sẽ không cứu em đâu! - Jan thều thào.

- Anh muốn em chết đuối để anh yêu người khác hả? - Tôi vờ cau mày.

- Chính xác!

- Thế thì, em vẫn sẽ mua hai vé nhưng em sẽ kiếm một anh chàng khác đi cùng, khỏi cần anh nữa!

- Anh chàng đó không biết chọc cho em cười đâu, ngộ c à!

- Nhưng anh ta cũng không chọc tức em như anh, đồ hư đồ n! -
Tôi máng Jan.

Trước đây, những lúc như thế này, Jan thường ôm ghì lấy tôi, bắt tôi lên tiếng chịu thua, xin lỗi rồi mới buông ra. Bây giờ, những lúc như thế này, Jan chỉ cười và ừ một tiếng rất khẽ.

Chúng tôi bắt tàu trở lại thành phố. Tivi trên tàu đang chiếu bản tin chiếu. Một vụ tai nạn giao thông xảy ra ở vòng xuyến gần N1. Không ai bị thương quá nghiêm trọng. Nguyên nhân ban đầu được xác định do một trong hai người cầm lái là người nước ngoài, không quen lái xe bên trái nên đã lúng túng lúc vào cua và gây ra tai nạn. Tiếp đó là thông tin về cuộc biểu tình của những người đồng tính...

- Điện thoại của em kìa! - Jan nhớ lúc tôi mãi nghe tin mà không để ý điện thoại reo.

- A lô, An nghe! - Tôi nhớ máy.

Thông tin đầu dây bên kia đưa ra khiến tôi chết sững. Kết quả kiểm tra cho thấy tình hình của Jan đang dần xấu đi. Khả năng miễn trùng của Jan đang tăng cao. Jan cần nhập viện để theo dõi và phẫu thuật ngay khi có thể. Jan vẫn đang nhìn ra ngoài trời. Bầu trời xám xám âm u, không còn chút nắng ấm áp. Tôi giấu nhem điện thoại vào túi áo khoác, nắm tay Jan và tiếp tục nghe tin tức trên tivi.

Sáng mai, chúng tôi sẽ nhập viện. Đầu cần phải quan trọng hóa giờ phút này.

Chương trình dự báo thời tiết trên tivi thông báo ngày mai trời sẽ nắng ấm, người dẫn chương trình đã không quên chúc khán giả một ngày Chủ nhật thật nhiều niềm vui.

Tháng Bảy

Vài tháng trước đây, trong khuôn khổ của bộ môn Advanced Short Story, giáo sư đã dành ra một buổi học để hướng dẫn chúng tôi cách tạo ra những đoạn hội thoại cho truyện ngắn, tiểu thuyết.

- Các em phải có khả năng tạo ra những cuộc nói chuyện bình thường nhưng không tầm thường. Hội thoại đóng rất nhiều vai trò khác nhau trong một tác phẩm văn học. Chúng không những phải thúc đẩy câu chuyện mà còn hỗ trợ khắc họa tính cách nhân vật”.

Tôi có thể là một người viết báo giỏi, có thể là một người tường thuật giỏi nhưng không chắc có thể là một nhà văn giỏi. Quá nhiều khó khăn ập đến với tôi trong việc tạo thêm chi tiết cho những lời thoại của nhân vật. Giáo sư đã đưa ra ví dụ dễ hiểu để giúp chúng tôi nắm được cốt lõi của vấn đề.

- Các em thường chỉ viết: *“Chúa ơi, tôi thích bánh ngọt. Bánh ngọt là điều tuyệt vời nhất trên đời. Tôi có thể ăn bánh ngọt cả ngày không biết chán. Đây là loại bánh gì nhỉ? Tôi nghĩ nó có hương vị của dâu tây”*. Đó là cách kể chuyện của một đứa trẻ, không hơn. Để tạo ra điểm khác biệt và giúp câu chuyện chảy trôi tự nhiên hơn, các em cần học những kỹ thuật thêm chi tiết phụ đạo. Ví dụ, tôi có thể sửa đoạn văn trên như sau: *“Chúa ơi, tôi thích bánh ngọt.”* - Cậu ta nói rõ ràng về chiếc đĩa. - *“Bánh ngọt là điều tuyệt vời nhất trên đời. Tôi có thể ăn bánh ngọt cả ngày không biết chán.”* - Cậu ta cắm chiếc đĩa vào miếng bánh và sẫm soi nó. - *“Đây là loại bánh gì nhỉ?”* - Cậu ta vẫn nhìn chằm chằm vào miếng bánh - *“Tôi nghĩ nó có hương vị của dâu tây.”* Thầy không?

Cuối giờ, giáo sư viết lên bảng bài tập về nhà: “*Viết đoạn hội thoại tệ nhất bạn có thể tạo ra!*”. Nguyên đám nhìn nhau ngơ ngác. Nhưng lúc giáo sư vẫy tay tạm biệt mọi người, biến mất nơi cửa lớp, vẫn không có ai dám đứng lên hỏi tại sao. Trái với dự đoán của chúng tôi, giáo sư không trực tiếp kiểm tra kết quả bài tập về nhà đó mà chỉ hỏi chúng tôi có hài lòng nếu bắt gặp những đoạn nói chuyện như thế trong một tác phẩm văn học không.

- Nếu có, mời em ra khỏi lớp và đăng ký học lại môn này ở kì sau. Nếu không, hãy mang về nhà và sửa đổi, biến chúng thành những điều em muốn tìm thấy trong một tác phẩm.

Lúc đó, tôi đã viết một đoạn nói chuyện giữa hai người đã từng yêu nhau, sau đó chia tay và trở nên vô cùng độc ác với nhau. Rồi rạc và lung củng đến mức khi thầy bảo mang về sửa đi, tôi mém ngã ngửa. Không thể tìm ra mối liên kết nào giữa những câu hỏi và câu trả lời, tôi quyết định đầu hàng, nghĩ cách tạo ra một bối cảnh hoàn toàn mới.

Tôi đã từng nghĩ đó là mẫu hội thoại tệ nhất trên đời.

Nhưng tôi đã sai. Kiểu hội thoại tệ nhất là khi bạn có thể nghe câu chuyện của người khác song chỉ có thể đáp bằng những tiếng thê u thào mệt mỏi. Vài lúc khác, gần như không thể. Tôi đã thấu hiểu điều đó trong khoảng thời gian ở bệnh viện cùng Jan.

Buổi chiều sau khi Jan nhập viện, tôi về nhà, dọn đồ mang vào bệnh viện. Lúc đi ngang ban công, nhìn thấy chậu hoa đang nở tung bùng. Tôi chùi nước mắt. Thế đấy, tự nhiên lại mít ướt như một đứa trẻ con.

Những cuộc kiểm tra diễn ra hai lần một ngày, sáng và chiều. Thông số được lưu giữ trên chiếc bảng điện tử ở một bên thành giường. Thoạt đầu, tôi vào mạng để tìm thêm thông tin, hiểu thêm những điều các bác sĩ đang bàn luận. Tôi đọc các triệu chứng, biểu hiện, cơn đau và cả những biện pháp xạ trị, hóa trị và phẫu thuật. Bụng đột nhiên quặn thắt, đau nhói. Tôi đóng các cửa sổ trang web, ngó i trên gờ cửa sổ nhìn ra khoảng trời xanh miên man bên ngoài. Mùa hè đang dần đi qua, thành phố mỗi ngày mỗi khác. Người ta bắt đầu lên kế hoạch tổ chức những chương trình tạm biệt mùa hè. Những người trẻ đổ ra đường nhiều hơn để tắm nắng. Vài đứa trẻ ngó i trên xe lăn, được bố mẹ đẩy ra ngoài sân hít thở không khí trong lành. Nụ cười vô tư lự trên gương mặt chúng luôn đi kèm những muện phiến nơi khóe mắt của những ông bố bà mẹ.

Khoa K là nơi trẻ em có thể được xếp chung phòng với người lớn. Canh giường của Jan là một cậu bé ở ngoại ô, đang học lớp Năm nhưng phải nghỉ học để các bác sĩ tiến hành điều trị. Thằng bé khóc luôn, và thường xuyên đòi về nhà, đòi đến trường. Mẹ thằng bé chạy ra ngoài mua chút giầy ăn nên nhờ tôi trông coi thằng bé.

- Cháu năm đây lâu chưa? - Jan vẫy vẫy cổ tay thay lời chào.

- Cháu không ốm, cũng chẳng ai nói với cháu số ngày. Nhưng hôm i cháu mới được đưa vào đây, tuyết vẫn còn rơi. Tuyết phủ trắng xóa con đường trước nhà cháu. - Thằng bé năm kể chuyện - Colour ra ngoài, lúc trở về bộ lông đen tuyền của nó đã trắng muốt. Nó rùng mình một cái và một ụ tuyết rơi xuống chiếc thảm trước cửa nhà.

- Colour là tên con chó của cháu hả? - Tôi hỏi.

- Đúng rồi i ạ! Bọn cháu yêu nhau lắm, mẹ cháu bảo mỗi lần mẹ mở cổng, nó đều chạy ra rất nhanh. Nhưng hình như không thấy

cháu nên nó lại cụp đuôi trở vào. - thắ`ng bé thắ`p giọng.

- Nế`u cháu muố`n trở về` với Colour, cháu phải nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, tích cực điề`u trị mới đượ`c! - Những ngón tay của Jan nhip đề`u trên tắ`m đệm trắ`ng.

- Nhưng cháu không biế`t sẽ phải ở đây đế`n bao giờ nữa!?! - Thắ`ng bé buông tiế`ng thở dài, hết như một ông cụ non. Tay nó vẫn đang mân mê món đồ` chơi mẹ mang vào bữa trước.

- Chắ`c chắ`n không thể nhanh đượ`c. Chúng ta phải kiên nhẫn, đó là lý do chúng ta đượ`c gọi là bệnh nhân, nhóc con ạ⁽¹⁾!

- Chú có lòng kiên nhẫn không? - Câu hỏi ngây thơ của một đứa trẻ bay đế`n. Cả tôi và thắ`ng bé đề`u nhìn Jan chờ đợi.

- Có chú! - Jan gật đầ`u - Ở nhà, chú có nuôi một cô cá mập ngồ`c nghế`ch. Không có chú chăm sóc, cô ấy gầ`y và xanh nhiề`u. Chú nhắ`t định sẽ khỏi bệnh để trở về` nhà. Chú thắ`y cháu có vẻ thích các cô y tá xinh xinh dễ thương ở đây, nhưng về` nhà vẫn thích hơn mà, đúng không nhóc con?

- Cháu không có thích các cô ấy!!!- Thắ`ng bé làm điệu bộ gào lên, sau đó thở gắ`p. Tôi lo lắ`ng giục thắ`ng bé nắ`m xuố`ng.

Jan cũng chộp mắ`t, ngủ thiế`p đi lúc nào không hay.

Tùng có thời gian, Jan nghĩ mãi không biế`t nên chọn cho tôi biệt danh là gì. Một hôm, sau suấ`t ăn trưa đượ`c giám giá ở cửa hàng gầ`n bưu điện, chúng tôi nắ`m tay nhau, đi bộ hóng gió trên vỉa hè. Jan tiế`p tục chủ đề` biệt danh nào phù hợp với tôi. Jan lắ`c lư đầ`u, vẻ như đang nghĩ lung lắ`m. Thế` rồ`i, Jan quay người, vẫn nắ`m chặt tay tôi không rời nhưng đi lùi để hai đứa có thể vừa nhìn mặt nhau

vừa nói chuyện. Chỗ c chỗ c, tôi phải ra hiệu để Jan tránh đường kéo va vào người khác. Lúc đến ngã ba gần cửa hàng 1euro, Jan bắt ngờ dừng lại, chỉ ngón tay trỏ của bàn tay phải lên trời và kêu “Ting!”, dáng vẻ chẳng thua kém hình minh họa về Archimedes lúc ông này kêu “O-rê-ka” sau khi phát hiện ra lý thuyết về lực đẩy.

- Anh nghĩ ra rồi! - Ánh mắt Jan có phần gian trá.

- Thử nói em nghe xem sao! - Tôi dừng lại, nghiêng đầu nói.

- Biệt danh của em là Cá Mập⁽²⁾!

- Đây! - Tôi gào lên phản đối.

- Khoan, em phải nghe anh giải thích!

- Em không nghe, không nghe! Sao anh có thể nghĩ về em như thế?

Đôi mắt Jan tối sầm. Tôi đoán, tới lúc ấy, Jan mới nhớ ra nghĩa thứ hai của từ này.

- Anh xin thôi anh không có ý đó! - Jan bàn tay phải lên cao - Anh gọi em là cá mập, vì cá mập không bao giờ bơi lùi cả. Giống hệt em, luôn chỉ biết tiến về phía trước. Anh tự hào về em nhiều kinh khủng!

Bạn có thể giận một người như thế không?

Không khí của bệnh viện không dễ chịu lắm. Tôi thường phải mang laptop ra ngoài sân, chọn chiếc ghế đá được đặt ngay trước cửa sổ phòng bệnh nơi Jan nằm, và ngồi đó làm việc. Những lúc mệt mỏi, tôi vươn vai đứng dậy, nhìn vào bên trong vẫn thấy Jan

đang ngủ ngon lành. Tôi đưa tay lên tá m kính ngăn cách, khoe miệng muớ n cười nhưng cười không nổi. Jan mở mắ t rồ i lại chầ m chậm khép lại như một lời chào dễ thương nhấ t quả đấ t. Tôi giớ chiế c laptop lên để Jan có thể nhìn thấ y, sau đó ngồ i thụp xuồ ng ghề và khóc.

Luận văn ở trường đã xong. Tôi chỉ câ n chờ hội đờ ng chầ m điểm và xét câ p bằ ng tồ t nghiệp. Tôi thực ra không có nhiề u tâm trí cho chuyện đó. Trước sau, tôi vẫn có một tá m bằ ng thạc sĩ để mang về . Jan bảo kiế n thức nhiề u ở trong đầ u chứ chẳng ở bằ ng câ p mắ y đâu. Hơn nữa, thứ mà một người học viế t lách như tôi câ n là kĩ năng, là trải nghiệm và vớ n số ng chứ không phải những kiế n thức giáo điề u trong sách vở rằ ng thế nào là viế t văn, thế nào là viế t báo...

Maria đùa, nói tôi có thể viế t một cuố n sách về chuyện tình yêu giữa tôi và Jan. Sau này đợi Jan xuấ t viện, chúng tôi có thể xuấ t bản và trở nên nổi tiế ng.

- Em đang viế t mà, bằ ng tiế ng Việt. Nhưng lại chẳng có thời gian để dịch ra tiế ng Anh cho Jan đọc. - Tôi uớ ng cạn cổ c bia đen đặt trước mặt. Đó hình như là cổ c thứ ba trong một buổi chiề u.

- Jan có thể đợi tới ngày đó mà! - Maria đặt bàn tay của chị lên tay tôi. - Rồ i cậu ta sẽ ôn thôi!

Ông bác sĩ nói đúng. Jan mạnh mẽ một, tôi phải mạnh mẽ mười. Nế u tôi cứ tiế p tục yế u đuối i như thế này, Jan mà biế t hẳn sẽ buồ n lắ m. Cho dù phầ n trăm thành công không lớn, nhưng chúng tôi luôn nắ m trong tay cơ hội. Tôi sẽ không bao giờ chầ p nhận mắ t Jan. Tôi biế t Jan sẽ chiế n đầ u đế n cùng. Chúng tôi phải lạc quan, nhấ t định phải lạc quan.

Buổi tồ i hôm á y, tôi vào bệnh viện, nắ m tay Jan và kể.

- Chiều nay, em ngờ i uống bia với Maria. Em uống tới cốc thứ ba mới nhớ ra hôm trước anh dặn không được phép uống say khi không có anh ở cạnh. - Tôi mân mê nghịch những ngón tay hiện đầy gân xanh của Jan - Tự nhiên, em ghét anh kinh khủng. Tuần sau, phẫu thuật rồi, anh còn không chịu khỏe lại để đi uống bia với em, em sẽ gọi điện rủ Jim cho anh xem!

- Coi chừng tử lượng anh ta còn kém hơn em nữa đó! - Tôi kéo máy thở ô xi ra để Jan có thể nói chuyện một chút.

- Hừ, anh lúc nào cũng khinh thường người khác! Khỏe lại thì mời người ta một chầu bia, độ sức xem ai thắng!

- Anh nghĩ lại rồi, em rủ anh ta cũng được - Jan nở nụ cười yếu ớt - Nhưng đừng uống say, anh sẽ không thể tới đưa em về đâu!

- Sao anh lại không thể tới đưa em về? Đừng nói với em anh đang có ý định hẹn hò với người khác nhé? Là cô y tá tóc vàng phải không, em biết mà...- Tôi tìm cách nói đùa để cuộc nói chuyện bớt căng thẳng đi một chút.

- Đồ ngốc này, em không thể hỏi một câu bớt ngớ ngẩn đi được hả?

Câu hỏi quen thuộc vang lên trước khi hai mí mắt khép lại, Jan ngủ ngon lành. Sau khi giúp anh đắp lại chăn, tôi ngờ i thụt xuống chân giường. Những giọt nước mắt rơi ra trong im lặng.

- Suyt! - Tiếng động từ giường kế bên. Thằng bé học lớp Năm còn chưa ngủ.

- Cháu chưa ngủ sao, nhóc con? - Tôi gạt nước mắt hỏi.

- Nếu chú ấy thấy cô khóc, chú ấy nhất định sẽ rất buồn. Cháu biết! - Thằng bé thì thào trong đêm tối. Chỉ còn chút ánh

sáng lờ mờ từ vầng trăng ban đêm chiếu qua ô cửa kính xuống nền nhà.

- Nhóc con, đến giờ ngủ rồi! Cô cũng ngủ đây, chúc cháu ngủ ngon! - Tôi ngả lưng xuống chiếc giường thấp đặt bên cạnh. Từ vị trí này, tôi có thể nhìn thấy mẹ thẫn ng bé đang ngủ rất say. Hẳn, bà đã có một ngày dài mệt mỏi, chạy đi chạy lại, lo lắng cho cậu con trai bé nhỏ.

- Cháu ngủ cả ngày rồi, chán ơi là chán! Nhưng cô này, trong lúc cháu ngủ, cháu nghe thấy tiếng mẹ khóc. Rất nhiều lần, nhưng cháu chẳng biết làm gì cả. - Thẫn ng bé không chịu giữ im lặng. - Cháu thấy rất buồn. Cháu nghĩ, chú ấy cũng rất buồn...

Tôi nhắm mắt, cố giữ nhịp thở đều đều để thẫn ng bé ngỡ rằng tôi đã ngủ. Quả đúng như thế, hai phút sau, thẫn ng bé trở mình và đọc thoại.

- Cô giống hệt mẹ cháu, thường ngủ quên khi nghe cháu nói chuyện. Giờ cháu cũng đi ngủ vậy! Chúc cô ngủ ngon!

Hai ngày trước khi Jan phẫu thuật. Lúc tôi tỉnh dậy, chiếc giường bên cạnh đột nhiên trống không. Jan cũng không biết họ đã đi đâu. Tôi chạy ra, gõ cửa phòng ông bác sĩ già.

- Cô biết điều gì tệ hơn việc phải nói với người bệnh rằng họ đã bị ung thư không?

Im lặng.

- Đó là phải hít một hơi thật sâu để nói với họ rằng về nhà có lẽ tốt hơn, họ sẽ nhận được sự chăm sóc tốt hơn từ những người thân trong gia đình.

Tôi khựng lại. Thằng bé lạnh lợi áy má c một căn bệnh ung thư dạng hiếm, khoa học chưa thể tìm ra cách chữa. Kéo dài thời gian ở trong bệnh viện không thể mang lại kết quả tích cực. Tốt hơn, gia đình thằng bé nên đưa nó về nhà, và yêu thương nó...

Nguyên ngày hôm đó, trời u ám đến mủi lòng. Có lẽ sắp hết mùa hè và những vệt nắng cũng chẳng còn vãn vương thành phố này nữa.

Tháng Tám

- Năm ngoái, người ta dự đoán Tết thế nhưng rồi cuộc cả thế giới vẫn sống nhăn răng. Chẳng biết ngày Tết thế có thực sự tồn tại không Jan nhỉ? - Tôi nắm hai bên vạt khăn len dài, bước đi trên phố như một con lật đật.

- Nếu cả thế giới cùng chết thì cũng chẳng có gì đáng lo. Sự sống kết thúc ở nơi này, nhất định sẽ bắt đầu ở nơi khác. Tất cả mọi người. Cùng nhau.

Sinh ra và lớn lên trong sự thiếu thốn tình cảm cha mẹ, trong sự chăm sóc hơi hợt theo đúng trách nhiệm của ông chú họ, Jan đã phải trải qua rất nhiều khoảnh khắc cô đơn trong cuộc đời mình. Hơn ai hết, Jan thấu hiểu cảm giác đó và sợ hãi nó. Thế mà tôi đã để Jan nắm một mình trong phòng phẫu thuật suốt mấy tiếng dài. Hẳn Jan đã rất lo lắng, đã rất sợ hãi nhưng vẫn phải cố gắng cười để trấn an tôi. Tôi đứng chờ bên ngoài, hai bàn tay nắm chặt, hai hàm răng nghiến chặt.

Tôi đã quyết định che giấu chuyện thằng bé giường bên được đưa về nhà.

- Thằng bé đã đỡ nhiều. Mẹ nó đề nghị bác sĩ cho chuyển xuống khoa nhi để thằng bé có thể vui chơi cùng các bạn khác. Anh cũng thấy nó thường kêu chán mà! - Tôi giải thích đơn giản với Jan, và đã cố để không vô thức thờ dài.

Thằng bé không ở đây, Jan mệt và yếu nên thường ngủ suốt. Tôi lên mạng và bắt đầu ghét những trang web cung cấp thông tin về các căn bệnh nan y, khó chữa. Mỗi lần đọc chúng, tôi có cảm giác như mình bị đẩy đến bờ vực thẳm, nhìn xuống là một dòng sông chảy xiết với những mỏm đá nhọn hoắt nhô lên. Tôi không đọc thông tin về căn bệnh của Jan nữa. Bởi những nỗi đau đớn hiển hiện trên gương mặt Jan trong khoảng thời gian điều trị đã cho tôi thấy tất cả. Nhưng Jan đã rất mạnh mẽ, thực sự rất mạnh mẽ. Tôi đã không khóc trong nhiều ngày trời, cố gắng để mạnh mẽ như Jan.

Jan vẫn đang ngủ. Tôi không viết nữa mà mang sách ra đọc. Cuốn tiểu thuyết về một thời đại tôn tại cả vương quốc thần tiên và cuộc sống trần tục. Người phàm thường chỉ biết than khổ, kể khổ và ước mơ trăm điều trong khi những vị thần trên trời phải tìm cách phân biệt rạch ròi cái đúng cái sai để quyết định điều ước nào có thể trở thành hiện thực. Người ta đã phải đấu tranh giữa sự ích kỷ và lòng vị tha, giữa sự công minh của người cầm quyền và lòng thiên vị của một con người biết yêu biết ghét.

Gấp cuốn sách lại, tôi ngẩn ra một lúc. Nếu thực sự tôn tại một thời đại như thế, những vị thần trên kia có thể đã nghe thấy điều ước của tôi phải không?

Tiếng bước chân rất chậm. Ông bác sĩ già bước vào.

- Tôi nghĩ đã đến lúc Jan có thể trở về nhà!

- Anh không xem phim Hàn Quốc đúng không?

- Là sao? - Jan xúc thêm một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng tôi.

- Nếu anh xem, chắc chắn anh sẽ bắt chước những nhân vật đó. Xem nào, anh sẽ rời bỏ em, anh sẽ đẩy em cho Jim, anh sẽ... Tóm lại là bây giờ anh sẽ không ở cạnh em!

- Nhưng anh đang ở cạnh em mà!- Thêm một miếng nữa. Jan không ăn nhiều nên thường chỉ xúc cho tôi ăn.

- Thì, ý em là nếu anh xem những bộ phim đó! - Tôi gân cổ.

- Anh có xem, và đã từng nghĩ đến những điều đó! - Chiếc đĩa đứng yên trên đĩa bánh ngọt - Nhưng dù chỉ còn một cơ hội bé nhỏ, anh cũng lựa chọn ở cạnh và yêu em. Anh sẽ không cư xử như mấy gã ngốc nghếch đó, rời bỏ người mình yêu để rồi phải chết một mình.

- Jan sẽ chiến đấu hết mình, Jan sẽ không bao giờ từ bỏ, vì em, vì em phải không? - Miếng bánh ngọt thứ mười trong ngày.

- Em không có câu hỏi nào bớt ngớ hơn sao? - Lại nữa rồi i. - Anh tất nhiên phải cố gắng kéo em chạy tới ôm anh chàng Jim Jim gì đó, anh chỉ có nước tức điên!

Con đường phía trước còn quá dài để có thể dự đoán bất cứ điều gì, nhưng cùng với sự lạc quan của Jan, chúng tôi sẽ hi vọng vào những điều kì diệu nhất.

Jan tới Cork sớm hơn tôi, gắn bó với thành phố này nhiều hơn tôi. Bởi thế, tôi đã rất ngạc nhiên khi phát hiện Jan không biết những cụm từ kì quặc trong tiếng Anh của người dân xứ sở này. Đừng bao giờ tự thỏa mãn với khả năng ngoại ngữ của bản thân mình, bạn có thể đạt điểm cao trong kì thi IELTS, TOEFL nhưng điều đó không có nghĩa bạn có thể giao tiếp thành công với những người dân

bản xứ mà không gặp bất cứ khó khăn nào. Tôi đã từng rất bối rối khi lần đầu tiên nghe Patricia bảo chúng tôi nên “do the washing” vào mỗi ngày cuối tuần. Chúng tôi sẽ để bát đĩa một tuần rửa một lần sao? Hóa ra không phải, người dân nơi này không dùng “do laundry” mà sử dụng “do the washing” cho nghĩa “giặt quần áo”. Thêm, họ có thể nói “I will ye” (*Có chứ!*) trong khi nghĩa thực sự mà họ muốn nhắc tới lại là “I definitely won’t” (*Chắc chắn là không!*). Để kết thúc tình trạng à ò đáng ngán, tôi tìm những bài báo nói về các cụm từ, câu nói khó hiểu của dân Ireland và học dân. Đơn giản như, người ta có thể sử dụng từ “*the toilet*” để chỉ nhà vệ sinh ở đây, nhưng phổ biến hơn vẫn là “*the jacks*”.

Một buổi tối nào đó của tháng Hai, chúng tôi đội tuyết nhẹ ra khỏi nhà, ghé vào một quán bar ấm cúng để uống bia. Lúc người phục vụ đến gần, tôi gọi “*Two pints of Gat*”. Người phục vụ đi rồi, Jan vẫn nói tôi không ròi.

- Em vừa gọi gì thế?

- Hai Guinness, anh bảo chúng ta đi uống bia mà! - Tôi cười.

- Ừ nhưng “two pints of Gat” là gì?

- Là hai cốc Guinness đó! Hóa ra anh không biết, hehe! - Tôi sung sướng phát hiện ra mình đang “Cork hóa” nhiều hơn Jan.

- Giờ em Cork nhiều hơn anh rồi haha! - Jan nói chính xác những điều tôi đang nghĩ. Thằng hoặc, chúng tôi vẫn sử dụng *Cork* như một tính từ chỉ những đặc điểm liên quan đến thành phố này và người dân của nó.

Tuy không ý thức đầy đủ về tiếng địa phương của Cork, nhưng Jan thường dùng một câu nói đặc trưng chết tiệt của đất nước “*ngọc*

lục bảo” này, câu nói đã khiến tôi ngẩn tò te không hiểu trong suốt hai tháng đầu tiên nhưng không dám hỏi bất kì ai.

“Aw sure look it!”

Đừng cố tìm cách giải thích câu nói đó, cho dù bạn có thể nắm chắc nghĩa của tất cả các thành phần của câu. Công dân nước này thường sử dụng bốn chữ đó trong những trường hợp họ chẳng biết phải nói gì tiếp theo. Như một đoạn hội thoại giữa tôi và Jan những ngày đầu tiên thường diễn ra thế này.

- Thời tiết ngày hôm nay đẹp quá á á á! - Tôi nhảy tung tung giữa sân trường.

- *Aw sure look it!* - Jan so vai, nói.

Hoặc thế này.

- Trời ơi, không thể tin được, em đã xa nhà được gần ba tháng! - Hình như đó là thời điểm gần Giáng sinh và mọi người bắt đầu nhắc nhiều đến chữ “nhà” (*home*) và “gia đình” (*family*) - *Aw sure look it!* - Có lẽ, câu nói này thường đi kèm với hành động so vai. Ít nhất, điều đó đúng với Jan.

Thật không dễ để chấp nhận một câu nói chẳng có ý nghĩa gì, khi mà bạn cứ ngỡ ngàng nghĩ rằng người đó đang “chơi chữ” để... xỏ xiên bạn. Thế nhưng, thực tế thì tôi đã phải làm quen và hài lòng với việc không cần hiểu tất cả mọi thứ, chỉ cần chấp nhận cách nó vốn thế là được.

Lâu dần, tôi nhận ra dân Ireland khá giống người Việt Nam ở khoản thêm tính-từ-cảm-thán để bổ trợ ý nghĩa cho các tính từ chính. Như là, nếu người Việt thường nói “lạnh dã man”, “nóng kinh khủng”, “khô dã man”, “chán kinh khủng”... thì người Ireland cũng có

những cụm từ mang nghĩa tương đương “*fierce cold*”, “*fierce hot*”, “*fierce dry*”, “*fierce tedious*”... Tôi rất thích từ “*fierce*” vì thấy nó có vẻ na ná tiếng Việt tôi dùng ở nhà. Jan thường lắ c đầ u phê phán tôi lạm dụng nó.

- Lạnh kinh khủng, nóng kinh khủng, mưa kinh khủng, gió kinh khủng... - Những ngón tay vờ như đang nhảm tính - Em còn điê` u gì kinh khủng nữa không hả?

- Em yêu anh kinh khủng! - Tôi nói nhanh điê` u đã nghĩ từ lâu.

- Vê` điê` u này, anh nghĩ mình có thể chấ p nhận được! - Jan hôn lên trán tôi và không còn cắ n nhắ n chuyện dùng từ của tôi nữa.

- Jan này, đã bao giờ anh ước mình có thể gặp và nói chuyện với bố` mẹ mình, dù chỉ một lâ` n chưa?

Im lặng. Chỉ có ánh mắ t là nhìn tôi không rời.

- Ok ok, em sẽ kiế m câu hỏi khác bớt ngớ ngẩn hơn vậy! - Tôi phụng phịu.

- Nhiê` u chuyện không thể thay đổi được. Như là sự chào đời của anh đã cướp đi mạng số` ng của cả bố` và mẹ. - Jan nhìn lên trời xanh. Tôi thường làm thê` mỗi khi không muố n ai phát hiện ra mình đang rơm rớm nước mắ t. - Nhưng nê` u có duyên, người ta ắ t sẽ gặp lại. Anh tin là, sớm thôi!

Hình như có người đang khóc.

- Sau khi tốt nghiệp em sẽ trở về Việt Nam chứ? - Jan nâng niu bàn tay của tôi và hỏi.

- Có thể. - Tôi đang mài chình sửa lại bản thảo bài viết để gửi ngay nên trả lời hờ hững cho qua.

- Em không muốn ở đây với anh nữa sao? - Jan cúi nhẹ mu bàn tay khiến tôi giật mình.

- Thì đó, em nói có thể mà! Em sẽ về Việt Nam, nếu anh đồng ý về cùng. Về điều này, em nghĩ anh chẳng bao giờ gạt đầu cả. Khả năng dễ xảy ra hơn, nếu anh ở lại Cork, em cũng sẽ cố gắng tìm việc trong thành phố này.

- Sẽ thế nào nếu anh không ở Cork nữa?

- Em chẳng bận tâm đâu. Anh ở đâu, em sẽ ở đó. Em không xin việc nữa mà chỉ ở nhà viết sách, đợi anh đi làm kiếm tiền về nuôi, hehe. - Đôi lúc, tôi cũng lười biếng tưởng tượng ra tương lai của mình như thế. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản. Ở đâu cũng được. Sáng sáng thức dậy, chăm sóc những chậu cây trong khu vườn mùa xuân, nghe âm thanh của những lát bánh mì nảy lên từ lò nướng, ngửi mùi thơm ngon béo béo của món mứt dâu mua ở Dunnes Store, cúi đầu hôn tạm biệt Jan trước khi anh lái xe đến cơ quan làm việc, sau đó ngó nghiêng viết lách quên thời gian đến tận lúc Jan tan sở, trở về nhà và ôm tôi từ phía sau, đặt lên gáy tôi một nụ hôn mềm ấm. Tôi không muốn giao tiếp với nhiều người, dù bản thân không phải một người vụng về khoản giao tiếp. Chỉ là, thế giới chừng như đã đủ đầy khi tôi có Jan ở cạnh.

Giây phút ấy, tôi đã tự cho phép bản thân hài lòng với viễn cảnh mà mình tưởng tượng. Tôi đã không nhớ trước đây Jan từng nói tôi ở đâu, Jan sẽ ở đó. Tôi cũng đã không chút nghi ngờ điều Jan nói sau đó.

- Anh chỉ sợ có lúc chẳng thể ở bên em được!

- Jan, sau này khi tụi mình về già, nếu em chết trước, anh phải hứa không được yêu người khác đó, biết không?

- Không! - Cuối sách Jan vừa mượn trên thư viện vừa được lật sang trang mới.

- Hứa đi, hứa đi mà!

- Được rồi, anh hứa! - Jan xoa đầu tôi như một đứa trẻ. - Giờ có thể ngủ đi im và học được chưa? Sắp thi hết môn rồi đây!

- Em ngủ đi học đây! - Tôi mở sách đọc được hai dòng thì chợt nhớ ra thêm một chi tiết nữa - Nhưng nếu anh chết trước, em sẽ yêu người khác để trừng phạt anh cái tội bỏ em một mình đó!

- Ừ, chỉ cần em hạnh phúc là được mà!

- Xì, anh chẳng thèm để ý đến những gì em nói!

Giây phút ấy, tôi đã nghĩ Jan mãi mê đọc sách mà không quan tâm tôi đang nói điều gì. Tôi đã không biết đó là lời nói rất mực thành thật của Jan. Cái ngày ấy, hình như đã lâu lắm rồi.

Tôi mở cửa cho không khí ulla vào phòng. Bầu trời thoáng đãng của một đêm mùa thu thanh vắng. Ngọn gió mát lành chưa phải của mùa thu, hình như mùa hè còn vẫn vương thành phố này nhiều lắm. Tôi nghe tiếng nước chảy tí tách từ đường ống nước trong nhà tắm đang bị hỏng nhưng chưa buồn gọi thợ đến thay. Chậu hoa ngoài ban công đã thôi không nở hoa vàng ruộm. Cũng rất lâu rồi,

tôi không dành chút thời gian để ngó ngang mà tưới cho nó vài giọt nước.

Cả ngày, tôi chỉ ngồi nói chuyện với Jan. Tôi kể chuyện tivi hôm nay chiếu gì, cho dù Jan vẫn ngồi cạnh tôi trong suốt thời gian tôi xem tivi. Tôi kể chuyện Jim và Ramona đã chính thức hẹn hò còn Maria hờn dỗi, cãi nhau chán lại quay về với anh chàng bạn trai cũ. Rồi cả chuyện trong tủ lạnh còn chai rượu vang đỏ lênh trước hai đĩa chưa uống hết. Tiễn tiết kiệm từ những bài báo và bản thảo cuốn sách sắp ra, tôi đã gửi cả vào tài khoản thẻ ngân hàng để tiêu dần trong những ngày sắp tới, khi chương trình trợ cấp diện học bổng chính thức chấm dứt.

- Vài bữa nữa, tụi mình đi London nha anh. Gặp n xịt mà chưa lênh nào ghé thăm được. Sau này về Việt Nam, chúng nó hỏi lại được dịp tên tồ.

- Hay tụi mình về Việt Nam? Bô mẹ em sẽ mừng lắm. Nhưng phải đợi vài bữa nữa. Anh mới phẫu thuật xong, bác sĩ bảo sức khỏe còn yếu, chưa thể ngồi máy bay lâu như thế được. Thế nhé, thố ng nhấ t là tụi mình sẽ về Việt Nam nhé!

Gật đầu. Jan vẫn dịu dàng và ân cần với tôi như thế. Chúng tôi đã trải qua những ngày tháng rấ t đổi nhẹ nhàng, cuộc sống giản dị như những gì tôi từng mong ước. Chẳng có gì đáng để than phiề n.

Thế mà sáng nay, lúc tôi tỉnh giấc, kể chuyện giấc mơ đêm qua và không thấy Jan trả lời bằng một tiếng thở khẽ nữa, tôi lại thấy mình bật khóc ngon lành.

Và buồ n như thể muố n tan ra...

- Hết -